

Xuy Sầu

Contents

Xuy Sầu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	20
4. Chương 4	26
5. Chương 5	36
6. Chương 6	43
7. Chương 7	51
8. Chương 8	59
9. Chương 9	69
10. Chương 10	78
11. Chương 11	82

Xuy Sầu

Giới thiệu

Không giống loại công tử gia quý ngọc thúc phát thường thấy trong truyện, cao kế hoàn tâm, vị côn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuy-sau>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Mùa hạ, thái hồ rộng lớn sóng nước như ngọc, bên bờ dương liễu nhẹ phẩy, người đi đường hi hi như cười, phi phàm náo nhiệt.

Tuy nhiên tại trà lâu bên đường lớn, bầu không khí lại có chút nghiêm trang đáng sợ.

Trà lâu đông kín người, khách uống trà phát khí hoành mi, thần tình căng thẳng. Mà cái loại không khí trong im lặng lại dấu điểm kiếm giường nở trượng này khiến cho tiểu nhị cùng chưởng quầy nguyên bản nhàn nhã đến mức chỉ lo đánh đuổi ruồi bọ nay tay chân đều có chút phát run, e một chút thất thổ liền tự vứt bỏ cái đầu của mình.

“Tiểu nhị, một hồ Hồ bào long tinh thượng hạng, ba đĩa đồ ăn, hai Lưỡng trần niên hoa điều.”, từ cửa đột nhiên truyền đến một tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng như xuân phong thấm tì, mang đến một trận khí nhẹ nhàng khoan khoái táo nhiệt không gian trầm lắng.

“Đến ngay.” tiểu nhị vội vã rót trà, lau bàn rồi mới ngẩng đầu nhìn người mới đến.

Trước mặt là một thiếu hiệp thanh ưu tuấn lãng!

Không giống loại công tử gia quý ngọc thúc phát, cao kế hoàn thâm, vị công tử trước mắt này, một thân cực phác tổ thanh y sam, một dải tóc đen dài phát phờ cảnh sườn, ngũ quan tuy không đặc biệt xuất sắc, nhưng lại có một phen thanh nhã vận vị

Nam tử nhíu mi, xem chừng như đánh giá viên tiểu nhị trước mặt, “tiểu nhị ca, quý trà lâu có khách điển gì chăng? Như thế nào lại xuất hiện nhiều giang hồ nghĩa sĩ như vậy?”

“ Chuyện này..... Tiểu nhân cũng không rõ.” tiểu nhị sợ nói sai lại dắc tội với người, vội vã đi vào sau quán.

Nam tử đưa mắt nhìn chung quanh, nhìn về phía cửa sổ, trong mắt tinh quang tụ liễm, mày kiếm nhíu lại, bất giác lại xuất ra ý cười thần nhiên. Đứng dậy chậm rãi đi tới ngồi bên cửa sổ, tuy chỉ bước đi một đoạn ngắn cũng làm những kẻ xung quanh mặt trắng bệch.

Thậm chí, có kẻ vừa mời ngồi xuống, suýt chút nữa liền đứng dậy.

Thứ bình khí bên hông của người nam tử áo lam kia, chỉ cần là thân tại giang hồ thì không ai là không biết ...

Bạch ngọc tiêu thông thể oánh nhuận, không có thêm chuế sức gì, chợt nhìn thì tưởng như bình thường, cùng lắm là khối dương chi ngọc thượng hạng, nhưng khi nhìn kỹ thì có thể phát hiện chính quả ngọc tiêu có một hình long văn thông thể trong suốt màu ngọc bích, tạo hình rồng tu mi giận trảo, từng nét sắc sảo như khắc!

“ Hàn Băng Nộ Long Tiêu!” Bên cạnh có kẻ kinh ngạc lên tiếng.

Truyền thuyết lưu truyền rằng Hàn Băng Nộ Long Tiêu nguyên là của Thiên Sơn cô lão, không kể đến việc có thể tấu ma khúc đoạt hồn nhiếp phách, bên trong tiêu còn giấu một loại thiên cổ thần binh, phách kim đoạn ngọc, tiên huyết vô ngân. Sau khi Thiên Sơn cô lão chết, quả tiêu li kì này liền mất tích, vô lâm danh gia đều tìm kiếm khắp nơi, trông cậy có thể dụng nó mà bảo nạp nhập bốn môn hạ, cũng tìm hơn mười năm nhưng cũng biệt vô tin tức. Hôm nay lại xuất hiện bên người thiếu hiệp này, cũng không khỏi khiến người kinh ngạc.

Đối mặt với không khí đột nhiên tĩnh mặc xung quanh, nam tử áo lam cũng chỉ thần nhiên cười, quay đầu nhìn một nam tử vẫn cúi đầu uống rượu. Tự mình ngồi xuống đối diện hắn, hắn không chỉ không có mở miệng nói chuyện, thậm chí ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, thái độ khinh ngạo như vậy, thực cũng khiến người phá lệ tò mò.

“Tại hạ Nhạc Thu Hàn, xin hỏi tôn tính đại danh các hạ?”

“.....”, nam tử như trước không ngẩng đầu, ngửa đầu uống cạn chén rượu, nắm lấy thanh trường kiếm đang đặt bên tay phải, xoay người bước đi.

“ Dừng bước!”, Nhạc Thu Hàn nhẹ nhàng cử động, mọi người còn chưa kịp lấy lại tinh thần, thân hình lam y đã nhảy ra ngoài cửa.

“Tránh ra!”

“Rót cục cũng ngẩng đầu nhìn ta a.”, Nhạc Thu Hàn mỉm cười, “ Lệnh Hồ Diêu.”

“?!” , đột nhiên bị người lạ mặt nói ra tính danh, nam tử kia trong lòng chấn động, cẩn thận đánh giá người thanh niên trước mặt, nhú mi, “Các hạ có cao kiến gì, cư nhiên không dám lấy mặt thật gặp người?”

Nhạc Thu Hàn a a cười, cũng không thêm quay đầu nhìn đám người ngo ngoe muốn động, “Những kẻ đó là muốn giết người?”

“Có can hệ gì đến người?”

“ Ta giúp người đối phó bọn hần, nhưng người làm cho ta một việc. Thế nào?”

“Không dám làm phiền.”

Lệnh Hồ Diêu đang muốn rời đi thình lình nghe phía sau một trận vang động, hơn mười tên bao vây tứ phía, vây lấy cả hai.

“Còn không muốn ta hỗ trợ?”

“ Hừ.”, Lệnh Hồ Diêu lạnh lùng cười rút trường kiếm ra, tiếng nói trầm thấp nhưng lạnh băng có chút khiến người ta sợ hãi, “ Các người cùng xông lên đi.”

“Ha ha ha.....”, trong trà lâu đột nhiên truyền ra một trận cười to, đám người đang vây tứ phía kia tự động tách ra hai bên.

“Là người!”

Nhạc Thu Hàn quay đầu lại nhìn, nguyên lai chính là viên tiểu nhị mới vừa rồi duy duy nặc nặc, cầm trong tay một đôi phán quan bút, mắt tròn lên, “Lệnh Hồ Diêu, hôm nay ta vì gia phụ báo thù, người chịu chết đi!”

“Nguyên lai người là hậu nhân Diêm Vương Lục gia,” Lệnh Hồ Diêu hừ lạnh một tiếng, “Ta đã sớm phát hiện rượu và thức ăn đã bị động đến, nhưng người cũng quá xem thường ta, chỉ bằng cái thứ mê hương nhỏ cùng Hồn tán của người mà nghĩ muốn.....”, lời còn chưa dứt thì sắc mặt hần biến đổi, rồi phun ra một ngụm huyết, đôi con ngươi đen thẫm sắc bén tràn đầy lửa giận nhìn kẻ đang bước tới, “Người hạo độc trong rượu!”

“Người sắp chết còn hỏi nhiều! Hôm nay Lục Kính ta sẽ đem đầu người về bái tế gia phụ!”

“Sách sách, dừng một chút,”, Nhạc Thu Hàn đột nhiên mở miệng cười, “ Ta không biết các người có thâm cừu đại hận gì, nhưng có thể nể mặt tại hạ mà phóng hần...”

“ Hồn dân, người là người phương nào! Diêm vương ở nơi này há cho người làm càn!”, tên gia phó đứng phía sau Lục Kính quát, “ Diêm vương lão gia phán người canh ba tử, thì quyết không lưu người đến canh năm! Người chắc không phải chưa có nghe qua.”

Nghe được lời ấy Nhạc Thu Hàn đột nhiên liếm đi ý cười, nâng tay điểm chùng, thân thể thon dài phát một cái lướt đến trước mặt tên gia phó của Lục Kính, khước miệng nhếch lên, “Chỉ bằng tài sức các người mà cũng dám tự xưng là Diêm Vương!”

Thình lình nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, Lục Kính kinh hãi thất sắc quay đầu lại—

Liên thấy một đôi hắc mâu xinh đẹp nhưng lại rét lạnh chí cực xuất hiện ở trước mặt mình, trên ngực bị nhẹ nhàng một chưởng, còn không kịp phát lực, liền cảm thấy kinh lực ở tứ chi trăm hài ngoại tán, thanh âm mang theo ý cười rồi lại lạnh như băng vô cùng chậm rãi ở bên tai vang lên, “Người cư nhiên dám hạo độc hại hần, ta bắt Lục Kính người trả bằng máu!”

“Người.....” yết hầu cô lỗ vang vài tiếng, há mồm phun ra một ngụm máu, “ là..... Tuyệt.....”

“Hừ.....”, Nhạc Thu Hàn chán ghét dò xét trong ngực hần, nhú mày đem thi thể không còn hơi thở vứt ra ngoài. Đi đến mắt lạnh nhìn Lệnh Hồ Diêu bên cạnh mình, nâng tay chế trụ mạch môn, một hồi mới xoay mặt chăm chú nhìn đám người đang cứng người xung quanh, “ Các người, nội trong một canh giờ đem về Bạch truat, Đương quy, Long quỳ, Mộc chiêm, Huyền tham, còn thêm bốn đàn liệt tử đưa đến giao cho Ti Nguyệt Phảng ở Hồ Tây, nếu không trong ba ngày ta ắt lấy đầu các người!”

“ Ân, ân”, đám người bốn phía lập tức rời đi tìm được.

Nhìn thấy đám người vây quanh đã rời khỏi, Nhạc Thu Hàn lúc này mới quay đầu nhìn người nam tử đang cố sức dùng nội lực mới không ngã, "Uổng Lệnh Hồ Diêu người thông minh một đời. Lục Kính phóng mê hương tằm thường trong rượu của người, nhưng trong đồ ăn hắc cũng hạ Hồn tán vô sắc vô vị, người tự nghĩ nội công thâm hậu có thể ngăn cản Hồn tán, nhưng lại không rõ Hồn tán hòa với mê hương lại có thể hóa thành kịch độc, theo máu dẫn đến tứ chi bát mạch, khiến nội công tan biến hộc máu mà chết!"

"Sao người lại biết?", Lệnh Hồ Diêu mạnh mẽ thở ra một hơi, giọng nói vẫn lạnh lẽo như trước, "Người rốt cuộc là ai?"

"Ta? Ta chính là Nhạc Thu Hàn....."

Lệnh Hồ Diêu không nghe rõ hắn nói gì, trước mắt chỉ thoáng qua đôi mắt doanh mãn ý cười, rồi chỉ thấy xung quanh tối sầm, ngã xuống.....

Nhạc Thu Hàn đưa tay ôm lấy hắn nâng dậy, chăm chú nhìn gương mặt có chút tái nhợt, "Lệnh Hồ Diêu, ta tìm người đã lâu."

Cũng may nhờ y vận công xu độc ngay lập tức, bằng không.....

Nhạc Thu Hàn tiếp nhận mật tử người hầu bên người mang đến, lau mồ hôi trên trán, lúc này mới nâng tay cởi ra lớp mặt nạ nhân bì. Mới vừa bỏ vào trong ngực áo thì phát hiện tên người hầu vẫn đứng ở tại chỗ không đi, cúi khuôn mặt xám trắng, khóe mắt lại không ngừng liếc nhìn, lập tức gương mặt âm trầm, "Tiêu Viễn! Người không cần mắt nữa chăng?"

Người nọ vội vàng cúi đầu, vội vã bước đi, ánh mắt oán hận liếc nhìn Lệnh Hồ Diêu đang nằm trên giường, sát khí hiển hiện.

"Tiêu Viễn! Còn không mau cút đi!"

Nhạc Thu Hàn phát tay xuất một đạo chưởng phong đem hắn phóng ra ngoài cửa, lạnh lùng mở miệng, "Thông báo cho tất cả cách phó, không được ta cho phép, ai dám tiến một bước vào Tiến Phong Các, ta liền giết chết ném ra khỏi Ti Nguyệt Phẳng!"

Tiêu Viễn vội vàng khom người, nhanh chóng biến mất.

Ba! Một tiếng bập tay thanh thúy vang lên, người ở trên giường giật mình mở to mắt, đột nhiên bị lôi dậy.

"Ngồi dậy."

Lệnh Hồ Diêu cau mày, nhìn người nam tử đứng trước giường lạnh lùng mở miệng, "Mới vừa rồi người đánh ta?!", ba chữ cuối, lại gần từng tiếng, mắt lóe lên.

"Ta đánh đó, người chiếm giường của bản công tử, muốn bản công tử đi đâu mà ngủ?"

Nhạc Thu Hàn kéo áo hắn, một phen lỗ mãng leo lên giường, không chút bận tâm đến thân thể vừa mới khôi phục của Lệnh Hồ Diêu, liền ngủ.

Ánh nến lúc sáng lúc tối chiếu lên khuôn mặt trên giường trước mắt, lông mi tiêm dài ôn nhuận, vẻ mặt vừa mãnh liệt vừa tà mị, toát ra vẻ lãnh lệ thoát tục ngoài dự kiến.

Đây là gương mặt thật của y? Lệnh Hồ Diêu đang ngả ngồi dưới đất sững người một chút. Đột nhiên cảm thấy trên người một trận lương ý mới phát hiện chính mình vừa rồi quần thái, vội vàng đứng dậy.

Nhìn quanh bốn phía, nhận ra căn phòng ở gần bên hồ, gió đêm thổi tới mang thủy hương nhàn nhạt, chậm rãi đi đến bên cửa sổ đẩy ra, nhập vào mi mắt chính là mặt hồ lân lân sáng tỏ dưới ánh trăng, không khỏi nhú nhú mày.

Có nên hay không chào y một tiếng? Hay là cứ vậy bỏ đi? Chần chừ một lúc lâu, cắn răng một cái đang muốn theo cửa sổ mà ra, cũng không nghĩ từ giường bên kia truyền đến nam âm thanh việt lạnh lùng, "Người không theo đại môn đi ra ngoài sao? Lệnh Hồ huynh như thế nào lại quen thói trộm gà bắt chó, vẫn là lo lắng cửa có mai phục."

Khuôn mặt tuần túđỏ lên, hung hăng quay mặt nhìn bạch y nam tử đang y nhiên nằm ở trên giường, "Cáo từ."

Tay chưa đụng tới cửa, lại đột nhiên nghe được bên người có tiếng động truyền vào, một đạo kinh phong tiến đến, biết là người kia có nội lực cao cường, hướng chỉ chính mình trọng thương chưa khỏi, đối thủ lại tuyệt không tầm thường, nhưng phản ứng tự nhiên của người tập võ chính là nghiêng người đưa tay đẩy ra một chưởng-

Cũng không nghĩ mới vừa muốn ra tay liền bị người đẩy khai đi, không chỉ như thế, thân thể còn không không chế được mà lui lại mấy bước đập vào cửa, ngẩng đầu tập trung nhìn, lại nguyên lai là Nhạc Thu Hàn!

“Người lại muốn thế nào!”

Nhạc Thu Hàn cũng không uất không giận, chính là lạnh lùng liếc mắt một cái đưa hấn đẩy ra khỏi cửa, mở cửa tụt ra ngoài, “Tiêu Viễn! Người đem lời ta nói thành gió thoảng bên tai?”

Từ khóm tiểu trúc bên cạnh một người chậm rãi đi ra, tay chân không thể không chế có chút phát run đi đến quỳ xuống bên người Nhạc Thu Hàn, a a ngô ngô nghĩ muốn nói gì đó, lại bị Nhạc Thu Hàn một cước đá văng vào khóm tiểu trúc, phun ra một ngụm huyết.

“Uy!”, Lệnh Hồ Diêu ngậy người một chút, bước nhanh xông lên phía trước đem người vừa ngã đổ đứng lên, quay đầu giận dữ quát, “Người làm cái gì! Hấn không phải người hầu của người!”

Nhạc Thu Hàn chính là thản nhiên chọn mi một sản, ánh mắt tuyệt mỹ dưới ánh trăng ba quang lưu chuyển, lạnh lùng thanh thúy lên tiếng, “Người thật hảo tâm.”

Thanh ti ở dưới ánh trăng tạo nên một đạo vầng sáng lạnh như băng, bạch y nhẹ nhàng vung lên ẩn vào trong phòng, ba một tiếng khép lại cửa, “Người nên chịu chút giáo huấn a.”

Lệnh Hồ Diêu ngậy người một chút, từ bóng trắng tán xử một loại mùi hương nhàn nhạt, thực u viễn.

“Người có sao không?”, Lệnh Hồ Diêu quay đầu nhìn về phía người mới vừa rồi được mình nâng dậy, trong lòng rung mình!

Một khuôn mặt thật ghê tợn! Nếu nói khó coi cũng chỉ đến nhường này, người nọ trên mặt bị hoành thiết thụ không dưới mười đao, không nói đến vết sẹo dữ tợn khủng khiếp, ánh mắt kia lại làm cho người ta một cái rùng mình! Cừu hận? Mê luyến? Một đạo cảm xúc phức tạp nói không nên lời ở cặp con ngươi thâm ao kia, như cười như không, vết máu nơi khóe miệng vẫn y nhiên đó, hấn lại giống như như trước trở về chỗ cũ, một lần lại một lần vuốt ve vùng ngực bị Nhạc Thu Hàn tổn thương, “Người.....”

Lệnh Hồ Diêu nhất thời không biết nên nói gì, cũng không biết có nên đi hay không, chỉ là đứng yên nơi đó.

Cảm giác được Lệnh Hồ Diêu đang nhìn chăm chú, người nọ đột nhiên thu hồi ánh mắt trực trực nhìn chăm chăm cửa phòng, liếm hạ mi đến lạnh lùng liếc mắt nhìn hấn một cái, hung hăng một tay đẩy hấn ra, đưa một ngón tay chỉ ra ngoài, chọn mi cô lỗ lớn tiếng nói gì đó, rồi xoay người phát áo mà đi.

Lệnh Hồ Diêu ngậy người một chút, mặt trầm xuống, đây là cái tình huống gì?

Nói ta xen vào việc của người khác? Thôi, việc này cùng ta có quan hệ gì đâu? Mới vừa không đi được hai bước, đột nhiên cảm thấy được một trận đầu choáng váng, một mùi hương cổ quái theo phía sau bay tới, còn chưa kịp quay đầu lại, liền thấy gương mặt quỷ dị của Tiêu Viễn phóng đại lên, xuất hiện ở phía sau, rõ ràng trong tay hấn hiện lên một mặt lạnh như băng!

Là đao!

Nghĩ muốn nghiêng người tránh cũng đã không kịp, bụng rõ ràng cảm nhận được đao phong xuyên qua, huyết nhục tuôn trào mang đến cảm giác rét lạnh, “Người.....”

Yết hầu Tiêu Viễn cô lỗ cô lỗ phát ra thanh âm cổ quái, giống như tiếng cười lạnh từ nơi sâu nhất của địa ngục phát ra, từ hốc mắt thâm sâu tản mát ra cường đại hận ý làm cho Lệnh Hồ Diêu cảm thấy không hiểu được!

Xuất ra khí lực đem người kia đẩy ngã ngồi dưới đất, “Làm gì!”

“Hấn muốn giết người.”

Không biết khi nào thì nam tử kia lại xuất hiện ở bên cạnh mình, nhợt nhạt cười, tay không tiếp nhận chủ thủ của Tiêu Viễn lại lật đến đưa hấn một chưởng đánh bay xa, quay đầu ý cười oanh chuyển mở miệng, “Cảm giác thế nào?”

Một tay bịt miệng vết thương không ngừng tuôn máu, cắn răng lãnh thanh hỏi, “Ngươi rốt cuộc nghĩ muốn gì?”

“Không nghĩ gì cả.”, Nhạc Thu Hàn ném chủ thủ trong tay xuống, liếm liếm vết cắt trong lòng bàn tay rồi quay đầu lãnh nghệ hướng mắt về Tiêu Viễn đứng cách đó không xa, “Còn không rút!”

Tiêu Viễn kia ngẩn một chút đứng dậy chạy trở về trong phòng, một hồi lại chạy ra, đứng ở một chỗ cách bọn hấn rất xa, không dám tới gần.

“Bảo ngươi rút không nghe thấy?”, Nhạc Thu Hàn nghiêng đầu liếc mắt.

Tiêu Viễn như run rẩy một chút, tay phát phát y y nha nha nghĩ muốn nói cái gì đã thấy Nhạc Thu Hàn căn bản không bận tâm đến hấn, lúc này mới có chút ưỡ ỏi cúi đầu, từ phía sau xuất ra một hạp Kim Sang Được đặt ở bên chân Nhạc Thu Hàn, mới vội vã chạy về phòng.

Nhạc Thu Hàn nhíu nhíu mày, nhìn chằm chằm hạp Kim Sang Được kia một lúc lâu, mới quay đầu lại, “Nếu không phải ta đi ra, Lệnh Hồ huynh sợ là đã trở thành thức ăn cho đám cá dưới đáy hồ.”

Lệnh Hồ Diêu lạnh lùng đứng lên, cước bộ y nhiên có chút lão đảo nhưng vẫn ngạo khí như trước, “Các hạ đến tột cùng có cư tâm gì? Muốn giết thì cứ trực tiếp động thủ!”

“Cư tâm?”, Nhạc Thu Hàn từng bước đến trước mặt Lệnh Hồ Diêu một chưởng chụp lấy chỗ đau nơi hông hấn, Lệnh Hồ Diêu đau đớn khiến trước mắt lại là một trận hôn hắc, y lại nhợt nhạt cười thu tay. “Ta sao dám?”

“Ngươi!”, Lệnh Hồ Diêu đối với nam tử dưới ánh trăng cười vân đạm phong quả niệm trước mặt này, lạnh lùng mở miệng, “Tại hạ cùng ngươi có cừ oán gì?”

“Không có.”, Nhạc Thu Hàn một phen cầm cổ áo hấn đưa hấn kéo xuống, khuôn mặt tuấn tú ghé vào trước mặt hấn chăm chú nhìn hồi lâu, đột nhiên lại cười, chậm rãi cúi xuống

“.....”, thanh âm đột nhiên biến mất cùng cảm giác lạnh như băng mềm mại nơi miệng, Lệnh Hồ Diêu thiếu chút nữa một hơi mà chết thì Nhạc Thu Hàn mới nâng đầu lên, cười nhìn hấn lên tiếng, “Không phải đã nói rồi sao, ta tìm ngươi đã lâu.”

Hóa đá nửa ngày mới phản ứng lại hành động Nhạc Thu Hàn vừa rồi đối với mình, Lệnh Hồ Diêu cuồng nộ dùng sức một chưởng chụp hướng ngực Nhạc Thu Hàn, rồi lập tức lão đảo một chút rồi quỳ rạp xuống đất, con ngươi hấn lãnh tràn đầy thần sắc tức giận cùng bỉ di.

Lệnh Hồ Diêu ở trong chốn giang hồ tuy không phải thượng thanh hiễn hách nhưng cũng tuyệt không phải phiếm phiếm tiểu tốt, cho nên cho dù trọng thương chưa khỏi nhưng ra tay vẫn như trước không nhẹ. Nhạc Thu Hàn thân hình thon dài quơ quơ, lại như trước nâng Lệnh Hồ Diêu vừa mới ngã xuống nâng dậy, “Thế nào, Lệnh Hồ huynh lại thẹn thùng sao?”

Lệnh Hồ Diêu lạnh lùng huy khai tay y, xoay người hướng ngoài cửa rời đi.

Con ngươi trong suốt của Nhạc Thu Hàn tối sầm lại, chậm rãi gương mắt nhìn về phía thân ảnh cao lớn phía trước, sau một lúc lâu thở dài một hơi rồi khép lại mắt, “Lệnh Hồ huynh lần này đi đến Lâm An, chính là vì tìm ‘Xuy Sâu’ của Tiêu Diêu Lâu phải không?”

Lệnh Hồ Diêu thân hình hơi động một chút đột nhiên quay đầu, con ngươi thâm hiện ra sát ý, “Ngươi quen biết hấn!”

“Quen biết chi giao.”

“Hấn ở nơi nào?”

“.....”, Nhạc Thu Hàn không có trực tiếp trả lời hắn, chỉ là nghiêng đầu nhìn nhìn rồi xoay người hướng đi vào trong, mới vừa đi hai bước đột nhiên cổ cảm giác một trận đau đớn, cúi đầu thì thấy thiết kiếm lạnh lẽo mang theo hàn quang lăm lăm đặt tại cổ mình, “Lệnh Hồ huynh, đây là cách người đối đãi ân nhân?”

“Hắn ở nơi nào?!", kiếm phong như trước không chút động.

“Bốn biển là nhà.” Nhạc Thu Hàn nhẹ nhàng quay đầu lại, “Người là vì trả thù cho Dương Viễn Chí?”

“Người đã gặp qua người? Vậy là, người chính là Xuy Sầu.”

“Người nói gì?” Nhạc Thu Hàn âm thầm cười, điềm nhiên đạm định tươi cười lại xuất hiện trên dung nhan ngạo mạn lạnh lùng, làm cho khuôn mặt nguyên vốn đã xuất sắc chí cực trở nên sinh động dị thường.

Chớp mũi ngửi thấy lãnh hương thần nhiên làm cho Lệnh Hồ Diêu một trận tâm tinh dao động, phục hồi tinh thần lại, Nhạc Thu Hàn đã sớm phiêu nhiên biến mất vào trong phòng, “Muốn tìm Xuy Sầu, liền ở lại bên người ta. Nói không chừng một ngày nào đó, ta liền mang người tìm hắn.”

Lệnh Hồ Diêu trứu nhú mảy đứng ở cửa, lạnh lùng vừa quay đầu chuẩn bị rời đi, lại nghe từ trong phòng lại truyền thanh âm nói, “Kim Sang Dục mà Tiêu Viễn đưa tới là Tà Dục sư độc gia bí phương, trong ba ngày liền có thể tiêu hủy sinh cơ. Phòng ngủ kế bên đã chuẩn bị, người mau nghỉ ngơi đi.”

Lệnh Hồ Diêu trầm ngâm một lát, âm thầm nghĩ ngợi. Từ khi sư phụ bị ‘Xuy Sầu’ của Tiêu Diêu Lâu giết chết, hắn giao thiệp với giang hồ đã hơn hai năm, mỗi khi nghe nói qua nơi ‘Xuy Sầu’ xuất hiện, liền đến nhưng vẫn không thấy. Nếu Nhạc Thu Hàn thật sự quen biết Xuy Sầu, cùng y một trận sinh tử thật cũng tổn không ít tâm lực!

Quay đầu lại nhìn Kim Sang Dục đặt ở cách mình không xa, chần chờ một lát xoay người hướng thiên phòng đi đến.....

Không biết vì sao, bản thân cho tới bây giờ không có an ổn ngủ qua cứ nhiên vừa ngủ đã ngủ đến khi mặt trời lên cao ba sào! Đến khi mở to mắt, sắc trời đã muốn sáng trưng, bên người truyền đến thanh động nhẹ nhàng làm cho hắn cảnh nhiên ngồi dậy, một phen cảm lấy trường kiếm bên tay, “Ai!”

“Tại hạ thực nếu động thủ, Lệnh Hồ huynh sớm chết không biết bao nhiêu lần.”, nam tử ngồi ở một bên uống trà từ từ quay đầu, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo ý cười thiền đạm, “Đêm qua nghỉ ngơi hảo không?”

Lệnh Hồ Diêu không lên tiếng từ giường đứng dậy, lúc này mới phát giác miệng vết thương trên bụng đã tốt lên vài phần, cũng đã được băng bó cẩn thận. Hơn nữa thần thanh khí yên, trên người cảm giác thật thoải mái. Không nghĩ cũng biết là Nhạc Thu Hàn giúp mình giải độc chữa thương, trầm mặc sau một lúc lâu mới lạnh lùng mở miệng, “Thỉnh.”

“Sao?”, Nhạc Thu Hàn nhú nhú mi, con ngươi xinh đẹp xẹt qua một mạt ý cười say lòng người, sau lại trở nên giảo hoạt dị thường: “Không bằng hôn ta một chút xem như trả thù lao đi?”

Lệnh Hồ Diêu bản sinh là người chính phái, thuở nhỏ từng đọc qua kiếm chương luật điển, nhưng trời sanh tính lạnh lùng cao ngạo hơn nữa làm việc trượng cồng, đối với những việc xấu xa của bọn người chính phái thì cực kỳ chán ghét, cũng từng nghe nói qua lời đồn đãi trên giang hồ mỗ mỗ môn chủ hoạn đường nam sủng, cũng không thêm hỏi đến.

Nhưng đến phiên mình, lại có một loại cảm giác quái dị nói không nên lời. “Không nghĩ ra Nhạc công tử lại có thị hiếu như thế!”

Nhạc Thu Hàn đối với hắn có chút không kiên nhẫn, ánh mắt chút không thêm lí thị, mang trà lên môi thiền duyệt một ngụm lúc này mới thần nhiên mở miệng, “Người tìm Xuy Sầu có chuyện gì?”

“.....”

“Báo thù?”

“.....”

Thấy hần không nói một lời lại tỏ vẻ lạnh lùng, Nhạc Thu Hàn chỉm đậm cười, nhú mày quay đầu nhìn về phía ngoài cửa, “Mấy người các người đứng ở cửa làm gì, còn không cút!”

Chỉ nghe thấy cửa truyền đến tiếng vang rất nhỏ, giống như của người võ công tạo nghệ cực cao, lại đảo mắt không có thanh âm.

Chẳng lẽ nơi này cao thủ tụ tập? Lệnh Hồ Diêu ngẩng đầu nhìn nam tử như trước định thần nhàn nhả uống trà, hơi hơi trứu mi. Như thế xem ra người này cũng tuyệt cũng không phải người tầm thường!

“Người là ai?”

“Nhạc Thu Hàn.”, y cười yếu ớt rồi đi hướng đến bên cửa sổ, “Còn muốn biết gì nữa?”

“....”

“Nếu người không nói, thì ta nói. Lệnh Hồ Diêu, năm nay hai mươi tám, thứ tử Lệnh Hồ gia ở Lạc Dương, thuở nhỏ báisư làm môn hạ của Dương Viễn Chí. Năm mười lăm tuổi gia biến cha mẹ huynh đệ cả nhà đều chết thảm dưới tay người khác, từ đó tính cách đại biến, vì báo gia cừu năm năm trước đến ‘Thiên Đường trại’, giết chết Thiên Đường tần chủ Lí Việt khi ấy đứng hàng thứ tư trên võ lâm, từ đó giao thiệp với giang hồ, gọi là ‘Cuồng Dao’. Ta nói có sai không?”

“Ai ai cũng biết.”

“Vậy sao?”, Nhạc Thu Hàn hơi hơi nhếch môi cười, “Vậy ta sẽ nói chuyện tình mà người khác không biết. Người thuở nhỏ khuynh mộ chi nữ Dương Viễn Chí, Dương Lê, cũng cùng với nàng cóyđịnh thành thân. Rồi sau đó không lâu, trong ngày Dương Viễn Chí rửa tay gác kiếm, y lại bị sát thủ Tiêu Diêu Lâu giết chết, Dương Lê thì mất tích. Người đi khắp nơi tìm kiếm Xuy Sầu, một là vì báo thù cho Dương Viễn Chí, hai là....”

“Hừ! Người biết cũng thật rõ ràng.”, Lệnh Hồ Diêu trong lòng tuy chấn động, nhưng như trước sắc mặt băng trầm, tiến lên từng bước nắm lấy Nhạc Thu Hàn, thân hình thanh cù theo động tác của hần lão đảo một chút, “Ta cùng Lê Nhi chính là tình nghĩa huynh muội, người chó mở miệng nhục mạ thanh danh của nàng!”

“Như vậy thật tốt.”, Nhạc Thu Hàn bát khai tay hần, liễm mi dùng lực đập nát chén trà cầm trong tay, “Tiêu Viễn, người nghe đủ chưa?”

Chi dát. Cửa nhẹ nhàng đẩy ra, Tiêu Viễn đem nước ấm đi vào trong phòng.

“ Để xuống, cút.”

Tiêu Viễn cúi người, đặt ấm nước xuống, oán hận liếc mắt nhìn Lệnh Hồ Diêu một cái rồi đi khỏi phòng, chốc lát sau lại tiến vào, trong tay cầm tinh trí thủy tinh quế hoa cao, hoa chân múa tay muốn nói cái gì.

Nhạc Thu Hàn đi ra phía trước lấy thủy tinh cao ghé vào mũi nhẹ nhàng ngửi qua, nhìn về phía Tiêu Viễn, con người mang theo tia nhạt trào phúng, “Tiêu Viễn, đã ba năm người vẫn không tiến bộ chút nào?”

Con người xám tro của Tiêu Viễn đột nhiên bạo ra tinh quang, tốc độ mau lẹ hướng đến Nhạc Thu Hàn! Cũng không nghĩ trong thời gian ngắn ngủn vài giây, đã bị Nhạc Thu Hàn ném ra ngoài cửa, “Đóng cửa lại, cút!”

Lệnh Hồ Diêu mắt lạnh nhìn thấy cử chỉ quái dị của chủ phó trước mắt, lấy kiếm đeo lên đai lưng xoay người hướng cửa mà đi.

“Trở về khi nhóđem về cho ta một hồ thanh nhượng của Túy Nguyệt lâu, một hạp Tứ Quý tô.” Nhạc Thu Hàn tà tựa vào cửa sổ phía trước, thản nhiên mở miệng, “Sáng mai, chúng ta liền khởi hành.”

Khi tỉnh lại hần liền nghe thấy thanh âm thanh u của tiếng tiêu cùng tiếng mưa phùn khiến lá rơi rụng.

Lệnh Hồ Diêu mặc y phục xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài. Bên ngoài cạnh hồ mưa phùn lất phất rơi cùng Nhạc Thu Hàn đứng ở tiểu đình bát giác cách đó không xa một mình thổi tiêu, một thân lam y như trước phác tổ chí cực, mái tóc đen đọng vài giọt nước tùy ý phi tán ở phía sau. Nhìn qua, hần có thể thấy sườn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của y, giống nhưđang một mình suy tưởiliều gì, hơi hơi thốc mi phong.

Tên Tiêu Viễn kia đứng ở nơi cách y không xa, chăm chăm nhìn y, tuy đa số người hầu đều là tùy tử ở bên, nhưng không biết như thế nào lại có chút bất đồng. Lệnh Hồ Diêu nhìn kỹ mới phát hiện, bên hông Tiêu Viễn mang hai thanh đoản kiếm, một đỏ một đen ước chừng dài chín tấc, xem thân hình hắn cùng với liên tục hai lần tiếp chiêu có thể xác định người này nhất định thân mang võ công, hơn nữa tinh thông độc thuật.

Cao thủ như thế sao lại cam tâm chịu khuất phục dưới người khác? Huống hồ chính mình cùng hắn vốn vô duyên vô cớ, vì sao người này liên tục hai lần muốn dồn mình vào chỗ chết?

Tiếng tiêu ngừng, Lệnh Hồ Diêu hướng ra ngoài nhìn lại, thấy Nhạc Thu Hàn quay đầu nhìn phía mình, dung nhan thanh nhã tục hồ lộ vẻ nhợt nhạt cùng bất đắc dĩ, thật giống như nhớ lại điều gì. Thật lâu sau, y mới lại đem tiêu kèn đến bên miệng.....

Lệnh Hồ Diêu xoay người lấy ra thanh kiếm ở bên giường đeo lên bên sườn, đẩy cửa đi ra hướng đến chỗ Nhạc Thu Hàn.

Tiếng tiêu thanh u thấp uyển di tán giữa trời mưa, Lệnh Hồ Diêu đứng đó, hai tay khoanh lại, một ngữ không nói chờ tấu khúc chấm dứt, Nhạc Thu Hàn cũng giống như không chú ý tới hắn, khúc tiêu lại chuyển.

Sau một lúc lâu, tiếng tiêu ngừng lại, Nhạc Thu Hàn đậm cười quay đầu, “Phượng Cầu Hoàng, có dễ nghe không?”

Đôi mắt trong suốt của Nhạc Thu Hàn hơi hơi tối sầm một chút, đem ngọc tiêu kia đeo ở bên hông, tiếp nhận kiếm từ tay Tiêu Viễn đi ra tiểu đình, khi đi ngang qua vai hắn liền thản nhiên nói, “Đi.”

Lệnh Hồ Diêu cũng không hỏi nhiều, đi sau Nhạc Thu Hàn hướng ra ngoài Ti Nguyệt Phảng.

Ti Nguyệt Phảng tọa ở ven thái hồ, y sơn bằng thủy, viễn li thị tập, quả thực thanh u nhã trí.

“Hắn ở đâu?”

Nhạc Thu Hàn quay đầu lại nhìn nam tử khôi vĩ này giờ vẫn im lặng phía sau, đậm cười một chút rồi quay đầu đi, “Chúng ta đi Lạc Dương.”

Lệnh Hồ Diêu nao nao, từ khi gặp gỡ tên nam nhân kì quái này, ánh mắt y khi thì lạnh lùng, khi thì cuồng vọng lại mang theo u sầu thản nhiên, cái loại biểu tình tịch mịch này làm cho hắn không biết vì sao mơ hồ có chút lo lắng. Xuyên qua những giọt mưa nhìn lại, một đầu tóc đen thấm nước, mê mông mà mờ ảo.

“Nhạc Thu Hàn, người làm sao quen biết Xuy Sầu?”

“Người đã chịu mở miệng nói với ta?”, y đột nhiên quay đầu lại cười, mâu trung lưu chuyển ba quang giống như khói lửa huyền lạn trong trời đêm, “Đây là lần đầu tiên sau hai ngày đến đây người mở miệng gọi tên ta.”

“Người như thế nào quen biết Xuy Sầu?”

“Người gọi ta một tiếng Thu Hàn, thế nào?”, Nhạc Thu Hàn cười mở miệng, “Nếu người sau này gọi ta Thu Hàn, ta liền nói cho người ta như thế nào quen biết Xuy Sầu.”

Lệnh Hồ Diêu thấy y đột nhiên trở nên như thế khinh diêu, trong lòng không khỏi một trận tức giận, hừ lạnh một tiếng mở miệng nói, “Người nghĩ ta giống người có cái loại thị hiếu xấu xa kia?”

Nhạc Thu Hàn biến sắc một chút, lại như trước cười mở miệng, “Người không tiện gọi thì thôi, ta đây gọi người Diêu, người hắn sẽ không phản đối.”

Lệnh Hồ Diêu không bỏ qua mâu trung mang ý cười trong suốt của y chợt lóe qua lạc mịch, vốn định mở miệng cự tuyệt rồi lại không đành lòng nhìn thấy ánh mắt y tịch mịch như vậy, chỉ hừ lạnh một tiếng.

“Không lên tiếng ta xem như người đáp ứng.”, Nhạc Thu Hàn nắm lấy ống tay áo của hắn lại bị hắn một phen bỏ ra, cũng không níu kéo, nhẹ nhàng cười giống như tự giễu, “Thuyền đã chuẩn bị, chúng ta đi đường thủy.”

Khi đi tới thuyền, nơi đó đã sớm có người hầu hạ.

Là một nam nhân nhỏ người ước chừng hơn tứ tuần, theo ánh mắt hẩn tinh quang nội liễm, huyết thái dương hơi hơi nổi lên thì có thể phán đoán được người này nhất định thân mang tuyệt kỹ, hơn nữa nội lực cực cao.

Người nọ thấy Nhạc Thu Hàn đi tới, cung cẩn cúi đầu.

“Đều đã chuẩn bị tốt?”, Nhạc Thu Hàn trầm hạ sắc mặt.

Người nọ khua tay múa chân liên tục gật đầu.

Cầm điếu?

Lệnh Hồ Diêu thốc khởi mi phong, như thế nào dám người bên người y có nhiều công phu như thế lại đều cầm điếu?

“Đi thôi.”, giống như nhìn thấu ý nghĩ của hẩn, Nhạc Thu Hàn nhẹ nhàng cười bước lên mạn thuyền.

Đột nhiên, trong mắt người cầm điếu kia tinh quang bạo xạ, từ sau lưng rút ra một thanh nhuễn kiếm bạc hướng mặt Nhạc Thu Hàn xoắn tới. Nhạc Thu Hàn nhận thấy sát khí bên người liền nhanh chóng hơi hơi nghiêng người, tóc dài tung bay bị lưỡi dao sắc bén chém qua rơi rụng trên mặt đất, hai ngón tay kẹp lấy thanh nhuễn kiếm sắc bạc, lạnh lùng mở miệng nói, “Tiển Nhung, hôm nay ta không rãnh đùa với ngươi!”

Lệnh Hồ Diêu hồ hững nhìn thấy một màn trước mắt, ý thân tựa vào thân cây, khoe miệng hơi nhếch lên. Hai cái chủ phó này lại chơi trò gì?

Chỉ thấy tên cầm điếu kia cầm kiếm trong tay rút vài lần đều không thể thu lại, hé ra gương mặt đỏ bừng, yết hầu phát ra vài tiếng âm thanh quái dị, tay trái đột nhiên chụp lấy cổ tay phải –

Có cái gì màu đen thật nhỏ theo cổ tay hẩn bắn thẳng hướng đến mấy đại tử huyết của Nhạc Thu Hàn!

Lệnh Hồ Diêu trong lòng cả kinh, muốn ra tay thì đã không kịp! Nhạc Thu Hàn ba một tiếng gãy đoạn lưỡi dao sắc bén, tay trái chém ra kinh phong đem người nọ đẩy lui, chính mình cũng lui đến vài thước rồi quỳ xuống đất, một đạo tơ máu ân hồng theo khoe miệng tràn ra, y lại tỏ vẻ không sao hướng về phía sau thân nhiên mở miệng, “Tiển Nhung, ngươi càng ngày càng không muốn sống.”

Tiển Nhung từ trên mặt đất đứng dậy, ầu ra một ngụm huyết sau cuồng tiếu lên tiếng, thanh âm thô sát khó nghe lại gần từng tiếng một, “Chỉ cần có thể giết chết ngươi, thủ đoạn gì ta đều hội dùng, ha ha, không nghĩ tới ngươi cũng có một ngày không cẩn trọng như vậy, ta rốt cục có thể giết chết Tuyệt.....”

Câu nói kế tiếp còn chưa nói xong, ánh mắt không cam lòng trợn lên nhìn trừng trừng nửa thanh đoạn kiếm cắm trong ngực, giọng lại cô lỗ một trận, mới suy sụp rồi ngã xuống.

“Đi.”, Nhạc Thu Hàn đầu cũng không quay lại bước trên mạn thuyền, thân thể đã không thể khống chế loạn choạng một chút, được Lệnh Hồ Diêu một phen đỡ lấy, “Ngươi bị thương?”

“Tiểu thương mà thôi.”

Nhạc Thu Hàn thân nhiên rút cánh tay bị Lệnh Hồ Diêu bắt lấy, rồi lại đột nhiên quay đầu cười nói, “Ngươi quan tâm ta?”

Xem biểu tình cười cợt của y, gương mặt lạnh lùng của Lệnh Hồ Diêu nổi lên một tầng tức giận, phóng thân nhảy lên mạn thuyền, “Muốn đi thì đi nhanh một chút, không cần ma ma thẳng thẳng.”

Nhạc Thu Hàn liễm đi ý cười, một ngữ không nói đi lên thuyền ngoắc tay hạ lệnh công khai thuyền, lại đột nhiên nghe được từ bờ biển truyền đến một trận tiếng cười thanh thúy.

“Tiểu Kinh?!”

Một bóng dáng màu lục nhẹ nhàng bay lên thuyền, dừng lại ở bên cạnh Nhạc Thu Hàn, “Hàn, đây là người ngươi tìm mà không chịu hồi lâu sao? Một kẻ tự phụ như hẩn người còn quản làm gì?!”

Cô nương danh gọi Tiểu Kinh mi mắt như họa, thanh tú động lòng người. Dưới làn mi tú lệ là một đôi con ngươi linh động, một thân hồ lục sa y bao lấy dáng người. Thấy Lệnh Hồ Diêu lãnh nghệ liếc mắt nhìn mình một cái, nàng nhẹ nhàng cười, đi đến gần, đem hẩn cao thấp đánh giá một phen rồi lại mở miệng, “

Hàn, nam nhân giống như khối băng này, chính lấy trung nhân của người a? Bộ dạng tuy không tồi, bất quá ta lại không thích.”

Nhạc Thu Hàn nhẹ nhàng cười nhìn Lệnh Hồ Diêu liếc mắt một cái, thấy hắn như trước tuần dung mặt thượng lạnh như băng sương cùng tức giận, vội đổi đề tài, “Tiểu Kinh, người lại cư nhiên không có mang theo Tiêu ca ca của người sao? Thật đáng ngạc nhiên.”

“Hắn.”, Văn Kinh hắc hắc cười hai tiếng. “Hắn hiện tại chính là bất tỉnh nhân sự phụng bồi lão bản nương quý hôn xinh đẹp.”

“Cho nên người liền đến làm phiền ta?”

“Làm phiền?”, Văn Kinh vẽ mặt có chút không hài lòng, “Người ta chẳng qua vừa vặn ngang qua thấy người bị thương, hơn nữa bên cạnh người không ai tình vị, cho nên liền đến chiếu cố người a.”

“Ta không có gì đáng ngại.”, Nhạc Thu Hàn quay đầu nhìn phía mặt hồ, “Người nhanh chóng đi tìm hắn đi.”

“Hảo hảo, ta cũng không rảnh rỗi đèn sáng đường cho các người, còn nữa, cái này!”, nàng nhảy đến bên Nhạc Thu Hàn vẽ mặt miễn cưỡng đem một viên tiểu hoàn trong suốt nhét vào trong miệng y, “Cái tên Tiểu Nhung tạp toái kia đem đi còn không xứng khai điều ở trước mặt chúng ta.”

Dứt lời tay phải cầm lấy cổ tay y, nhú nhú mày, “Người như thế nào chân khí loạn như vậy? Trong cơ thể chân khí còn chưa khôi phục lại cùng Tiểu Nhung động thủ, khó trách người bị phương hại!”

“Người không cần như vậy khoa trương.”

“Không được phản bác!”

“Hảo hảo, lời Tiểu Kinh nói chính là thánh chỉ, xin thỉnh tiểu hoàng đế ngài đi nhanh cho.”

Tiểu cô nương cười khúc khích nhảy lên mạn thuyền, quay đầu lại mặt âm trầm, dựa vào khoang thuyền trừng mắt đánh giá nam tử lạnh như băng, Nhạc Thu Hàn, liếc mắt một cái, “Ta đi rồi, người chính mình trên đường cẩn thận, còn có, bọn hắn bắt ta ân cần thăm hỏi người.”

“Ân,” Nhạc Thu Hàn ôn nhu cười, “Cũng giúp ta ân cần thăm hỏi bọn hắn.”

“Biết.”

Văn Kinh vươn tay nắm lấy thanh trúc trên thuyền hướng sông phóng người, bóng dáng xinh đẹp xoay người rơi xuống mặt nước, trông thoáng chốc đã đến bờ biển, lại y nhiên lo lắng lớn tiếng nói, “Hàn, quên nói nữa, người mau đem những người đó xử lý đi, bọn hắn ở lại bên người người khiến chúng ta lo lắng.”

“Ta biết.”

Mắt nhìn tiểu cô nương đi xa, Nhạc Thu Hàn mới quay đầu, “Bên ngoài mưa lớn như vậy, mau tiến vào khoang thuyền đi. Đừng cho miệng vết thương dính nước.”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo một mối, tuy nhiên đậm đặc lại ôn nhu có điểm oa tâm. Lệnh Hồ Diêu nhìn chăm chú y thật lâu, đối với cô gái vừa rồi lời nói của y không chút che giấu, hắn rõ ràng biết Nhạc Thu Hàn yêu mình, hơn nữa tìm kiếm đã lâu. Vì cái gì? Không thể phủ nhận, vẻ đẹp của Nhạc Thu Hàn tuy nhu mì kiều diễm nhưng không giống nữ tử, lại trong trẻo nhưng lạnh lùng lạnh nhạt.

Khí độ im lặng đậm đặc, thanh cao ngẫu nhiên bị nghệ thiên hạ, cùng với dung nhan tuyệt mỹ bên dưới nhân bì mặt nạ kia, tất nhiên không thể không cuốn hút ánh mắt của hắn. Tuy nhiên hắn không cho rằng mình đối y có loại cảm tình đặc thù gì, nhưng là không biết vì sao trong ánh mắt đậm đặc cùng ngẫu nhiên của y lại xuất hiện vẻ cô tịch, so với gương mặt luôn trương ra ý cười nhìn mình thì càng có thể ảnh hưởng tâm tình của hắn.

“Nàng nói bọn họ?”

“Bọn người hầu trong trang.”, Nhạc Thu Hàn đến gần bên người hắn, từ bên trong lấy ra một cây dù. Đem dù che đi tất cả những giọt mưa dừng ở trên người Lệnh Hồ Diêu, lại y nhiên xem nhẹ chính mình.

“Người vừa rồi cùng Tiêu Viễn, bọn hắn là đến giết người?”

“Ân.”

Lệnh Hồ Diêu trong lòng chấn động, nghiêng đầu nhìn cặp con ngươi trong suốt kia, “Người không sợ sao?”

“Sinh tử tùy mệnh, phú quý tùy thiên. Có sợ hay không, kết quả cũng là như nhau.” Nhạc Thu Hàn nhẹ nhàng cười đem tán dù nhét vào trong tay Lệnh Hồ Diêu, “Ta vào trong, trong lúc vận công liệu độc hy vọng người đừng tới quấy rầy.” Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Ở trên thuyền đã một ngày, mưa tuy ngừng nhưng sắc trời như trước vẫn mông lung.

Đã đến giờ cơm nhưng Nhạc Thu Hàn vẫn không xuất hiện.

“Các người không đi gọi hắn dùng bữa sao?” Lệnh Hồ Diêu vốn vẫn ngồi ở cửa sổ uống rượu đột nhiên lạnh lùng mở miệng, đem thuyền gia dọa cho hoảng sợ, vội vàng trả lời, “Đã gọi, nhưng vị đại gia kia vẫn không trả lời, ta nghĩ hắn có thể còn đang nghỉ ngơi, cho nên không dám đi vào.”

Lệnh Hồ Diêu nhíu nhíu mày, đột nhiên đứng dậy hướng phòng Nhạc Thu Hàn đi đến.

“Đi ra ăn cơm!”

“Ngô,” trong phòng nhanh chóng truyền đến một thanh âm rất nhẹ, không lâu sau thì tấm rèm được vén lên, Nhạc Thu Hàn một thân bạch y xuất hiện ở cửa, mái tóc dài như trước được túm lại bằng một sợi dây mộc mạc, phi tán ở sau lưng, nhìn thấy Lệnh Hồ Diêu một thân huyền y đứng ở cửa thì mỉm cười, “Sao, mới ngủ mấy canh giờ không thấy, liền như vậy nhớ nhung?”

“Cười so với khóc còn khó coi hơn.” Lệnh Hồ Diêu lạnh lùng liếc y một cái, xoay người hướng ra khoang thuyền.

Kỳ thật hắn cũng không rõ vì cái gì mà buồn bực trong lòng, nhưng mỗi lần thấy y như muốn che dấu điều gì mà triển lộ ra khuôn mặt tươi cười, hắn liền cảm thấy phi thường không thoải mái.

“Nga,” Nhạc Thu Hàn chỉ nhẹ nhàng cười đi theo phía sau Lệnh Hồ Diêu đến phòng ăn.

“Đại gia, ngài đã đến, chúng ta đi vội vàng nên trên thuyền không có thức ăn ngon để chiêu đãi nhị vị, chỉ có yem ngư bình thường cùng gạo, chờ trong chốc lát khi lại lên bờ ta liền đi tìm chút rượu và thức ăn.....”

“Ngô.”

Nhạc Thu Hàn chỉ khe khẽ gật đầu, phát tay ra hiệu cho thuyền gia lui ra, cầm chén cháo lên.

Lệnh Hồ Diêu một mực yên lặng tựa vào phía trước cửa sổ uống rượu, huyền thiết trường kiếm được hắn lăm ở ngực tựa vào trên vai, con ngươi thâm thúy nhìn ngắm hoàng hôn trên mặt sông, gió theo cửa sổ thổi vào bên trong, liêu khởi mái tóc hơi hơi phiêu động.

Gió ngày càng lùa sâu vào trong, tuy là mùa hạ nhưng lại mang theo hơi lạnh.

Nhạc Thu Hàn vẫn ngồi ở bên bàn, giống như đang thực chuyên tâm một ngụm một ngụm thưởng thức cháo, khí độ thanh nhàn tao nhã khiến cho Lệnh Hồ Diêu trong chốc lát lơ đãng quay đầu lại nhìn liên sững người một chút.

Ánh nền như liếm đi nét lạnh lùng cùng cô tịch vào thời điểm ban ngày của Nhạc Thu Hàn, phẳng phất như thay đổi đi về trong trẻo lạnh lùng không dính bụi trần của người kia, phát hiện hắn đang nhìn chăm chú, Nhạc Thu Hàn quay đầu lại, “Thật nhàm chán quá đi, muốn ta tấu một khúc không?”

Thấy hắn không lên tiếng, Nhạc Thu Hàn cũng không nói gì, lấy ra bạch ngọc tiêu đeo ở bên hông đi ra khỏi khoang thuyền.

Tiếng tiêu lượn lơ reo lên, tràn ngập một cảm giác thản nhiên cùng bất đắc dĩ, giống như cảm thán lưu niên tự thủy, lại tựa như giảng giải thế sự tang thương.

“Khúc thiên nhai này, ta vẫn chưa từng thổi qua cho người ngoài nghe, có dễ nghe không?”

Y cười quay đầu lại, giơ đưa bạch sam cuốn vào bóng đêm, tung bay mái tóc dài phác tán quanh gương mặt như ngọc bân ónh nhuận, y hơi hơi mịm mắt, “Người không thích?”

“Lời nha đầu kia nói đều là thật?”, Lệnh Hồ Diêu như trước ngồi tại chỗ, con ngươi sắc bén trực trực nhìn thẳng vào mắt y, “Vì sao yêu ta?”

“Vì sao?” , Nhạc Thu Hàn cúi đầu suy nghĩ, “Ta yêu người rất kỳ quái sao ?”

“Lý do?”

Lệnh Hồ Diêu không bỏ qua nét tịch mịch chợt lóe qua mâu trung y, trong tâm khê có chút đau lòng.

Không muốn thừa nhận, Nhạc Thu Hàn so với Lê Nhi càng có thể dặt động tâm hắc, mặc dù chỉ chung đụng hai ngày ngắn ngủi, nụ cười sâu xa không muốn người biết nổi tịch mịch trong lòng của y so với lần Lê Nhi khóc thổ lộ tâm tình càng khiến tâm hắc xáo động hơn.

Có thể dễ dàng phát hiện, nụ cười của Nhạc Thu Hàn chỉ triển lộ trước mặt hắc. Rất nhẹ rất đậm, cũng rất thỏa mãn. Hắc không phải đoạn tụ, cho nên đối với thổ lộ của Nhạc Thu Hàn tự nhiên cũng không động lòng. Nhưng hắc lại thật sự bắt đầu tò mò nổi tịch mịch trong đôi mắt của Nhạc Thu Hàn là bởi vì đâu.

“Ta là nam nhân.”

“Ta biết.” Nhạc Thu Hàn âm trầm cười, tay nắm lấy ngọc tiêu phất qua tạo nên một vòng cung ánh bạc trong bóng đêm, hạ xuống bên thân người, “Cho nên, ta không miễn cưỡng.”

“Ngu xuẩn.”

“Mệnh lí hữu thì chung tu hữu, mệnh lí vô thì mạc cường cầu.” (*) Nhạc Thu Hàn cười đi đến bên người Lệnh Hồ Diêu, lẳng lặng chăm chú nhìn hắc một hồi, khi Lệnh Hồ Diêu còn không có phản ứng thì y đột nhiên cúi đầu. Làn môi mềm mại, lạnh như băng nhẹ nhàng áp lên miệng hắc.

Lệnh Hồ Diêu sững người, nhưng không có đẩy y ra. Mũi hít thở lãnh hương thuần nhiên phản phất vòng quanh, thực thanh u. Là hương vị của Nhạc Thu Hàn.....

Ngẩng đầu lên, nhìn Lệnh Hồ Diêu như trước lạnh lùng mi nhãn, Nhạc Thu Hàn âm trầm cười.

Tuy từ lâu biết, đây là một chuyến hành trình không có chung điểm cuối, ta vẫn chấp nhất đi cùng người. Tương thức thị duyên, tương tri định phân; tương luyến vi nhân, tương bạn thành quả. (**) Nhân duyên giữa ta và người sớm đã quyết định, ta biết người không biết, chỉ vậy mà thôi.

Có lẽ, người đã sớm quên mất.

Ngày mưa dai dẳng vào mùa xuân nhiều năm trước, người mặc váy ngựa cứu người thiếu niên vô lực.

Có lẽ, người không có phát hiện, năm ấy, trong nháy mắt hạ sát Dương Viễn Chí, ta chỉ thấy ánh mắt tràn ngập cừu hận lạnh như băng của người.....

Mười năm, cuộc đời có thể có bao nhiêu cái mười năm? Mười lần xuân thu liền khiến ý cười ngại ngùng ôn nhu của người biến mất, chỉ còn đậm mạc lạnh như băng. Mười năm, ta không một khắc mơ hồ dung nhan của người, lại rõ ràng khắc sâu tận đáy lòng.

Cũng đành, khi người cùng ‘Xuy Sầu’ chấm dứt ân oán, nhân duyên giữa chúng ta cũng đến hồi kết.

“Người không đẩy ta ra?” Lệnh Hồ Diêu nhíu nhíu mày nhìn về phía Nhạc Thu Hàn, gương mặt hơi lộ vẻ tái nhợt nhưng cũng dị thường đờ đẫn, con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng có chút mê mông, một phen bắt lấy tay y, thế nhưng phát hiện nóng đến kinh người!

“Người sinh bệnh?!”

Nhạc Thu Hàn chớp mắt một cái, đem tay rút về. “Một chút tiểu bệnh, ngày mai liền khỏi.”

Lệnh Hồ Diêu cũng không nhiều lời, đứng dậy đi trở về phòng ngủ của mình, đứng ở cửa một hồi lâu mới buồn bực mở miệng, “Nhanh quay trở về nghỉ ngơi, không được chậm trễ tìm người!”

Bữa trưa ngày thứ hai, y nhiên không thấy thân ảnh Nhạc Thu Hàn xuất hiện. Thuyền đến gần bờ, thuyền gia liền đi tìm mua những vật dụng dùng cho mấy ngày tới, Lệnh Hồ Diêu một mình ngồi ở trong khoang thuyền buồn bực uống rượu, con người thâm thúy lại thỉnh thoảng quét về phía căn phòng của Nhạc Thu Hàn.

Ước chừng sau khoảng thời gian nửa chén trà nhỏ, cửa nhẹ nhàng mở ra, Nhạc Thu Hàn một thân tố bạch như trước xuất hiện ở cửa.

Lệnh Hồ Diêu thu hồi ánh mắt nhìn ra khoang thuyền, bên ngoài sắc trời như trước âm trầm, có vẻ như sắp mưa, theo kinh nghiệm, thuyền gia lấy các loại vật liệu chống thấm nước bắt đầu gia cố thêm cho khoang thuyền, để ngừa mưa to thổi đánh.

“Trời sắp mưa.” Nhạc Thu Hàn đi đến cửa khoang thuyền cười nói, “Tối nay có thể ngon giấc.”

Lệnh Hồ Diêu không lên tiếng, chỉ là cau mày nhìn bóng dáng thon dài, đột nhiên nắm lấy trường kiếm bên người hướng y đâm tới—

“Đang!”, trường kiếm chưa ra khỏi vỏ bị sáo ngọc ngăn trụ, Nhạc Thu Hàn ý cười trong suốt quay đầu, “Thế nào, mấy ngày không động chiêu liền cảm thấy tịch mịch sao?”

“Bớt sàm ngôn đi!” Lệnh Hồ Diêu chậm rãi rút ra trường kiếm, vẩy một cái ‘Phong liệt trường thiên’ hướng mặt y vạch tới. Nhạc Thu Hàn lui lại một bước chần hạ, hít một hơi, trong mắt lộ vẻ tương cường, “Hảo! Ta liền cùng ngươi tiếp mấy chiêu.”

Nhạc Thu Hàn vốn là thân hình thon dài, hơn nữa thân pháp võ công cực kỳ tuấn mỹ, cả người tựa hồ cùng thiên địa dung chung một chỗ, mặc cho thế đánh Truy Phong kiếm pháp của Lệnh Hồ Diêu tinh diệu vô song, lại như trước không trung nhàn vân, khí chất thản nhiên giống như vô động mà động, biến hóa vô thường.

Thuyền gia tìm mua vật phẩm trở về, mới vừa ló đầu, suýt chút nữa bị kiếm khí xẹt ngang mà mất đầu, sợ tới mức trốn ở bên ngoài khoang thuyền liên tục cầu khẩn, “Nhị vị đại gia, tiểu nhân chỉ là làm ăn nhỏ, cái thuyền nhỏ này tuy không đáng tiền nhưng là toàn bộ gia sản của ta, cầu nhị vị đại gia ra tay....”

Nghe được thuyền gia bên ngoài khẩn cầu, Nhạc Thu Hàn có chút ngẩn người. Mới vừa lấy lại tinh thần, đường kiếm lạnh lùng cũng đã tới gần, liền chỉ nhắm mắt lại. Kiếm thế tuy không đến gần y, nhưng kiếm khí lại y nhiên lưu lại nơi hai gò má như ngọc kia một vết đỏ tươi.

Nhạc Thu Hàn chậm rãi mở mắt, đưa tay lau vết máu trên gò má, khẽ cười, “Đời này, duy nhất không muốn cùng ngươi đao kiếm cùng hưởng.”

Chậm rãi đem kiếm sáp nhập vào vỏ, hắn chăm chú nhìn y một lúc lâu mới lạnh lùng mở miệng. “Ngươi sinh bệnh!”, ngữ khí phát ra mang ý khẳng định, lời nói lạnh như băng lại khiến cho Nhạc Thu Hàn trong lòng ấm áp, “Ngươi quả nhiên quan tâm ta, có phải hay không?”

Lệnh Hồ Diêu nhú nhú mày, một phen cười thật thoải mái, kéo Nhạc Thu Hàn hướng đến phòng y, “Sinh bệnh cũng nhanh đi nghỉ ngơi.”

Nhạc Thu Hàn cũng không nói gì, ngoan ngoãn đi ở phía sau hắn, liềm đi ngạo khí của y, im lặng mà ôn nhu như gió.

“Ngủ! Một hồi ta phân phó thuyền gia cập bờ tìm thầy lang đưa đến.”

Nhạc Thu Hàn nằm xuống, nhìn người nam tử đứng ở cửa sổ hai tay khoanh lại không biết đang suy nghĩ điều gì, nhú nhú mi, “Nếu ta là nữ tử, ngươi có thể yêu ta không?”

“....”, Lệnh Hồ Diêu quay đầu lại liếc mắt nhìn y một cái không trả lời, sau một lúc lâu đột nhiên mở miệng, “Ngươi như thế nào biết Xuy Sầu đang ở Lạc Dương?”

“Như thế nào? Sợ ta lừa ngươi?”

“Ngươi cùng hắn có quan hệ gì?”

“Quan hệ?” Nhạc Thu Hàn cười ngồi dậy, “Nếu ta nói quan hệ không tầm thường, ngươi hội như thế nào?”

“Vừa rồi nhìn thân pháp của người, sư môn nơi nào?”

“Bằng môn tảo đạo không đáng nói đến. Người vì sao muốn giết hần?”

“Thù sâu như biển.”

“Nếu ta ra mặt ngăn cản thì sao?”

Đáng chết! Không biết như thế nào, khi nghe thấy lời nói thâm dò kia, Lệnh Hồ Diêu đột nhiên sinh ra một loại sợ hãi không hiểu được, một loại sợ hãi cùng với phần nộ mãnh liệt dâng lên trong ***g ngực. Không quay đầu lại, hần mở miệng, “Như nhau!”

Nhạc Thu Hàn âm đạm cười, con người liêm đi về bất đắc dĩ chợt lóe lên rồi biến mất, “Ta sẽ không ngăn cản. Nếu đó là điều người muốn, vô luận là đạo sơn hay biển lửa, ta đều hội giúp người hoàn thành.”

Lệnh Hồ Diêu ngăn người một chút, theo trí nhớ của hần từ trước đến nay, chưa có người nào mang đến cho hần một loại cảm giác ôn nhu mà đau lòng đến vậy, hần tựa hồ như suy nghĩ xem hần nên nói điều gì, nhưng cuối cùng vẫn đem lời nói nơi khóe môi chôn thật sâu dưới đáy lòng.

“Chúng ta chưa từng gặp qua, vì sao giúp ta?”

“Chúng ta..... Chẳng qua..... Người đã quên.....”

Lệnh Hồ Diêu nghe ra trong giọng nói của y có chút nhàn nhạt bất đắc dĩ, nghĩ muốn mở miệng hỏi, rồi lại không biết như thế nào mở miệng, đành ngậm miệng nhìn về phía ngoài cửa sổ.

(*): đại khái là số mạng đã định trước: định là có thì ắt có, định là không thì cũng không thể miễn cưỡng.

(**): cái này không chắc vì google translate và QT nó uỳnh lộn với nhau mà đọc vẫn không hiểu. Lại dò từng từ thì nó thành ra thế này, đọc thấy cũng ổn ổn: “Biết rằng quen nhau là duyên, cũng biết sẽ phải chia lìa, biết rằng tâm đã yêu người nhưng cũng biết cuối cùng cũng chỉ là bạn.” Ai thấy Anne đoán mà... trật lất thì nói cho Anne biết mà sửa hén.

Đảo mất một cái lênh đênh trên sông cũng đã mười ngày.

Mấy ngày qua, khí trời khi đẹp khi xấu. Nhạc Thu Hàn từ ngày ấy liền rất ít nói chuyện, nhưng vẫn luôn chiếu cố tới Lệnh Hồ Diêu. Mỗi khi thuyền cập bến y liền tự mình lên bờ tìm được phẩm chữa thương, tự mình đưa đến cho Lệnh Hồ Diêu. Không biết vì điều gì mà khuôn mặt tuyệt lệ nguyên bản trong trẻo nhưng lạnh lùng nay lại mang theo vẻ tái nhợt bệnh nhược, y cũng không như trước, mỗi buổi tối sau khi dùng bữa liền đứng ở đầu thuyền thổi khúc ‘Thiên nhai’ thật bi lương. Mỗi khi đó, Lệnh Hồ Diêu đều yên lặng ngồi ở bên bàn uống rượu nóng, hơi hơi nghiêng đầu.

Trên sông, mưa vẫn mãi rơi.

Ngày hôm đó vừa qua chính ngọ, mưa to đột nhiên kéo đến, khiến hai bên thuyền lão đảo, thỉnh thoảng phát ra thanh âm chát chúa.

Lệnh Hồ Diêu đứng ở cửa khoang thuyền, cau mày nhìn về phía bến tàu.

Mới vừa rồi không biết vì sao, Nhạc Thu Hàn luôn cười vì mình đột nhiên ầu ra một ngụm máu đen. Y lại cười nói không sao, mới vừa đứng dậy liền loạng choạng ngã xuống không có tái mở mắt, khí sắc càng ngày càng kém, cho dù Lệnh Hồ Diêu giúp y vận công liệu độc cũng không chút hiệu quả.

Nhìn tuyệt mỹ dung nhan tái nhợt ngủ say trên giường, Lệnh Hồ Diêu quý xui thần khiến thế nào lại nâng tay chạm vào đôi mắt nhắm chặt kia, “Người như vậy, lại là vì sao?” .Hần không thể phủ nhận, mỗi khi nhìn thấy y mang theo nụ cười khinh sảo, nơi ***g ngực liền giống như châm đâm phải, khê nhói. Thành khẩn của y, cảm tình của y, ôn nhu của y, lạnh lùng của y, kiêu ngạo cùng cuồng vọng của y, mỗi một thứ đều khoá động tâm tình của hần. Mỗi khi nhìn thấy thân ảnh đứng ở đầu thuyền thổi tiêu, y phục tung bay, như người cõi trời, thanh thanh lạnh lùng, như gần như xa. Tựa như chỉ trong nháy mắt, y liền như vậy biến mất.

Chỉ mới nghĩ tới, trong lòng lại dấy lên một trận lo lắng, hần đứng dậy, đi ra bên ngoài khoang thuyền. Thuyền gia đã rời đi được một nén nhang, lẽ ra cũng đã nên trở về, vì cái gì mà không thấy bóng người?

“Đang làm gì?” phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm thanh việt , Lệnh Hồ Diêu đột nhiên quay đầu lại, liền nhìn thấy một thân bạch y cùng khuôn mặt ôn nhuận tái nhợt vì bệnh, mang nụ cười yếu ớt nhìn mình, “Người đi ra làm gì!”

Bước nhanh đến phía trước đưa tay áp lên trán y, “Còn phát sốt!”

Trong ánh mắt Nhạc Thu Hàn hiện lên ý cười không đổi, tựa đầu lên đầu vai hắn, “Ta có thể cho rằng người thật quan tâm ta?”

“Nói ngu ngốc gì đó!”, Lệnh Hồ Diêu nhú nhú mày, y nhiên lãnh thanh lãnh khí mở miệng, nhưng cũng không đẩy người đang dựa vào vai mình ra.

Đột nhiên từ cửa truyền ra tiếng động, Nhạc Thu Hàn ngẩng đầu hướng cửa nhìn một cái, thấp giọng nói, “Một vị khách không mời , là cừu gia của người?”

Lệnh Hồ Diêu quay đầu, thấy một người thân mặc y phục giống với thuyền gia, cúi đầu hướng bên này đi tới, “Là thuyền gia.”

“Không phải!”, Nhạc Thu Hàn đột nhiên ngẩng đầu, thân hình vừa động liền đưa hắn chắn ở phía sau, lạnh lùng mở miệng, “Là khách nhân không thỉnh tự đến.”

Nhìn thấy thân ảnh thon dài chắn ở trước mặt mình, trong lòng như có cái gì bắt đầu bành trướng dâng lên, khiến cho trái tim trước nay vẫn lạnh như băng của hắn dần dần ấm áp, không tự chủ được , đột nhiên đưa tay đem thân ảnh tiêm tể thon dài kia kéo ra phía sau, thấp thấp thở dài, “Miệng mồm người thật xui xẻo.”

Cổ tay đột nhiên cảm thấy ấm áp khiến Nhạc Thu Hàn toàn thân chấn động, khuôn mặt nguyên bản thân nhiên bệnh nhược lập tức đờng lên, ngẩng mặt tươi cười hỏi, “Ta nếu giúp người, có thể hôn ta một chút xem như thù lao không?”

“Nói bậy bạ gì đó!”, hắn cau mày, mắt lạnh lùng chăm chăm nhìn kẻ bạn trang phục thuyền gia trước mặt, lui ra phía sau một bước mở miệng quát, “Tại hạ Lệnh Hồ Diêu, xin hỏi các hạ.....”

Người nọ không có ngẩng đầu, cũng không đợi Lệnh Hồ Diêu nói xong liền đột nhiên từ phía sau rút ra một thanh chuỷ thủ dừng mãnh tiến lên! Lệnh Hồ Diêu sớm có chuẩn bị nên thân hình chợt lóe, tay trái biến thành trảo chưởng hướng mạch môn người nọ-

Người vừa tới quả đúng như lời nói của Nhạc Thu Hàn, tuyệt không phải là cao thủ bình thường, ngay vào chỉ phong của Lệnh Hồ Diêu đánh úp, một khắc liền lui hai bước trạm định, ánh mắt âm ngoan đem Lệnh Hồ Diêu cùng Nhạc Thu Hàn nhìn tới lui đánh giá một chút, rồi cười hắc hắc, “Tình báo quả nhiên không giả, Cuồng Đao Lệnh Hồ Diêu trọng thương chưa lành liền cùng mỹ nhân du sơn ngoạn thủy. Không nghĩ tới Cuồng Đao ngoan lệ vô tình cũng chuyển tính, đối với chuyện đoạn tụ như thế ham thích. Bất quá, nếu là mỹ nhân kiều mị thế này, đại gia ta cũng.....”

“Câm mồm!”, Lệnh Hồ Diêu một tiếng gầm lên giận dữ, không đợi hắn nói cho hết lời, đột nhiên rút ra trường đao sau lưng, vẩy một cái ‘Cuồng phong cuốn vân’ hướng người nọ đánh tới-

Đao thế của Lệnh Hồ Diêu bị người nọ tùy ý chắn hạ, liền dừng lại ở nơi cách mặt hắn không đến nửa bước, chân không kịp phòng bị liền bị tên kia hữu chưởng đánh trúng phúc sườn lui lại mấy bước, loạng choạng rồi quỵ xuống đất phun ra một ngụm huyết, người nọ dạt dạt cười mở miệng, “Nội lực của người còn chưa khôi phục quá nửa, đã muốn cùng ta động chiêu?”, Lệnh Hồ Diêu trong lòng ngẩn ra, dù cho mình đang bị thương, nhưng trong chốn vô lâm có thể như vậy dễ dàng chắn hạ tuyệt chiêu của hắn cũng không quá mười người. Hắn là ai?!

“Hắn chính là Âm Sơn Nhị dương gia , Nhân trần tiểu diện diêm vương Đồ Thập Tam.” Nhạc Thu Hàn nguyên này giờ vẫn ở bên cạnh xem cuộc chiến lạnh lùng mở miệng, gương mặt xinh đẹp bị một làn sương lạnh phủ qua, một đôi con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng tràn ngập cuồng hiêu sát khí, “Chúng ta cùng người có oan cừu gì?”

“Tiểu tử hảo thông minh.” , người nọ dạt dạt cười, biến quyền thành chưởng đột nhiên hướng Lệnh Hồ Diêu hung hãn chụp đến, “Cùng ta không cừu không oán, bất quá có người bỏ tiền muốn đầu tiểu tử này

mà thôi.”

Nói thì chậm nhưng động tác thì nhanh, mắt liền thấy bàn tay xương xẩu kê trảo muốn chụp lấy ngực Lệnh Hồ Diêu, thân hình Nhạc Thu Hàn nhoáng lên một cái, chắn ở trước mặt hấn tay trái nhẹ nhàng vung lên—

Đỗ Thập Tam đột nhiên cảm thấy một trận kinh phong sắc bén giáp mặt đánh úp lại, sắc mặt biến đổi thu hồi chưởng thể trạm định, “Người là ai?”

“Người cũng xứng biết?!” Nhạc Thu Hàn rút ra bạch ngọc tiêu bên hông, trong không trung đưa thanh tiêu tuyệt mỹ sắc tựa ngân hồ kề bên miệng, đôi đồng tử tối đen ánh lên nét nguy hiểm nheo lại, sát khí tấn hiện, “Dám tổn thương hần, ta bắt người muốn sống không được muốn chết không xong!”

‘Tác hồn ma âm’ nguyên bản là Thiên Sơn cô lão độc môn bất truyền chi mật, thể gian người chân chính chính tai nghe thấy ‘Tác hồn ma âm’đất, sống sót càng ít hơn. Đồn đãi rằng, không nói đến Tác hồn ma âm đoạt hồn nhiếp phách, phạm là người nào nghe qua Tác hồn ma âm toàn bộ đều tự hủy tai mình sau thì phát cuồng mà chết!

Đỗ Thập Tam vừa chột nhìn thấy Hàn Băng Nộ Long Tiêu kia, trong mắt hiện lên vẻ tham lam, nhưng chỉ chốc lát công phu giống như phát cuồng, ôm đầu trên mặt đất lăn lộn, chiếc nón trúc trên đầu rơi xuống một bên, lộ ra gương mặt khiến người ta sợ hãi, giống như đã bị một thứ kích thích quý dị giddo mà vụn vẹo, “Tác hồn..... Người là..... ai.....”

Lời còn chưa dứt, Nhạc Thu Hàn thần sắc biến đổi, tiếng tiêu đột nhiên trở nên sắc bén, như nước chảy ào ào từ thanh tuyến sơn giản, nháy mắt lại biến đổi giống như hoạt hoạt giang hải vạn mã chạy chồm, nội lực cường đại nương theo tiếng tiêu ở trên thuyền xoay quanh liễu liễu, chén trà bát điệp bởi thanh âm mà toái rơi xuống, vỡ tan thành nhiều mảnh vụn.

“Ách!” Lệnh Hồ Diêu vốn là trọng thương chưa lành, đối với tiếng tiêu ẩn chứa nội lực cường đại không thể chịu nổi, lại ẩu ra huyết.

“Diêu!” Nhạc Thu Hàn quay đầu lại nhìn hần liếc mắt một cái, nhanh chóng thu hồi nội lực, đem Đỗ Thập Tam đã muốn si ngốc ngơ ngác hồ ngôn loạn ngữ vứt ra bên ngoài khoang thuyền, “Cút! Lần sau tái làm cho ta nhìn thấy, liền đem người băm thây vạn đoạn!”. Ngữ vừa phát ra, mặc kệ người nọ có chạy trốn hay không, liền bay nhanh đến bên người Lệnh Hồ Diêu, một tay bắt lấy thân thể vừa ngã xuống, ngồi xếp bằng sau lưng hần.

“Khí tỵdan điền, ta giúp người chữa thương!”

Lệnh Hồ Diêu chỉ cảm thấy từ phía sau một cỗ nội lực ấm áp truyền khắp tứ chi, không đến thời gian nửa nén hương, liền cảm thấy khắp cả người thông sướng, ngay cảđau xót nơi phúc sườn cũng tốt lên rất nhiều.

Không nghĩ cũng biết đây tuyệt không phải công phu tầm thường, mà là một môn võ học cực kỳ cao thâm, lấy chân khí thúc dục huyết mạch vận hành trong cơ thể, sợ là trong thiên hạ này không có mấy người có thể làm được!

“Hảo.” Nhạc Thu Hàn thu công đứng dậy, “Cảm giác như thế nào?”

“Làm phiền.”

Nhạc Thu Hàn nghe hần ngữ khí như trước khách khí, lạnh nhạt cười, con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng ánh lên nét nhợt nhạt bất đắc dĩ. Theo gióđi đến cửa khoang thuyền hướng ra ngoài nhìn, “Mới vừa rồi Đỗ Thập Tam chính làđến vì người?”

“Có lẽ.”

Gió ủa vào trong, khiến bộ bạch tố y của y phiêu vũ tung bay, xông vào mũi là thứ thanh thiên lãnh hương như trước của Nhạc Thu Hàn.

Lệnh Hồ Diêu nhíu mày suy nghĩ, đứng dậy đem thân ảnh thon dài kia kéo trở về, đưa tay đem hắc bào vắt trên vách đá khoắc lên thân thể y. Một thoáng lơ đãng làm cho Nhạc Thu Hàn đột nhiên quên mất lời y định nói, chỉ chăm chăm nhìn vẻ mặt ôn nhu hiếm thấy xuất hiện trên dung nhan tuần mỹ lạnh lùng của Lệnh Hồ Diêu.

“Yêu ta không?”

“Hoang đường!” Lệnh Hồ Diêu buông tay ra, quay đầu nhìn phía chân trời mờ mịt mênh mông, “Thuyền gia đi thỉnh thầy lang, chân khí trong cơ thể người vận loạn, huyết mạch không điều hòa, đi nghỉ đi. Đến giờ ta sẽ gọi người.”

Nhạc Thu Hàn cười cười, thối lui hai bước, “Nếu là cảm kích hoặc đồng tình, Nhạc Thu Hàn ta không cần.”

Lệnh Hồ Diêu lại nhìn thấy cái loại tươi cười này của y, thực lạc mịch, thực bất đắc dĩ, luôn mang theo nhọt nhọt ý sầu. Nhưng đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng này, lại rõ ràng là đang cười, cười thật sự khinh, thực thiện, vô thanh vô tức.

Đột nhiên Nhạc Thu Hàn che miệng bắt đầu ho khan, y rất nhanh quay đầu hướng về phía ngoài cửa, Lệnh Hồ Diêu lại rõ ràng nhìn thấy bạch y của y hiện màu đỏ sẫm.

“Người!” Lệnh Hồ Diêu một phen cầm lấy tay y, đẩy y xoay người đối mặt chính mình,” Rốt cuộc là sao lại thế này!”

“Độc của Tiễn Nhung . Tiểu Kinh đã cấp ta giải được, chẳng qua ta thúc dục chân khí khiến cho độc tính phản phệ mà thôi, không sao.” Nhạc Thu Hàn cười mở miệng, “Người như thế nào lại có rất nhiều cừu gia?”

Lệnh Hồ Diêu xem y như trước vẻ mặt tỏ vẻ không sao, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ tức giận không hiểu được, không nói một lời, một tay kéo y vào bên trong đẩy xuống giường, vẻ mặt tuy là âm lãnh ngoan lệ , động tác trên tay cũng thực ôn nhu, đem chân đạp trên người y mới đứng dậy tiến lại cửa sổ, “Ta ở trong này cùng người, mau ngủ!”

Nhạc Thu Hàn ha ha cười xem khuôn mặt lãnh ngạnh kia hiện lên vẻ ngượng ngùng hiếm thấy, lại mở miệng cười nói, “Vị hôn thê kia của người, rất xinh đẹp phải không? Nàng mất tích nhiều ngày người không sợ.....”

“Câm mồm!” Lệnh Hồ Diêu quay đầu, ”Lê Nhi ôn nhu yếu ước, thiện lương đáng yêu, tuyệt không phải người bạc mệnh, phẩm tính của nàng so với người.....”

“Sao?”

Nhạc Thu Hàn cười cười nói nói một nửa đột nhiên ánh mắt dừng lại trên người nam nhân kia, “Nghĩ muốn nói ta mặt dày vô sỉ?”, lạnh lùng cười, “Nhạc Thu Hàn ta dám làm dám nhận, yêu là yêu, còn lo sợ miệng lưỡi thế gian? Lệnh Hồ Diêu, người yên tâm, ta không tham tiền tài gia nghiệp của người, đối với người lại vô cầu, tìm được ‘Xuy Sâu’, ta tuyệt đối không bám lấy người. Đi ra ngoài!”

Lệnh Hồ Diêu biết chính mình nhất thời thất ngôn, nhưng lại không muốn hạ mình giải thích, hừ lạnh một tiếng, xoay người phát áo mào đi.

Nghe được cánh cửa một tiếng vang lên, Nhạc Thu Hàn khẽ nhắm mắt. Người với người gặp nhau, là duyên phận trời ban, nhưng duyên phận cùng vận mệnh trước mắt lại trở nên quá mức nông cạn, vì thế, vô luận chúng ta có bao nhiêu chấp nhất hoặc không cam lòng, dù có gặp nhau thì cũng nhất định chia lìa!

Chúng ta bất quá đều là con người bình thường, thế gian đã lạnh lùng như thế, ta chỉ là khát cầu, khát cầu một chút ấm áp, một loại si niệm khiến cho ta có thể dừng lại.

Chỉ là, ta biết, dù chỉ vậy cũng không phải dễ dàng.

Nhớ lại, sau khi trải qua thời gian mười năm đối mặt cùng mưa gió, tựa như rượu được ủ, từ từ thơm nồng. Có nhớ không, mười năm trước, người từng nắm tay ta, lớn tiếng thốt lên lời hứa không thể nào thực hiện. Khi đó bầu trời so với hiện tại thật xanh, mây trắng trôi trên đỉnh đầu, có thể nghe thấy tiếng gió ca hát.

Lệnh Hồ Diêu, ta cho tới bây giờ chưa từng hi vọng người có thể gánh vác thứ tình ái trầm luân này, nhưng người sao có thể như thế tàn nhẫn?

Đi ra khoang thuyền, không biết khi nào thì mưa đã ngừng rơi, gió hơi thổi mạnh. Trong khoang thuyền truyền đến tiếng ho khan đứt quãng không rõ ràng lắm, khiến cho Lệnh Hồ Diêu lại thốc khởi mi phong. Độc Tiễn Nhung kia thực như thế lợi hại? Dù cho công lực Nhạc Thu Hàn cũng không thể xua tan loại độc này?

Tiếng ho khan lại truyền đến, làm cho hần tâm lại rối bời, tê dại. Ngửa đầu uống cạn chén rượu, quay đầu, hướng phòng của Nhạc Thu Hàn đi đến.

“Người vào làm gì?”

Nghe được có người tiến vào, thân ảnh đứng ở phía trước cửa sổ một chút cũng không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng hỏi, “Sợ ta chết không cách nào mang người đi gặp Xuy Sầu?”

Lệnh Hồ Diêu ngây người một chút, nam tử tao nhã rồi lại cao ngạo trước mặt này, e mới chính là Nhạc Thu Hàn.

Lời nói mới rồi của mình, thật sự khiến hần tổn thương sao? Làm cho khuôn mặt luôn mang theo khinh sầu kia, nam tử mỉm cười cùng tất cả ôn nhu nhìn mình kia, trở nên xa lạ như thế. Đáy lòng tựa hồ có cái gì đâm vào, có chút lạnh lẽo, cũng có chút đau. Bất quá như vậy cũng tốt, nếu như vậy, cũng sẽ không tái bị y nhiều loạn tâm thần, trở nên không giống mình.

Lệnh Hồ Diêu tựa vào cửa, nhìn cũng không nhìn thẳng vào Nhạc Thu Hàn đang cầm tiêu đứng bên cửa sổ. “Ta cũng không rõ.”

“Vậy không cần hiểu.” Nhạc Thu Hàn thản nhiên mở miệng, “Ta sẽ giúp người tìm được vị hôn thê của người. Cũng sẽ giúp người. giết. Xuy. Sầu.....” mấy chữ cuối cùng, từng chữ thốt ra, càng ngày càng nhẹ, mang theo hương vị tự giễu.

“Người cùng Xuy Sầu, có quan hệ gì?”

“Đến ngày gặp Suy Xầu, ta sẽ nói cho người biết.” Nhạc Thu Hàn rút cục quay đầu, con người thu thủy lưu chuyển mang ý cười, lại giống như đang khóc không tiếng động.

“Yên tâm đi, loại độc này của Tiễn Nhung, cũng không lấy được mạng ta, rồi sẽ khỏi.”

“Thu Hàn, người luôn như vậy.”

Đột nhiên một thanh âm từ bên ngoài khoang thuyền ngoại truyền đến, thực ôn nhu, kèm theo tiếng thở dài.

“Vu?!” Nhạc Thu Hàn nghe tiếng liền đi ra ngoài, “Người như thế nào biết ta ở nơi này?”

Lệnh Hồ Diêu đi theo Nhạc Thu Hàn ra khoang thuyền, liền thấy một vị nam tử trên mặt che hắc sa ngồi ngay ngắn ở trước bàn, phía sau cách đó không xa là một gã hông đeo trường kiếm cho thấy đây là một nam nhân không tầm thường.

“Nghe Tiểu Kinh nói người bị thương, ta lo lắng.”

“Ta không có việc gì.” Nhạc Thu Hàn thực cẩn thận cầm lấy bàn tay tái nhợt của hần, ngăn người một chút, “Người rời khỏi nơi đó, hần biết không?”

“Hần đi gặp Tương Nghi tiểu thư kinh thành, tạm thời không trở về, người không cần lo lắng cho ta.” Thanh âm nam tử trầm thấp một chút, tuy có chút buồn bã, lại như trước ôn nhu như nước. Bàn tay chậm rãi mở ra, đem một lạp tiểu hoàn trong suốt nhỏ như hạt đậu phụ trong lòng bàn tay đưa tới trước mặt y, “Cho người.”

Nhạc Thu Hàn cùng nam tử phía sau hần nhìn thấy, sắc mặt đột nhiên biến đổi, “Vu!”

“Chủ nhân!”

“Hàn, người ăn nói. Không cần như vậy không quý trọng chính mình.”

“Không quý trọng chính mình chính là người! Chủ nhân!”, người phía sau thấp thấp mở miệng, lại bị tiếng thở dài nhẹ nhàng của hần ngăn lại, đành bất lực quay đầu đi.

Nhạc Thu Hàn lắc đầu, quay đầu lại nhìn Lệnh Hồ Diêu liếc mắt một cái, lạnh nhạt cười, “Sinh tử tùy thiên mệnh, ta có ăn nó cũng có ích gì?”

Nam tử kia ngẩng đầu, qua hắc sa nhìn thấy Lệnh Hồ Diêu đứng ở phía sau Nhạc Thu Hàn cũng đang thăm đánh giá mình. Đứng dậy chậm rãi đến gần, hắn đem tiểu hoàn kia để vào lòng bàn tay Lệnh Hồ Diêu, “Hàn là một người không biết quý trọng chính mình.”

Nhạc Thu Hàn nghĩ muốn ngăn cản, lại bị hắc y nam tử kia ngăn trở, trơ mắt nhìn nam tử y trang thủy sắc đi ra cửa, “Lưu Phong, chúng ta đi.” Thanh âm nhẹ nhàng như xuân phong ầm ập ôn nhu truyền vào trong khoang thuyền, hắc y nam tử thần sắc phức tạp nhìn Lệnh Hồ Diêu liếc mắt một cái, hướng Nhạc Thu Hàn hơi hơi chấp tay, thân hình nhoáng lên một cái liền biến mất ở ngoài cửa.

“Nhạc Thu Hàn, chủ nhân đem Thủy Vô Hương cấp người, người hảo tự trân trọng, chớ cô phụ hắn!” Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

“Đây là gì?” Lệnh Hồ Diêu nhìn Nhạc Thu Hàn đang trực trực nhìn ra ngoài khoang thuyền.

“Thủy Vô Hương.”

“.....”

“Hóa giải thiên hạ kị độc, khôi phục một giáp công lực, Thủy Vô Hương.” Nhạc Thu Hàn nhắm mắt lại, “Cũng là giải được duy nhất của hắn.”

Lệnh Hồ Diêu nhìn thấy bóng dáng y, ngăn người một chút, hắn không rõ tứ của Nhạc Thu Hàn, cũng không hiểu được cảm tình buồn bã uất lự của Nhạc Thu Hàn lúc này, chỉ là theo bản năng đi đến phía sau y dùng bàn tay to lớn ôn hậu nhẹ nhàng chạm vào y, đem thân thể bạc kia ôm vào lòng.

Nhạc Thu Hàn nhích thân thể đẩy hắn ra, sau một lúc lâu mới quay đầu. “Nếu đã vô tình, thì đừng cho ta lý do để hi vọng.”

Lệnh Hồ Diêu trầm mặc một lúc lâu, mới nhìn hướng thủy ngân trong lòng bàn tay mình, ầm ập vô tồn. “Ta không hiểu.”

Nhạc Thu Hàn ảm đạm cười, quay đầu, nhìn thấy thân ảnh phiêu diêu dần dần biến mất trong mưa gió, “Đưa Thủy Vô Hương cho ta.”

Đêm đến, thuyền gia kia mới chạy về, nói là trên đường gặp tặc nhân tập kích, thiếu chút nữa mất mạng, thật vất vả mới gặp người hảo tâm đem hắn giao cho thầy lang mới cứu được mạng mình. Nhạc Thu Hàn cùng Lệnh Hồ Diêu nhìn nhau, ai cũng không nhiều lời.

Tuy thương thể thuyền gia không phải rất nặng, nhưng Nhạc Thu Hàn lại bởi vì nội lực hao tổn cùng với dướt chưa trừ, cho nên phải chậm trễ hai ngày mới tiếp tục hành trình.....

Nghĩ mới thấy công hiệu Thủy Vô Hương kia quả nhiên thần kỳ phi thường.

Mới ngăn ngừa hai ngày, không nói đến dướt trong người Nhạc Thu Hàn không còn, nội lực lại tinh tiến không ít! Nhưng y lại rất ít cùng Lệnh Hồ Diêu nói chuyện, ngay cả khúc nhạc để nghe cũng không có tái thối qua. Tựa hồ khôi phục thái độ lạnh như băng cùng ngạo nghễ hồi mới gặp.

Lệnh Hồ Diêu thân thể vốn cường kiện lại được Nhạc Thu Hàn dùng nội lực phụ trợ chữa thương, không đến nửa tháng, thương thể liền khôi phục hơn phân nửa, ở trên thuyền hoảng du hơn hai mươi ngày cuối cùng đã tới thành Lạc Dương.

Thuyền còn chưa cập bờ, Nhạc Thu Hàn mang theo nhân bì mặt nạ bước ra phòng, hướng ra ngoài nhìn. “Đi.”

Đầu cũng quay nhìn bến tàu, đưa lưng về nhau Lệnh Hồ Diêu mở miệng nói, “Chúng ta trước tìm khách *** dừng chân.”

Lệnh Hồ Diêu nhíu nhíu mày, một ngữ không nói cầm lấy trường kiếm trên bàn đeo bên hông đi theo y.

Lạc Dương vốn là danh thành Trung Nguyên, là "Thiên hạ chi trung", lại có danh xưng "Cửu châu phúc địa". Phía bắc giáp Mang Lĩnh uy dĩ, phía nam lại giáp Tung Sơn cao chót vót. Cảnh nội thì y, lạc, giản, sông sông nước nước, đồng bằng rộng lớn, đất đai màu mỡ, sản vật phong phú. Núi non bao bọc hình thành nên địa thế bất khả xâm phạm từ xa xưa.

Mới vừa bước lên thành Lạc Dương, cảnh đẹp phồn hoa của Lạc Dương đã bày ra trước mắt! Trên kênh đào, thuyền bè nối tiếp, bóng buồm hờ hững gần kề. Ngã tư đường rộng rãi, ngựa phi thật nhanh, thẳng như mũi tên, vô viễn không đạt; Lạc Dương thương gia đông đảo, mình đà uyển mã, đi lại không dứt.

Tiến vào đường cái phía nam thành Lạc Dương đi được một hồi, Nhạc Thu Hàn đưa tay hướng phía trước, lạnh lùng mở miệng nói, "Người đi vào khách *** kia đặt hai gian phòng hảo hạng, ta đến sau."

Lệnh Hồ Diêu đem y liếc mắt một cái, đã thấy y như trước lạnh lùng mạc mạc, cùng vẻn như mấy ngày trước khi có hai người thật khác biệt, bất giác trong lòng tức giận dâng lên, "Người khi nào đưa ta đi tìm Xuy Sầu!"

Nhạc Thu Hàn liếc mắt nhìn hắn một cái, lạnh lùng cười cười, thế nhưng đầu cũng không quay lại liền đi.

Ánh nắng chiều rải xuống, ánh vàng nơi chân trời chiều vẽ nên một đạo ánh kim xinh đẹp. Khói sương lượn lờ, mang theo dư vận thần nhiên nơi cổ thành.

Tửu lâu đối diện, diễm vũ sanh ca, nhanh chóng náo nhiệt.

Ngay cửa khách *** của một thân truy y nam tử đứng đó, hông đeo trường kiếm, hai tay khoanh lại, tựa như đang đợi người. Mái tóc đen quăn cuồng không kiềm chế được phi tán ở phía sau, thanh đao đường nét cứng cáp lạnh lẽo, mi nhân tuấn lãng âm trầm, làm cho các thực nữ lui tới danh viện không khỏi nhiều lần liếc mắt một cái, rồi lại bất thường bỏ chạy.

Tướng mạo Lệnh Hồ Diêu vốn là tuấn mỹ phi phàm, nhưng bởi vì một thân sát khí lạnh như băng, con người nguyên bản thâm thúy u lãnh lại như muốn giết người, làm cho nhân sinh đi ngang qua người hắn đánh một cái run run, làm cho khách nhân muốn tiến vào khách *** đành đi đường vòng, miễn cho rước họa vào thân.

Tiểu nhị cùng chưởng quầy của khách *** bị thần tình lôi công kia dọa cho, ai cũng không dám tiến đến cùng hắn nói chuyện.

"Đứng ở nơi này làm gì?"

Từ cửa đột nhiên truyền đến nam thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng ôn lãng, chưởng quầy giống như thấy cứu tinh bèn ngừng đầu nhìn kẻ đang nói chuyện với nam tử kia, không khỏi ngẩn ngơ.

Nam tử trước mặt tuy không tuấn mỹ, lại tự nhiên có một loại khí chất làm cho người ta không thể bức thị. Một thân phác tổ bạch y, tuy không phải cái gì hoa quý diện liêu, từng từng xuyên trên người, lại có một phen vận vị thanh quý nho nhã. Nhất là đôi mắt kia, giống như sơn giản hàn đàm, trong suốt lạnh như băng, tồn tại trên gương mặt bình thường như vậy thật là đáng tiếc.

"Người đi đâu?!"

Lệnh Hồ Diêu một phen nắm lấy cánh tay y, giận dữ hét.

"Bạch Mã Tự, gặp một bằng hữu. " Nhạc Thu Hàn âm đạm cười, rút lại cánh tay bị hắn bắt lấy, bước qua cửa ngồi xuống, "Đứng ở cửa tính làm môn thần sao? Không nên làm phiền người khác làm ăn."

Lệnh Hồ Diêu hừ lạnh một tiếng liền ngồi xuống đối diện y, lại quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, biểu tình thật giống như tiểu hài tử sinh khí làm cho Nhạc Thu Hàn lại một trận cười khẽ, "Muốn ăn gì?"

Thấy hắn không nói, Nhạc Thu Hàn cũng không nhiều lời, quay đầu đối tiểu nhị với vẻ mặt tò mò đánh giá mình, mở miệng nói, "Phiền tiểu nhị ca, bốn lượng thiên tửu, đem ra thêm chút đồ ăn sáng của quý***."

Tiểu nhị không ngừng vội vàng lau mặt bàn, vẻ mặt tươi cười quen thuộc, "Nhị vị đại gia có muốn ném thử mề tầu do tiểu *** ủ không? Khẩu cảm thuần chính, khách nhân lui tới đây đều rất thích."

Nhạc Thu Hàn nhìn Lệnh Hồ Diêu như trước nghiêm mặt , liếc mắt một cái, "Cám ơn tiểu nhị ca, vậy lấy một hõdi."

" Hảo, thỉnh khách quan chờ một chốc."

Mắt thấy mặt trời chiều ngã về tây, chân trời liềm khởi một đạo sắc hồng cuối cùng, sắc trời rất nhanh chuyển sang tối sẫm.

Đường lớn bên ngoài, lượng người so với giữa trưa ít đi một chút nhưng lại nhanh chóng xa thủy mã long phồn vinh. Các cửa hàng to nhỏ hai bên phố mang ***g đèn treo cao, hồng hồng đỏ đỏ, trông thật đẹp mắt.

" Tiểu nhị, hôm nay là ngày gì, bên ngoài lại náo nhiệt như vậy?"

" Ô, khách quan là ngoại nhân nên không rõ, hôm nay là ngày thứ hai Lạc Dương Long môn tiêu cục nhị công tử Trầm Long nghênh thú tân kiều nương, Long môn tiêu cục nhị công tử kia ở trên giang hồ không người không biết a, võ công phong lưu, gia thế hiển hách! Còn có, ngày hôm qua nghênh tân kiều nương tiến môn, ở phố nam thỉnh mời tân khách bát phương, tối hôm nay lại tổ chức hội hoa đăng náo nhiệt, cùng dân chúng tiêu khiển....."

"Nữ nhân kia là người phương nào?" Lệnh Hồ Diêu hừ lạnh một tiếng nói, "Như thế lao dân thương tài!"

" Nữ nhân kia? Là bảo bối của ngươi, Dương Lê." Nhạc Thu Hàn cười khê mở miệng, liếc khuôn mặt tuấn tú của Lệnh Hồ Diêu đột nhiên biến sắc, "Phụ tử tranh đoạt thiếp, oanh động cả giang hồ."

Ba!

Cái chén trong tay Lệnh Hồ Diêu vang lên một tiếng! Lòng bàn tay đầm rượu quỳnh tương hòa cùng máu tươi đưa đến trước gương mặt đậm định như nước của Nhạc Thu Hàn, "Ngươi đã sớm biết! Có phải hay không!"

Nhạc Thu Hàn không nhận, như trước cười một chút, thanh đậm như gió. "Diêu....."

" Cám mồm! Ai cho phép ngươi như vậy gọi ta!" Lệnh Hồ Diêu một phen nắm lấy vạt áo trước ngực của Nhạc Thu Hàn, một đôi mắt âm trầm lóe ra hận ý rõ ràng, "Ngươi đã sớm biết Lê Nhi xuất giá ! Có phải hay không! Cho nên ngươi mới mang ta đến Lạc Dương!"

" Ngươi hiểu lầm."

" Hiểu lầm! Ngươi đã sớm biết Lê Nhi xuất giá lại chậm chạp không nói cho ta! Ngươi cố ý thừa cơ Tiễn Nhung hãm hại tri hoãn hành trình làm cho ta phải nhìn thấy Lê Nhi ủy thân cho kẻ khác! Ngươi đến tốt cùng là có cư tâm gì?!"

Nhạc Thu Hàn nhú nhú mày, thản nhiên mở miệng, "Ta cũng là mới vừa rồi biết được nữ nhân phụ tử tranh thưởng kia là Dương Lê."

"Cám mồm!" Lệnh Hồ Diêu cuồng nộ, một chưởng chụp đến ngực y, đem y đẩy ra, "Ý tưởng xấu xa ghê tởm kia của ngươi ta hiện tại mới hiểu được, ngươi là muốn ta đối Lê Nhi chết tâm phải không? Nhạc Thu Hàn, ngươi hãy nghe cho kỹ! Lệnh Hồ Diêu ta cho dù căm đời không thú thê tử, cũng sẽ không động tâm đối với loại người vô sỉ như ngươi!"

Vốn tưởng rằng y sẽ né tránh, thật không nghĩ y ngang nhiên nhận lấy một chưởng, lui ra phía sau một bước ầu ra một ngụm huyết.

" Không hổ là Cuồng Dao, như vậy vô tình."

Con người trong treo nhưng lạnh lùng của Nhạc Thu Hàn chính định nhìn vẻ mặt tức giận của Lệnh Hồ Diêu, lẳng lặng mà nhìn, giống như soi thẳng vào tâm hần. Gió đêm nhẹ nhàng khoan khoái theo khung cửa sổ rộng mở luôn vào bên trong, liêu khởi mái tóc của Nhạc Thu Hàn , dây dưa mi nhân.....

Lệnh Hồ Diêu thấy miệng y giật giật, tựa hồ như muốn nói gì nhưng cuối cùng y chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt, dấu đi nỗi bất đắc dĩ cùng bi lương lan tràn trong đáy mắt.

Lệnh Hồ Diêu trong lòng trùng xuống, đưa tay nắm lấy ống tay áo của y, lại bị y huy khai.

Cầm trong tay bạch ngọc tiêu, Nhạc Thu Hàn chậm rãi đứng dậy đi tới cửa, "Ta giúp người đem Dương Lê kia đến gặp người."

Tiểu nhị ngậy người một chút, vội vàng tiến đến ngăn cản, "Khách quan! Ngàn vạn lần không được! Không nói đến Trầm gia kia giàu có, mà còn có quan hệ thân cận với triều đình. Hơn nữa Trầm Long chi phụ lại là dương kim vô lâm minh chủ, võ công xuất thần nhập hóa! Ngài đi không phải là chịu chết sao."

"Cũng chỉ là sớm muộn." Nhạc Thu Hàn âm thầm cười, xoay người rời đi.

Gió sào thổi qua, nhẹ phẩy trên mặt, là tay ai đã lau đi vệt nước trên mặt? Ta nghe thấy tiếng ngọc bội ma sát vào xiêm y người. Là vật ước hẹn giữa Dương Lê kia cùng người phải không? Ta cũng chưa từng đem ngọc bội tặng người, chỉ có thể cho người nụ cười trong trẻo nhưng lạnh lùng, hi vọng người đừng quên nhiều năm trước từng có một người thiếu niên cô độc, hi vọng không kẻ nào có thể một lần nữa chia rẽ duyên phận này.

Cho dù như vậy, e cũng chỉ là mộng tưởng xa vời.....

Người đã sớm quên mất ước định mười năm trước, đối với người mà nói, ta chỉ là một thươ đồng nhỏ bé giữa đám người nô phò đông đảo, đối với người mà nói, ngày ấy người cứu ta, chỉ là thuận tay mà thôi. Ai có thể cho ta biết, ta ngày ngày khổ luyện võ công, là vì ai? Ta tìm tìm mạch mạch, là vì cái gì? Vì sao trả lại cho ta nỗi trầm nịch bất đắc dĩ kia, để ta và người tái gặp mặt, rồi lại phá tan thành từng mảnh?

"Người đi theo ta làm gì?" Nhạc Thu Hàn quay đầu nhìn người nam tử im lặng, một mực không lên tiếng phía sau, "Người yên tâm, ta nói được làm được."

"Người....."

"Không phiền người lo lắng, sinh tử tùy mệnh, mệnh này, Nhạc Thu Hàn ta cho tới bây giờ chưa từng để ý."

Lệnh Hồ Diêu nhíu nhíu mày, thấp giọng quát, "Không được nói vậy!"

"Hừ", mái tóc dài của Nhạc Thu Hàn bị gió đêm ùa qua, những sợi tóc phi tán, nhẹ nhàng rơi xuống hai bên gương mặt dưới lớp mặt nạ nhân bì vừa bị xé hạ, "Lệnh Hồ Diêu, người nhớ kỹ gương mặt này, nếu không, người ngày sau nhất định hối hận."

Đó là dung nhan thanh nhã mà mỗi lần nhìn đến đều khiến cho Lệnh Hồ Diêu trong lòng chấn động, dưới ánh trăng hơi hơi phiếm xuất ôn nhuận, mi phong thon dài tuấn lãng, con ngươi thu thủy thanh tuyệt lãnh triệt, mũi thẳng, làn môi mỏng manh ngạo mạn. Gió đêm liêu khởi những lọn tóc dài mềm mại tung bay, dưới ánh trăng tạo nên những lần bóng mờ nhạt hai bên má. Y tựa hồ như đang cười, lại cùng lúc với nụ cười thanh sảo có điểm bất đồng, thần nhiên, sâu kín, mang theo vẻ đũa cọt lạnh lùng, "Người nhớ kỹ khuôn mặt, về sau đừng nói không quen biết!"

Nghe lời nói quyết tuyệt của y, Lệnh Hồ Diêu có chút khó hiểu nhướn mày, "Người nói vậy bạ gì đó!"

Y lại chỉ lạnh lùng cười, quay đầu hướng cửa đông đi đến, "Ta nói cái gì, ngày sau người tự nhiên hiểu được."

Ra khỏi cửa đông, đi không xa lắm thì gặp một mảnh rừng trúc rậm rạp, ở sâu trong rừng trúc chính là tổng đàn của Long môn tiêu cục.

Nói đến Long môn tiêu cục, trong chốn giang hồ không kẻ nào không biết. Đại dương gia Long môn tiêu cục Trầm Lực Phương chỉ bằng một thanh kim đao, ba năm trước tại đại hội võ lâm đoạt chức võ lâm minh chủ. Ba nam tử cùng hai nữ nhi cũng không phải tầm thường, trưởng nữ tiên cung cũng đã trở thành sủng phi bên người hoàng thượng. Trầm gia càng bởi vậy mà đắc thế, ở giang hồ hay quan trường cũng như cá gặp nước, người nào cũng kị ba phần.

Mới ra khỏi cửa đông liền thấy hai nam tử toàn thân y phục màu đen đứng cạnh rừng trúc, một người lưng đeo vũ khí bị vải đem trùm qua, không phải gậy thì là đao, người còn lại nắm trong tay trường kiếm với lớp vỏ đỏ sậm trong suốt như ánh trăng, thân hình cao lớn khôi vĩ vừa nhìn đã biết hai người này không phải người đi đường bình thường.

Thấy hai người bọn hắn đi tới, hai nam tử kia chậm rãi quay đầu lại, khăn đen che lấy gương mặt, mâu trung tinh quang tụ liễm. Lệnh Hồ Diêu cước bộ hơi chậm một chút, âm thầm đưa người chắn phía trước

Nhạc Thu Hàn.

Nhạc Thu Hàn lại đẩy hắc ra, đi đến trước mặt hai vị nam tử thì dừng lại, “Đã lâu không gặp.”

Hai người hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu đem Lệnh Hồ Diêu đánh giá một phen rồi mở miệng hỏi, “Chính là hắc?”

“ Ân.”

“ Chuyện Vu bị thương ngươi cũng biết?”

Nhạc Thu Hàn đột nhiên ngẩng đầu lên, “Hắc hiện tại như thế nào?”

“Không tốt, khi hắc đưa Thủy Vô Hương cho ngươi, thiếu chút nữa hộc máu thân vong, Lâu chủ giận dữ đưa hắc nhốt ở Vô U cốc, Lưu Phong cũng thiếu chút nữa mất đi võ công.”

Mắt thấy nam tử nắm trường kiếm kia nắm tay Nhạc Thu Hàn, Lệnh Hồ Diêu trong lòng không biết sao đột nhiên tức giận mãnh liệt, cũng không nghĩ người nọ chính là bắt mạch của Nhạc Thu Hàn, “Ngươi ăn Thủy Vô Hương?”

“ Ân.”

“ Hắc”, nam tử buông tay ra, “Rất ít người có thể tổn thương ngươi, lần này lại là ai?”

Nhạc Thu Hàn không có trả lời, chỉ cười nói, “Lâu như vậy không gặp, lại trở nên xa lạ như vậy?”

Hai cái nam tử liếc nhau, đột nhiên ha ha cười, “Thu Hàn, mấy khi mới có thể trở về, huynh đệ ta cùng trò chuyện đôi chút?”

“ Không biết.”

“Sao lại lấy mặt thật gặp người?”

“.....”

“Vì hắc sao?” nam nhân chợt nhiên đem trường kiếm đỏ sẫm rút ra khỏi vỏ, dưới ánh trăng mặt ra một đạo hào quang đỏ tươi như máu, thân hình cao lớn chính là hơi hơi vừa động, đã đứng cạnh bên người Nhạc Thu Hàn, “Ta thật muốn xem năng lực hắc thế nào!”

Nhạc Thu Hàn hơi hơi ngẩng cao đầu, nhìn nam tử đứng ở cách đó không xa ngưng nhìn mình, khóe miệng hơi nhướn tạo nên một đường cong tuyệt mỹ, “Vô Thương, các ngươi đến nơi này, thật sự là muốn gặp ta sao?”

“ Ha ha ha..... Một nửa một nửa.”

Nam tử vừa nói thì thân hình đã khởi, tuy kiếm thế vừa nhẹ lại yếu, nhưng Lệnh Hồ Diêu rõ ràng cảm nhận được một cỗ cường đại kinh lực bức tới, lạnh lùng chọn mi, rút ra trường đao.

Lệnh Hồ Diêu vốn là cao thủ đứng hàng nhất – nhị trên giang hồ, nam tử kia lại cũng chút không thua kém, đảo mắt hai người người đánh ta tiếp mười chiêu có thừa, kinh phong khiến cho lá trúc phiêu tán bốn phía.

Nhạc Thu Hàn nhìn nam tử phía sau, liếc mắt một cái, “Thương, ngươi cũng phải động thủ sao?”

“ Nếu ta thật động thủ?” con ngươi đen nhánh của nam tử mang theo ý cười dò xét Nhạc Thu Hàn, cũng không nghi hoặc phương chỉ nheo mắt cười, “Ngươi thử nói xem.”

“ Ha ha ha ha..... Cho nên ta không tính động thủ, dù sao cùng ngươi vì địch không phải chuyện tình khoái hoạt gì.”

Nội lực hùng hậu đem những lá trúc kia tuôn rơi lay động, “Huống hồ, nếu bị Tiểu Kinh biết, không biết sẽ như thế nào chính ta.”

“ Tạ.”

Nhạc Thu Hàn chọn mi một sản, thân hình chợt lóe nhảy vào giữa hai người, đem bạch ngọc tiêu ngăn lại trận thế.

“Nháo đủ chưa?!”

Lệnh Hồ Diêu cùng tên nam tử gọi là Vô Thương kia nhìn nhau thu thể nhảy ra ngoài trận, Nhạc Thu Hàn mở miệng, “Vô Thương, ngươi là làm theo ý ai?”

Vô Thương đem xích trường kiếm thu vào trong, quay đầu liếc mắt nhìn Lệnh Hồ Diêu một cái, nhú mi phong tuấn lãng mở miệng nói, “Ba ngày trước, có người dùng Mộc HồDiệp đổi mạng Lệnh Hồ Diêu.....”

“Mộc HồDiệp?”

Tương truyền Mộc HồDiệp vốn là võ lâm chí bảo, cực kì tâm linh, dùng máu người để thức tỉnh, tính chất cũng tùy vào máu là của kẻ tham lam hay người từ bi. Phàm trong tâm còn tham lam hoặc cừu hận, lấy máu uy chi luyện thành thiên hạ kịđộc; thiên tính thuần lương, vô hận vô tham, tác tạo nên linh dược thể gian khó cầu! Vật ấy cực kỳ hiếm, mấy năm trước nghe nói Dương Viễn Chí từng có được một con Mộc HồDiệp, nhưng sau khi hắn chết thì thần bí biến mất, sau đó không còn nghe thấy tin tức của Mộc HồDiệp.

“Là ý của ai?” Nhạc Thu Hàn sắc mặt biến đổi, lại mở miệng hỏi.

“Lâu chủ.” Vạn Sĩ Thương lạnh lùng trả lời, “Bất quá Vu liêu chết đem việc này trở về.....”

“Người nọ sẽ không từ bỏ đồ, ngươi cùng tiểu tử này cũng nên cẩn thận hơn.”

“Biết là ai không?”

“Hàn, ngươi biết rõ nguyên tắc của chúng ta.” Phó Vô Thương cau mặt đưa tay ôm y vào trong lòng ngực, khiêu khích cùng lạnh lùng nhìn về mặt vẻ giận dữ của Lệnh Hồ Diêu, liếc mắt một cái, “Vì người này, đáng không?”

“Vô Thương,” Nhạc Thu Hàn ảm đạm cười, “Ngươi có thể đối với Tư Đồ kia chấm dứt được không?”

“Không nói lại ngươi.”

Phó Vô Thương nhún vai, “Càng si tình thì càng khổ vì tình, mau chóng trở về đi.”

“Biết.”

Nhạc Thu Hàn ảm đạm cười, xoay người hướng Lệnh Hồ Diêu mà đi đến. Phía sau một tiếng động nhỏ vang lên, hai gã nam tử kia sớm không còn dấu vết, thanh âm hai người tự xa xa thấp thấp truyền đến, “Cần đề phòng nữ tử tưởng chừng vô hại.”

“Có sự tình gì thì đừng quên chúng ta!”

“Bọn hắn là ai?”

Nhạc Thu Hàn đem mặt nạ một lần nữa đeo ở trên mặt, thần nhiên mở miệng, “Bằng hữu sinh tử.”

Lệnh Hồ Diêu rõ ràng còn vì vừa rồi Vô Thương đem Nhạc Thu Hàn ôm lấy mà sinh khí, đôi lông mày cau lại cũng không có giãn ra, sau một lúc lâu mới lạnh lùng mở miệng, “Nam nhân kia, cùng ngươi có quan hệ gì?”

Nhạc Thu Hàn ngậy người một chút, phốc xích buột ra một tiếng cười, trong mâu trung trong trẻo nhưng lạnh lùng mang ý cười ảm áp, dưới ánh trăng quang hoa lưu chuyển, “Ngươi ghen!”

“Hoang đường!”

“Ngoài từ đó, ngươi không còn từ gì khác sao?”

Nhạc Thu Hàn cười đi đến trước mặt hắn, “Ta là người duy nhất sẽ không bao giờ phản bội hay thương tổn ngươi. Vậy nên, yêu ta đi.”

Câu nói cuối cùng biến mất trong miệng của Lệnh Hồ Diêu. Nụ hôn ôn nhu, nhẹ nhàng, mang theo lãnh hương thần nhiên của Nhạc Thu hàn. Lệnh Hồ Diêu chính là bất ngờ một chút, nhưng không đẩy y ra.

Một trận gióđêm thổi qua, hơi hơi có chút lạnh. Gió lướt qua, khiến những lá trúc khô như bay múa trong ánh trăng, phiến phiến bao lấy thân ảnh hai kẻ đang ôm nhau.....

“ Về.”

“ Không đi Long Môn tiêu cực?”

“ Không chỉ có một đêm, mới vừa rồi, là ta không phải khiến người bị thương.” Lệnh Hồ Diêu buồn bực xoay người, lại nhìn thấy trong mắt Nhạc Thu Hàn chột lóe qua ý cười.

“ Hảo.” Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Trăng lên, gió đêm cuốn một chiếc lá rơi rụng xoay xoay giữa không trung, ánh trăng sáng tỏ, tinh tế xuyên qua những phiến lá trúc tạo nên một lần sáng trên phiến đá.

Tháp tháp tháp tháp.

Tiếng bước chân rất nhỏ xuyên thấu tiếng gió thổi qua lá trúc nhẹ nhàng truyền đến. Bóng người mặc y phục dạ hành di động nhanh lẹ dưới ánh trăng. Tốc độ cực nhanh, nếu không phải cao thủ thì chỉ có thể thấy trước mặt một đạo bóng dáng mà thôi.

Bóng đen ở trước bức tường của một tòa kiến trúc to lớn thì dừng lại, nhìn về phía sau, nhảy qua bức tường, chậm rãi tiến vào.

Mới vừa không không đi được hai bước, đột nhiên cảm thấy từ phía sau một đạo kinh phong đánh úp tới, vội vàng bình khí nghiêng người, hai ngón tay đem ám khí kia kẹp lấy, theo ánh trăng tập trung nhìn, là lá trúc?!

“Ai?”

“Người muốn đi đâu?” một thân ảnh tố bạch thon dài xuất hiện ở rừng trúc, dung nhan thanh quý xuất trần mang theo thần giác tức giận, lại như trước lạnh lùng, “Như vậy để phòng ta, sợ ta giết Lê Nhi của người?”

Nguyên lai, hai canh giờ trước, Nhạc Thu Hàn theo Lệnh Hồ Diêu trở về khách ***. Mới vừa bước vào phòng khách, còn chưa kịp ngồi, đột nhiên cảm thấy cảm giác đau xót từ phía sau, tỉnh lại thì người đã nằm trên tháp, còn Lệnh Hồ Diêu đã sớm biến mất.

“ Người bị nội thương.” Lệnh Hồ Diêu nhíu nhíu mày, lạnh lùng mở miệng, “Ta cùng người quen biết chi sớ, không muốn thiếu nhân tình của người khiến người uống phí tánh mạng.”

“Người thật hảo tâm, thương thế này của ta là do ai ban tặng?”

“Trở về.”

Nhạc Thu Hàn hừ lạnh một tiếng đi đến trước mặt hắc trạm định, “Ta yêu người. Người cũng biết.”

“Ta không rãnh cùng người đàm luận chuyện đó.” Lệnh Hồ Diêu kinh ngạc một chút, phất tay áo xoay người, trốn tránh đôi mắt mang theo thâm tình nồng đậm cùng khinh sâu khiến hắc trạm ngày càng lún sâu kia.

“ Người vẫn như vậy yêu người nữ nhân kia?”

“ Nàng là vị hôn thê của ta.”

“ Nàng hiện tại là nữ nhân của người khác!”

“ Thì sao, ta vẫn yêu nàng. Chỉ cần nàng nguyện ý theo ta rời đi, mặc kệ đao sơn biển lửa, ta đều không màng!”

“Còn ta?!”

“Xin lỗi.” Lệnh Hồ Diêu xoay mặt đi, “Ta chỉ yêu mình nàng.”

Trong lòng như có gì vỡ nát, cốt cốt chảy huyết, "Chỉ yêu mình nàng?", Nhạc Thu Hàn đột nhiên cười, có chút bất đắc dĩ, "Ta cho tới bây giờ không có xin xỏ tình yêu của người."

Lệnh Hồ Diêu sững người một chút, quay đầu nhìn dung nhan ôn nhuận thê lãnh kia, nhẹ nhàng, lại lãnh đạm như trước mở miệng, "Ta không hiểu ý người."

Nhạc Thu Hàn cười khê một chút một phen nắm lấy vạt áo của hắn, không nói gì mà áp môi lên miệng hắn. Lệnh Hồ Diêu ngây người một chút, không chút nghĩ ngợi một tay đẩy y ra một bên, "Làm cái gì! Người điên rồi sao!"

Nhạc Thu Hàn lui hai bước, tay buông xuống, "Xem như là ta điên."

Lời vừa thốt ra liền xoay người, nhìn tòa kiến trúc khí thế cách đó không xa, thản nhiên mở miệng, "Trầm gia bảo phân thành bốn cửa Kiền, Khôn, Cấn, Tốn, mỗi ba canh giờ thủ vệ đổi một lần, thủ vệ Kiền môn bạc nhược nhất, chúng ta tới nơi đó."

Lệnh Hồ Diêu nhìn vết máu trên miệng y, sau một lúc lâu mới mở miệng, "Vết thương của người, có sao không?"

"Không cần bận tâm."

Ngữ khí thản nhiên, nhưng thoáng nghe thấy tiếng thở dài.

Quả nhiên như Nhạc Thu Hàn sở liệu, Kiền môn bởi vì là chỗ hẻo lánh, thủ vệ đến chậm lại ba ba hai hai liền ngủ gục.

Nhạc Thu Hàn nhíu nhíu mi, một tay đem Lệnh Hồ Diêu kéo đến dưới một bóng cây, nhún người nhảy đến bên thủ vệ.

Cảm thấy gió nhẹ lướt qua, thủ vệ chợt nhiên mở mắt, còn không kịp mở miệng, liền ngã xuống đất đi gặp diêm vương, yếu hèn chảy ra tơ máu, kiếm pháp kia nhanh đến mức ngay cả Lệnh Hồ Diêu cũng không thấy rõ. "Người sử dụng kiếm?"

"Người người giang hồ đều dùng." Nhạc Thu Hàn thản nhiên xoay người lấy ra ngọc tiêu trong tay lau đi vết máu lưu lại, bình tĩnh như phải đi lớp bụi trên tiêu.

"Người giết bọn hắn làm gì? Chúng ta có thể trèo tường vào trong."

"Ta không quen." Nhạc Thu Hàn mở miệng, dưới ánh trăng gương mặt lãnh lệ mang theo ánh mắt sắc bén cùng vài phần ngạo nghễ, "Muốn đi tụt đi muốn đến tụt đến, vì sao phải làm cái loại hành vi trộm gà bắt chó."

"Hừ." Lệnh Hồ Diêu một trận buồn cười, "Chứ người hiện đang làm gì?"

"Ta là kẻ muốn vào Trầm gia bảo sao?"

Nghe y dùng cái loại khẩu khí không chút e dè phản bác lời mình, Lệnh Hồ Diêu không khỏi một trận tức giận.

Từ khi giao thiệp với giang hồ đến giờ người có thể khơi mào tâm tình của hắn, lạnh lùng cùng vô tình tựa hồ như đã thành tác phong. Nhưng mà cái người ở chung không đến hai tháng này lại thường xuyên gợi lên tâm tình hờn giận của hắn.

Có lẽ khắc tính cũng chỉ đến thế?

"Đi hay không? Hay là phải bị người chung quanh đuổi giết người mới thỏa mãn?"

Nhạc Thu Hàn quay đầu lại nhìn hắn, một trận gió nhẹ thổi qua nhẹ liêu khởi từng đợt từng đợt tóc dài, bạch y bay lên, thanh thanh lạnh lùng.

Lệnh Hồ Diêu trong lòng khê nhói một chút, muốn hỏi y vì sao đối tốt như vậy với mình, rồi lại sợ nghe được y dùng thứ thanh âm thông dong mà định nói lên cảm tình y đối với mình, chỉ lẳng lặng kiếm thu vào vỏ, bước qua mặt y, xâm nhập Kiền môn.

"Dương Lễ ở phía sau Mai Hiền viện."

“Người làm sao biết!”

Nhạc Thu Hàn nhướn mắt nhìn hấn, xuy cười một tiếng, “Tin hay không tùy người.”

Lệnh Hồ Diêu trứu mi nhìn nhìn người hơi ngửa đầu đậm mặc cười, trầm mặc một chút theo y rành rẽ hướng Mai Hiên đi đến, “Người vì sao đối Trầm gia bảo rõ ràng như vậy?”

“Quan tâm hay là hoài nghi?”, Nhạc Thu Hàn quay đầu nhìn, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước rất khó nhìn ra cảm xúc, thậm chí ngay cả một tia gợn sóng đều không thấy, yên lặng nhìn Lệnh Hồ Diêu một hồi rồi nhẹ nhàng nhắm mắt cười tự giễu, thì thào nói gì đó.

“Cái gì?”

Nhạc Thu Hàn hơi hơi nhướn mi, trong đôi mắt tròng trệ ánh lên tia nhìn bất đắc dĩ t, mở miệng nghĩ muốn nói gì, lại đột nhiên trầm hạ mặt, hơi hơi nghiêng đầu. “Có người đến!”

Hai người nhìn nhau, phóng người nhảy lên cây, nín thở lắng nghe.

Xuyên qua cửa nhỏ nguyệt nha, một nam một nữ đi tới, nữ tử chừng hai mươi tuổi, một thân y trang phấn màu yểu điệu. Còn nam nhân thì đã tóc đã bạc màu, hai người vừa đi vừa trò chuyện với nhau rất thân mật, nam nhân đem nữ tử ôm vào trong ngực nhỏ giọng nói gì đó, nữ tử liền ha ha cười trong lòng ngực nam nhân.

Nhạc Thu Hàn rõ ràng cảm giác được người ở cạnh hô hấp ngưng trọng, không khí tựa hồ cũng đông kết lại, nhẹ giọng nói, “Người họ là đương kim vô lâm minh chủ, Đại đương gia Long môn tiêu cực Trầm Lục Phương.”

Cảm giác được Lệnh Hồ Diêu đang phẫn nộ, Nhạc Thu Hàn một phen cầm lấy tay hấn, “Chớ coi thường vọng động!”

Nhạc Thu Hàn nghiêng đầu, trong đêm tối rõ ràng thấy trong đôi mắt thâm thúy lạnh như băng của Lệnh Hồ Diêu tràn đầy ý tứ không nói nên lời, hỗn loạn thống khổ cùng bi hận, kinh mạch nơi cổ tay bị y cầm lấy đập mạnh, hơi hơi run rẩy, “Người thật yêu người nữ tử kia đến vậy?”

Lệnh Hồ Diêu tựa hồ một chút cũng không nghe thấy lời của Nhạc Thu Hàn, chỉ là trực trực nhìn đôi nam nữ phía trước, đến khi nam nhân kia hôn lên miệng nữ tử rồi rời đi, hấn rút cục không thể nhịn được nữa, huy khai bàn tay bấp chề.

“Lệnh Hồ Diêu!” Nhạc Thu Hàn thở nhẹ một tiếng, đã thấy hấn như trước không nghe thấy, đành khẽ thở dài, theo hấn phóng xuống.

Nữ tử đột nhiên cảm thấy phía sau có người, quay đầu định lên kinh hô, liền bị Nhạc thu nhanh tay điểm lấy á huyết. Lệnh Hồ Diêu không muốn thấy Nhạc Thu Hàn đối nàng ra tay, đưa tay chặn lại, chợt nhận ra sai lầm rồi mới nhanh chóng thu hồi lực đạo, vớ lại đánh trúng ngực Nhạc Thu Hàn, một chương đầy y lui hai bước.

“Ách.”

Trong lòng một trận khí huyết phiên dũng, trong miệng hơi hơi phỉếm tinh ngọt, Nhạc Thu Hàn khó hiểu ngẩng đầu, đã thấy Lệnh Hồ Diêu không chút quay đầu lại nhìn mình, mà là một phen giữ lấy nữ tử kia, trầm thấp ôn nhu gọi một tiếng, “Lê Nhi!”

Nữ tử ngây người một lúc lâu, khuôn mặt kiều hảo xẹt qua vô số loại thần sắc, kinh hoảng, kinh ngạc, sợ hãi, lại cuối cùng hé hé môi, một giọt lệ trong suốt dọc theo khuôn mặt kiều mỹ chảy xuống, dưới ánh trăng giống như thủy tinh trong suốt.

Lệnh Hồ Diêu cái gì cũng không nói, chỉ nâng tay lau đi dòng lệ của nàng, lặng lẽ đem nàng ôm vào lòng ngực.

Dưới ánh trăng, gió đêm thổi.

Hết thấy trở nên thật im lặng, yên tĩnh tựa như thời gian đều đã ngưng trệ. Trong mắt Nhạc Thu Hàn, chỉ có hai thân ảnh ôm nhau đứng cách đó không xa, sắp nhiên cười, ngực cảm thấy buồn lại có chút đau, lui

hai bước tựa vào thân cây che miệng thấp thấp ho khan, trong lòng bàn tay cảm thấy thứ gì ẩm ướt, có chất lỏng gì đó chảy xuống, nương theo ánh trăng xuyên thấu tàng cây, mới phát hiện, trong lòng bàn tay tràn đầy sắc đỏ sẫm.....

Làm như nghe được tiếng ho nhẹ của y, Lệnh Hồ Diêu quay đầu nhìn bóng trắng thon dài gầy gò dưới tàng cây, lúc này mới nhớ tới điều gì lại nâng tay cởi bỏ huyệt đạo nữ tử, “Lê Nhi, muội đã chịu khổ đúng không? Theo huynh rời đi.”

“Diêu ca ca, Lê Nhi, Lê Nhi đã..... không còn xứng với huynh.....” nữ tử nói, “Diêu ca ca, muội biết huynh đối tốt với Lê Nhi, nhưng Lê Nhi đã cùng người khác phụ.....”

“Huynh không quan tâm, chỉ cần muội nguyện ý cùng đi với huynh.”

“Nhưng.....”

Dương Lê như còn muốn nói cái gì, nhưng cách đó không xa lại truyền đến thanh âm sảo sảo nhượng nhượng, nghĩ là thủ vệ đối ban phát hiện thi thể bị Nhạc Thu Hàn giết chết, bắt đầu chung quanh tróc nã thích khách.

Lệnh Hồ Diêu một phen nắm lấy tay Dương Lê muốn dẫn nàng rời đi, cũng không nghĩ bị nàng thoát khai, “Diêu ca ca, huynh trở nơi nào? Trầm gia phụ tử cùng muội có ân, đợi muội cùng họ minh bạch nói chuyện sẽ đến đó tìm huynh!”

“Huynh trở thư viện Lạc Dương đối diện khách ***.”

“Muội biết rồi, huynh mau đi!” Dương Lê đem Lệnh Hồ Diêu dẫn đến chỗ bí mật, vội vàng xoay người hướng cửa nguyệt nha mà đi, đi được hai bước quay đầu lại quay đầu nhìn Lệnh Hồ Diêu, “Huynh nhất định phải chờ muội, Diêu ca ca.”

“Huynh chờ muội.” Lệnh Hồ Diêu nhìn thân ảnh kia biến mất ở trong đêm tối, buồn buồn hướng cây đánh một quyền. Tiếng người càng lúc càng xa rồi cũng không còn, đôi mắt Lệnh Hồ Diêu thủy chung không có rời đi cánh cửa phiến nguyệt nha mà Dương Lê đã biến mất kia.....

“Không nữa?” Nhạc Thu Hàn thản nhiên mở miệng.

Lệnh Hồ Diêu quay đầu lại liếc mắt nhìn y một cái rồi xoay người rời đi, như trước lạnh như băng. Nhạc Thu Hàn ngực lại một trận nhói đau, trước mắt hơi hơi tối sầm, tựa vào trên cây khinh suất một hơi, mới cùng đi theo.

Lệnh Hồ Diêu nhanh lợi đi thẳng một đường, không có mở miệng, khuôn mặt tuấn mỹ trong bóng tối, nhìn không ra biểu tình của hắn.

Trở lại khách *** thì trời đã gần sáng, có thể nghe thấy ngoại ô truyền đến tiếng gà gáy. Tiểu nhị như trước đang ngủ say bên quầy, Nhạc Thu Hàn nhẹ nhàng khụ khụ hai tiếng, hắn bưng tỉnh ngẩng đầu lên, định tỉnh nửa ngày mới thay bằng khuôn mặt tươi cười, “Hai vị khách quan, sáng sớm như vậy đã ra ngoài?”

“Tiểu nhị ca, phiền lát sau sớm một chút đem thức ăn lên phòng, ta muốn nghỉ ngơi, không cần bảo người đến quấy rầy.”

“Thông cảm cho ngài một đêm không trở về a. Hảo, tiểu nhân đi bảo trừ tử chuẩn bị sớm cho ngài một chút.”

Nhạc Thu Hàn mỉm cười, lấy ra đó ngân phiếu đặt trước mặt tiểu nhị, “Thật phiền tiểu nhị ca.”

“Ô, ngài khách khí quá.”

Nhạc Thu Hàn không có nói gì, chỉ là chậm rãi lên lầu, dừng một chút quay mặt đối Lệnh Hồ Diêu đang trầm mặt không nói thản nhiên mở miệng, “Có chuyện gì thì đến phòng tìm ta.”

Theo ánh nắng sớm, Lệnh Hồ Diêu lúc này mới chú ý tới dung nhan có chút tái nhợt của Nhạc Thu Hàn, đột nhiên nhớ tới chính mình hôm qua đối y ra tay, y cũng không chút trốn tránh. Khi họ khan lại thấy điểm hồng? Tuy không có thực thanh, nhưng dưới bóng cây miệng y tựa hồ nhiễm huyết sắc.....

Giương mắt nhìn lại, thân ảnh thon dài gầy yếu tựa hồ không có vẻ phong tư tuấn lãng như hồi mới gặp, chỉ tràn đầy sầu muộn, tâm không khỏi đau xót, hần bước nhanh theo lên lầu, cầm tay y muốn bắt mạch lại bị y một phen huy khai. Quay đầu nhìn hần, ánh mắt y trong trẻo nhưng lạnh lùng đậm định như trước, "Có việc gì?"

"Người....."

"Nếu đã vô tâm, cần gì đa tình?" y quay đầu, dây lưng thủy sắc ở không trung xẹt qua một đường cong xinh đẹp, tóc đen phi tán, "Người cũng mau nghỉ ngơi đi."

Khí trời âm u, mưa phùn đầu thu rơi tích tích lịch lịch.

Nhạc Thu Hàn đứng ở bên cửa sổ nhìn thấy đám người từ ngã tư đường đi lên, mưa rơi lác đác trên gương mặt, tình tế nhuần nhuần, mang theo hàn khí. Y vốn không thích mùa thu, mùa thu, làm cho người ta cảm thấy mình cũng đang từ từ tiến đến điểm cuối của sinh mệnh. Kể nào đã nói bừa "Thu nhật thắng xuân triêu"?

Từ ngày ấy tới nay, Lệnh Hồ Diêu liên rất ít nói chuyện, chỉ là khi ăn cơm thì lẳng lặng nhìn nhất cử nhất động của Nhạc Thu Hàn, sau đó quay mặt đi.

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy mở ra, Nhạc Thu Hàn không có quay đầu lại, chỉ thản nhiên mở miệng, "Đi ra ngoài."

Cũng không nghĩ người kia vẫn đi đến, lại đem y ôm vào lòng, "Tiểu Hàn, người cư nhiên đối với ta lạnh lùng như vậy, bị người làm thương tâm a."

"Nhạc ... Nhạc công tử, vị khách quan này không để ý đến khuyên can của ta, nhất quyết phải đi lên, tiểu nhân muốn ngăn cũng không ngăn được." Tiểu nhị có chút khó thở nói, chỉ vào nam tử bên người Nhạc Thu Hàn.

Nhạc Thu Hàn dùng tiêu đẩy ra cánh tay đang ôm lấy y, hướng tiểu nhị mỉm cười, "Cảm tạ tiểu nhị ca, hần là bằng hữu của ta, không sao."

"Nga, vậy ta liền mang trà cho ngài. Mới đó mà trời đã vào thu, mưa khiến trời thật lạnh .", tiểu nhị cần cười, liếc mắt nhìn Nhạc Thu Hàn ôn liếm tao nhã một cái, chạy nhanh xuống lầu.

"Tiểu Hàn, cái tên phụ lòng người này, cư nhiên ngay cả*** tiểu nhị cũng không buông tha?", người nọ cười ngồi xuống bàn, cầm lấy chén trà trên bàn liền hướng lên miệng, "Xem hần biến mất đào hao của người mê hoặc đến thất điên bát đảo, không chừng người kêu hần đi chết hần cũng nguyện ý." Nhạc Thu Hàn liếc hần một cái, tiếp tục quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau một lúc lâu mới mở miệng, "Quế hoa cao kia đã thượng Ngũ độc tán, Thủy tinh cao thì phóng Diệt hồng hoa."

"A!", nam tử ném ra ngoài cửa Thủy tinh cao đã cắn một nửa đang cầm trong tay, vẻ mặt khốn khổ nhìn Nhạc Thu Hàn, "Tiểu Hàn, là người làm?"

"Giả."

"Cái gì?", nam tử trừng mắt nhìn Nhạc Thu Hàn, đã thấy y từng bước từng bước chậm rãi đến gần, đem Quế hoa cao rơi trên mặt đất nhặt lên, cùng mớ còn lại trên bàn gói kĩ lại, đây là Quế hoa cao Lệnh Hồ Diêu liên đem qua đưa tới, bị người này giẫm đạp, không khỏi trong lòng không vui.

"Quá đáng.", nam tử trầm mặt, một bộ biểu tình uẩn khúc, "Tiểu Hàn, hiếp đáp ta, người vui lắm sao?"

"Người như thế nào lại đến Lạc Dương? Thương cùng Vô Thương đâu?"

"Đã trở về, hôm qua nhận được chỉ kị, muốn người đi giết một người."

"Ai?", Nhạc Thu Hàn quét ánh mắt qua hần một cái, lại quay đầu hướng cửa sổ.

"Trầm Lực Phương."

"Đã biết."

Vào lúc ngộ thiện, tiểu nhị chạy lên lầu kêu Nhạc Thu Hàn đi xuống dùng bữa, đẩy cửa ra liền thấy nam tử kia như trước ngồi ở bên bàn, mi nhãn tuần lãng trần đầy ôn nhu nhìn Nhạc Thu Hàn đang đứng ở phía trước cửa sổ trầm tư.

Gió thu cùng mưa ủa vào bên trong, tràn đầy thê thanh.

“Nhạc công tử, vị đại gia kia ở dưới lầu đợi ngài dùng bữa.”

“Biết”, Nhạc Thu Hàn hơi hơi nghiêng mặt lên tiếng, xoay mặt đối nam tử bên bàn nói, “Người còn không đi?!”

“Đuổi ta đi?”

*

Nghe được thang lầu truyền đến tiếng bước chân tháp tháp, Lệnh Hồ Diêu xoay đầu nhìn qua.

Nhạc Thu Hàn một thân phác tổ lam y, cực kỳ đơn giản. Nhưng chất vải cùng đường may lại khéo léo thượng thừa, mái tóc đen như trước tùy ý phi tán, buộc lại bởi một sợi dây màu bạc, tao nhã nói không nên lời.

“Nàng vẫn chưa đến?”

Lệnh Hồ Diêu hơi hơi nhướn mày, liếc mắt nhìn nam tử lam y ngồi ở bên cạnh Nhạc Thu Hàn, “Hắn là ai?”

“Bằng hữu.” Nhạc Thu Hàn không động đũa, ngoắc bảo tiểu nhị đi, mới chậm rãi bắt đầu ăn.

Nam tử ngồi ở bên người Nhạc Thu Hàn cũng không cử động, chỉ là nheo mắt cao thấp đem Lệnh Hồ Diêu đánh giá một chút, hừ lạnh một tiếng, “Ta cứ nghĩ không biết là người như thế nào, nguyên lai chỉ có vậy. Sớm biết, ta sẽ không buông tha người.”

Nhạc Thu Hàn nhíu nhíu mày lạnh lùng đem nam tử kia liếc mắt một cái, “Người là tới tìm ta đùa giỡn sao? Nhâm Viên tiểu vương gia.”

Một tiếng tiểu Vương gia, tuy rất nhẹ nhưng lại làm cho không khí vốn là im lặng trong *** trở nên càng thêm tĩnh mịch, lạnh lùng. Tiểu nhị há hốc miệng nhìn tên nam tử vừa nãy mặt dày nài nỉ muốn vào trong ***, nửa ngày không khép lại.

Tiểu vương gia?

Nếu hắn thật sự là vương gia, vừa rồi mình đối hắn hành động vô phép, sợ là có mấy cái đầu cũng không đủ dùng.

Trong lòng suy nghĩ, bàn tay rót trà không khỏi run run một chút, nước trà nóng bỏng rơi xuống tay Nhạc Thu Hàn.

“Ách.” Y rút tay, dùng mặt tử lau nước trên mu bàn tay, nhìn thấy sắc mặt tiểu nhị so với mình còn tái nhợt hơn, môi run rẩy nói không nên lời, liếc mắt một cái, Nhạc Thu Hàn phát phát tay, “Không sao, tiểu nhị ca người lui ra đi.”

Thấy tiểu nhị kia nhạ nhạ thối lui, Nhâm Viên một tay nắm lấy tay y kéo qua, từ trong ngực lấy ra một lap tiểu hoàn thông thể trong suốt, xoa lên làn da đã phỉếm hồng kia, bột phấn xoa lên làn da trong giây lát hóa thành chất lỏng, tản ra làn hương thảo nhiên.

“Thủy Vô Hương?” Nhạc Thu Hàn một phen bắt lấy tay hắn, kéo tiểu bình từ trong tay hắn nhìn rõ hơn, “Người vì sao cũng có Thủy Vô Hương?”

Nhâm Viên liếm mi thấp thấp cười, đem bàn tay đang bị Nhạc Thu Hàn nắm lấy, lợi dụng cơ hội mà kéo đến đặt trên ngực mình. Về mặt phóng đảng không kém chế được vừa rồi trở nên cao ngạo, “Thế nào, chỉ khi người nhìn thấy Thủy Vô Hương, mới có thể như vậy sao?”

“Người rõ ràng biết Vu cần.....”

“Đó là chuyện của hắn cùng ca ca, có quan hệ gì đến ta?”

Nhạc Thu Hàn cười một chút, "Thứ đồ vật quý giá như vậy, tiểu vương gia không cần lãng phí trên người tại hạ."

"Lãng phí?", Nhâm Viên cười, nâng mặt Nhạc Thu Hàn lên, "Vì người, ta cái gì cũng đều không tiếc."

Lệnh Hồ Diêu nhìn thấy hình ảnh ám muội không rõ trước mắt, trong lòng cuồng hiêu mà tức giận khiến cho hân hận không thể đem nam nhân đụng chạm Nhạc Thu Hàn trước mặt này bầm thây vạn đoạn! Nhưng Nhạc Thu Hàn lại chỉ thản nhiên cười, đem mắt hướng Lệnh Hồ Diêu đảo qua, mâu quang trong trẻo nhưng lạnh lùng không có chút gợn sóng.

Leng keng!

Chén rượu của ai đó rơi trên mặt đất, Nhạc Thu Hàn quay đầu, không muốn những hình ảnh như vậy lại hiện hữu giữa tửu quán nhỏ này, thật mất mặt người xem.

"Những lời này, người nói với Tùy Vũ thì thật tốt." Nhạc Thu Hàn rút ra bàn tay bị hân nắm lấy, âm đạm cười, đứng dậy nhìn sắc trời mênh mông ngoài cửa sổ, "Người khi nào thì rời đi?"

"Ta?", Nhâm Viên cười hì hì cầm lấy đĩa gấp khối thịt trâu bỏ vào miệng, liếc mắt nhìn Lệnh Hồ Diêu đang đeo một cái sắc mặt rét lạnh đến cơ hồ đem người đông chết, "Ta tính bồi ở bên người người, chiếu cố người."

"Ta bồi hân đi tìm Xuy Sầu. Người cũng muốn đi sao?"

"Tìm Xuy Sầu?", Nhâm Viên sắc mặt trầm xuống, con người đen nháy mắt xẹt qua tia nhìn tàn nhẫn, "Làm gì?"

"Báo thù.", Nhạc Thu Hàn âm đạm phong khinh mở miệng, "Ta giúp hân báo thù."

"Không cần!", Lệnh Hồ Diêu rút cuộc lạnh lùng mở miệng, "Ta chỉ theo người tìm Xuy Sầu, chúng ta không phải là đồng bọn."

Thân người Nhâm Viên hơi hơi nhoáng lên một cái, tay phải hướng đến bên hông lại bị Nhạc Thu Hàn âm thầm chặn hạ, "Tiểu vương gia người cũng phải theo ta cùng nhau đi tìm?"

"Sớm bảo người gọi ta là Viên, kêu Nhâm Viên cũng được, không cần gọi ta tiểu vương gia.", Nhâm Viên hì hì, cười đưa tay vuốt lấy lọn tóc dài bên tai Nhạc Thu Hàn, neho mắt nhìn gương mặt lãnh lệ trước mặt, "Quen biết lâu như vậy, người thế nào cũng không nhớ được?!"

Ba!

Hắc mâu của Lệnh Hồ Diêu lạnh lạnh, mơ hồ mang theo lệ khí làm cho người ta sợ hãi dừng ở Nhạc Thu Hàn như trước bình thản im lặng, năm ngón tay bẻ gãy đĩa trúc, đứng dậy cầm lấy trường đao đặt ở bên cạnh người, một ngữ không nói đi ra ngoài cửa. Khách nhân trong tửu quán có chút căng thẳng, lại cảm cúi ăn không dám ngẩng đầu.

Nhạc Thu Hàn không có quay đầu lại nhìn hân, chỉ là lấy chén rót trà, đưa tới bên miệng nhấp một ngụm, "Người cố ý."

"Cũng nhờ người phối hợp." Nhâm Viên cười, rút cuộc lại thấp giọng mở miệng, "Hân chính là nguyên nhân người cự tuyệt ta?"

"....."

"Chẳng ngại hân là địch nhân?"

"....."

"Hân không để ý người là nam nhân?"

"Để ý, thì sao.", Nhạc Thu Hàn rút cục buông chén trà ngẩng đầu nhìn về phía Nhâm Viên, "Hân đã có thâm yêu nữ nhân."

"Sau đó?"

“Không có sau đó.” Mi mắt tuần lãng giương lên, khuôn miệng tuyệt đẹp loan khởi một tia cười yếu ớt, lại rõ ràng mang theo vài phần bất đắc dĩ, “Nàng là một nữ tử xinh đẹp, dịu dàng trí tuệ.”

“Người sao lại khổ như vậy? Vì một người căn bản không nhớ rõ người, bận lòng như vậy. Hẳn cũng biết?”

“Năm ta rời đi, hẳn chỉ là một tiểu tử chưa đầy mười lăm tuổi.”

“Không đầy mười lăm?! Nói như vậy, người so với hẳn lớn tuổi hơn?!” Cầm Nhâm Viên thiếu chút nữa rơi xuống.

“Rất kỳ quái sao?” Nhạc Thu Hàn quay đầu nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, “Ta tìm hẳn bao năm như vậy, nguyên lai hẳn căn bản không nhớ rõ ta.”

“A?”

“Thật buồn cười.”, y ảm đạm cười nhảm mắt lại, “Ta thế lại tin lời nói của một tên tiểu tử, thật uống phí cả đời.”

“Hối hận còn kịp.”

“Tái gặp hẳn, cũng đã không kịp.”, lời nói lạnh nhạt, lại giống như bao hàm ít nhiều tang thương, hơi hơi có chút lạnh lẽo khiến lòng người phách lãnh.

Từ khi quen biết Nhạc Thu Hàn tới nay, y đều ảm đạm cuồng ngạo, thậm chí biểu lộ cảm tình của mình. Bằng hữu bên người chỉ biết là, trong cuộc đời của Nhạc Thu Hàn, có một người y xem quan trọng hơn tánh mạng chính mình, cảm tình của y đối với người kia ghim sâu trong lòng, chỉ có khi ngẫu nhiên y cúi đầu mỉm cười, mới có thể thấy trong đôi mắt trũng triệt kia nhàn nhạt ý tình.

Mà chính hẳn lại chìm đắm trong ánh mắt ngẫu nhiên lộ ra nhu lí say lòng người kia, đến nỗi không thể tự kiềm chế.

Ba năm trước, y cùng Tiểu Kinh cùng nhau đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, mang thương tích trở về, sau thì cả người đột nhiên thay đổi. Một kẻ điềm đạm hồ hững như y, không tiếc vì kháng lâu chủ lãnh khốc vô thường, thậm chí nguyện phỉ đi toàn thân võ công cũng phải rời khỏi Tiệt Vân Lĩnh, lưu lạc thiên hạ. Sau lại hỏi Tiểu Kinh mới biết được, ngay tại khi thi hành nhiệm vụ, y đã gặp lại người khiến lòng y vương bạn bao năm.

Sau đó, y liền như vậy một mình rời đi, nhoáng một cái ba năm không có trở về, chỉ là sau khi chấp hành nhiệm vụ thỉnh thoảng ân cần thăm hỏi.

Nếu nói nhiều năm vương bạn chính là ân tình, như vậy hiện giờ Nhạc Thu Hàn cũng đã đem mình cuốn nhập một cái bẫy rập vĩnh viễn khó có thể đào thoát, giam hãm tất thấy.

Lẳng lẳng nhìn ánh mắt người nam tử trước mặt này, con người trầm tĩnh chăm chú nhìn mưa phùn ngoài cửa sổ, mang theo nhọt nhạt khinh sảo. Gió theo cửa sổ tản mát, mang những hạt mưa nhẹ bám lên tóc, thấm ướt dải tóc mai.

Xuy Sầu, một trong ngũ đại sát thủ của Tiêu Diêu Lâu khiến kẻ trên giang hồ nghe thấy liền khiếp đảm, truyền thuyết quỷ mị, khiến kẻ nào hội tin tưởng nam tử ám áp như gió, điềm nhiên đem định trước mặt này, chính là Tuyết Y Kiếm khách lạnh như băng cũng thật vô tình kia.

Nhạc Thu Hàn một mình một người đứng ở phía trước cửa sổ, bên ngoài ý thu đang nồng, hơi hơi lạnh. Quay đầu lại nhìn vào trong phòng, Nhâm Viên đang bốn ngưỡng tám ngã trên giường y ngủ say.

Bộ dạng ngủ như vậy, thật lãng phí gương mặt tuần lãng của hẳn.

Nhẹ nhàng cười một chút, y tiếp tục quay đầu đi. Mới vừa rồi thật bất đắc dĩ, trong tình huống không cách nào bảo hẳn rời đi, đành phải đáp ứng cho hẳn ở lại bên người, nghĩ rằng như vậy đã yên. Cũng không nghĩ toàn bộ phòng trong khách *** đã có người, người này lại càng vui sướng như cơn mây mải đến ở phòng mình.

Ngẫm lại cả đời này, dù là ảo giác phồn hoa hay hoang vu, đều khiến cho người ta không kịp cảm thương. Vũ trụ mênh mông, rơi trên má lạnh tại tâm.

Con đường không có chung điểm cuối như vậy, phải bao lâu mới có thể đến tận cùng?

Thời gian cùng tình ý vốn không có quan hệ, có người nhất định phải yêu nhau, có người vừa nói liền chia lìa.

Yêu, chính là chuyện xa xưa. Tâm người kia, đối với mình mà nói là rừng rậm khôn cùng, lã đăm lầy, lảnh trắng hồ bạc, vốn biết không thể với đến cũng không thể giữ lấy, vì thế, đành phải dùng sức lực cùng cảm thương mà chờ đợi.

Phanh phanh.

Hai tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, tiểu nhị đẩy cửa ra, thăm dò tiến vào, "Nhạc công tử, vị đại gia đi cùng ngài uống rượu ghé rợn quá, ngài mau nghĩ biện pháp đi."

Nhạc Thu Hàn nhíu mày, theo tiểu nhị xuống lầu.

Lệnh Hồ Diêu uống rượu cũng không có gì ghê rợn như lời tiểu nhị kia, chỉ là một người một bàn gần cửa ra vào cúi đầu buồn bực uống rượu, cái chân thon dài đặt ở trên ghế, huyền thiết trường đao dựa vào chân ôm trong lòng ngực. Nhưng quả thật đều dọa sợ mọi khách nhân muốn tiến vào trong.

"Người ở đây làm gì?" Nhạc Thu Hàn lấy chén rượu từ tay hắn, "Chấp nhất lời nàng như vậy thì cứ đi mà tìm nàng."

"Nàng muốn đi ngay lập tức!"

"Cái gì?"

"Khi nào thì mang ta đi tìm Xuy Sầu!"

"Chờ khi ta tâm tình hảo."

"Người!"

"Chúng ta từng có ước định gì sao? Ta khi nào đáp ứng mang người đi tìm hắn?"

Lệnh Hồ Diêu đứng lên một phen thu nắm lấy vạt áo Nhạc Thu Hàn, con ngươi tối đen lộ ra vẻ tức giận lạnh lẽo, "Người muốn như thế nào?"

"Ta có thể như thế nào?", Nhạc Thu Hàn nhíu mày chăm chăm nhìn hắn cười, nét tươi cười rất đẹp cũng rất u buồn.

Lệnh Hồ Diêu buồn bực không nói gì, đi đến cầu thang hướng lên lầu, ống tay áo ướt nước mưa phát qua cánh tay Nhạc Thu Hàn, nước lạnh như băng, thực lạnh.

"Tiểu nhị ca, Long môn tiêu cục kia đã xảy ra sự tình gì gì sao?", y đưa tay cầm lấy chén rượu của Lệnh Hồ Diêu, uống một hơi cạn rượu trong chén, "Rượu ngon."

Tiểu nhị ngẩng người một chút, trong lòng suy ngẫm: Chén rượu này không phải vị đại gia kia dùng qua rồi sao? Nhưng nghĩ là nghĩ, hắn vẫn là cười rót thêm một chén, "Úc, ngài nói đến Long môn tiêu cục kia a, nói đến cũng kỳ quái. Nhị công tử nửa tháng trước mới thú tân kiều nương, lúc này không nên nói là vì bành trướng uy danh tiêu cục, liền phải sớm dời tổng đàn đến Thục Trung....."

"Thục Trung?"

"Ân, tiểu nhân cũng là nghe thấy khi người Long môn tiêu cục đến khách *** chúng ta mua rượu nói, nói rằng tân nhị thiếu phu nhân, nói là không quen với thủy thổ nơi này, ngày ngày đều nói muốn rời khỏi....."

"Dương Lê đề ra phải rời khỏi đây?"

"Không phải nhị thiếu phu nhân thì là ai! Cũng không biết người Trầm gia trúng tà gì mà lại nghe lời tân thê tử đến vậy."

".....", Nhạc Thu Hàn hơi hơi chọn mi, ngồi bên bàn nhìn sắc trời.

Bên ngoài mưa như trước không lớn nhưng tích tích lịch lịch rơi không ngừng. Tầng đá trên lộ ngoài khách *** bị mưa liên tiếp vài ngày rửa sạch sẽ, tẩy đi sắc màu nhơ bẩn. Sắc trời đã dần dần tối sẫm, đám mây trên trời khê lộ ra ánh sáng.

Từ góc đường xuất hiện một thân ảnh yếu điệu, một thân y lam dính nước, tán ô che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, nàng đi rất nhanh, tựa hồ như bị người đuổi theo.

Dương Lê?

Nhạc Thu Hàn nhíu nhíu mi, nàng đến tìm Lệnh Hồ Diêu?

Nữ tử đứng ở ngoài *** do dự, rồi nhắc chân bước vào, thu lại ô, quả nhiên là Dương Lê.

Bất quá nàng che mặt bằng một mảnh lụa trắng, một đôi mắt thu thủy rõ ràng tràn ngập tiêu tảo bất an, nhưng vẫn như trước tuyệt mỹ động lòng người. “Chưởng quầy, nơi này có vị công tử nào họ Lệnh Hồ không?”

“Có, có.” tiểu nhị tiến ra ân cần tiếp đón, “Khách quan ngài chờ một chút, tiểu nhân đi thông báo một chút.”

“Không cần.” nữ tử từ trong ngực áo lấy ra một thỏi bạc đặt trên quầy, “Hắn trở phòng nào? Ta đi tìm hắn.”

Thấy bạc, tiểu nhị vui sướng chớp mắt, “Lệnh Hồ công tử trở phòng số 2 dãy thiên, cô nương mời nàng.”

“Ngô.” nữ tử thấp giọng kêu một tiếng, nghiêng đầu nhìn Nhạc Thu Hàn vẫn đang đánh giá mình, liếc mắt một cái xoay người đi lên lầu.

Nhạc Thu Hàn thấp thấp cười, đem cơm đặt lên bàn đi ra ngoài khách ***.

Khi trở về phòng, cũng đã là lúc lên đèn. Nhâm Viên một mình nhủu mảy ở bên bàn uống rượu, thấy y tiến vào liền đứng dậy một phen nắm lấy tay y, “Người đi đâu?!”

“Đạo chung quanh”

“Khi trời đang mưa?”

“Trời mưa mới có không khí.” Nhạc Thu Hàn mỉm cười, nhìn thấy biểu tình Nhâm Viên rõ ràng đang tức giận, “Làm sao vậy?”

“Nữ nhân kia hôm nay đến đây.”

“Úc, nàng đã đi rồi?”

“Người cư nhiên biết? Vì cái gì không ngăn cản?!”

“Ta lấy tư cách gì ngăn cản nàng?” Nhạc Thu Hàn như trước đậm mạc, gió thổi khởi đụn bạc áo trắng, cùng tóc dài ở không trung hơi hơi phiêu động.

Nhâm Viên chăm chú nhìn phía sau y một lúc lâu, hít một hơi sâu, “Lệnh Hồ Diêu không đi cùng nữ nhân kia.”

Nhạc Thu Hàn sững người một chút, con ngươi thu thủy bàn tròng triệt xẹt qua một tia kinh ngạc, nháy mắt chuyển thành thần nhiên vui sướng.

“Hắn ở trong phòng uống rượu.”

Thân ảnh bạch y thon dài cũng không nói gì, xoay người hướng ngoài cửa đi đến, mới vừa không đi được hai bước liền bị Nhâm Viên nắm kéo y bào, “Hắn không yêu người!”

“Ta biết.”

“Hắn yêu nữ nhân kia, người căn bản không có chỗ nào ở trong lòng hắn!”

“Ta không xa cầu.”

Nhâm Viên không thể nhịn được nữa một tay mang thân thể đụn bạc kia lâm nhập trong ***g ngực, ghé vào lỗ tai y găm nhẹ, “Người vì sao không quý trọng chính mình, vì sao không nhìn về phía người khác! Ta yêu người, Hàn! Chúng ta cùng một chỗ đã tám năm, vì cái gì người không yêu ta!”

Nhạc Thu Hàn không cử động, cũng không có biểu tình gì, chính là tùy nghi cho hắn ôm, con ngươi trong tròng nhưng lạnh lùng mang theo thần nhiên nghi hoặc cùng thanh thiển lạc mịch.

Thấy người trong ***g ngực không giầy dựa cũng không có chút phản ứng, Nhâm Viên cuối cùng buông tha mà buông tay, nâng tay chạm vào dung nhan tể trídạm định của Nhạc Thu Hàn, đột nhiên tự giễu cười khổ một chút, "Ta thật sự là một kẻ không tự lượng sức."

Nhạc Thu Hàn không có mở miệng, xoay người không có chút chần chờ hướng phòng Lệnh Hồ Diêu đi đến. Vừa bước ra khỏi cửa liền nhẹ giọng," Viên, ta không yêu người, cũng như hần không yêu ta. Mệnh lí chung thì chung tu hữu, mệnh lí vô thì mặc cường cầu. Hãy đối xử tốt với Tùy Vũdi."

"Người tên này bỗng dẫ!"

Phía sau Nhạc Thu Hàn truyền đến tiếng thở dài khẽ khàng của Nhâm Viên.

Đẩy cửa ra, y liền nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, khôĩ vĩ mà cô tịch không kèm chếđược ngồi ở trước bàn.

Đi ra phía trước, y lấy chén rượu trong tay hần ngửa đầu uống hạ, "Trần niên trúc hiệp thanh, rượu ngon!"

Lệnh Hồ Diêu ngẩng đầu nhìn chăm chú con người trong suốt Nhạc Thu Hàn, đột nhiên một phen nắm lấy mái tóc dài phi tán của y kéo xuống khiến y cúi đầu, "Người yêu ta, có phải hay không!"

" Ân." tóc bị kéo thực đau, Nhạc Thu Hàn lại vẫn thản nhiên cười, bàn tay bạch ngọc nhẹ nhàng chạm vào dung nhan tuần mỹ lạnh như băng của Lệnh Hồ Diêu, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng lại kiêu ngạo lẳng lẳng ngưng nhìn đôi mắt quỳnh cuồng lạnh như băng kia, thấp thấp cười khép lại mi mắt.

"Vĩnh viễn cũng đừng rời ta!" một phen nắm kéo lộn tóc dài, ngửa đầu chiếm lấy miệng y.

Nhạc Thu Hàn đột nhiên mở to mắt, cảm thụ nộ hôn không mấy ôn nhu này. Khuôn miệng mềm mại, mơ hồ mang theo cảm giác bi sảng. Nhếch miệng, lạnh nhạt cười, "Chỉ cần người không từ bỏ ta." Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Chỉ cần, người không từ bỏ ta.

Y cư nhiên trả lời như vậy? Lệnh Hồ Diêu sững người một chút, mới vừa rồi không có nhìn lầm trong ánh mắt lạnh lùng của Nhạc Thu Hàn cóđôi chút lạc tịch, ngực lại cuộn lên một nổi u sầu.

Lê Nhi của ta lại như vậy khốc lốc quỳ rạp xuống trước mặt ta, dung nhan kiều tiểu kia với ta đột nhiên cảm thấy được có chút xa lạ.

Nàng khốc cầu ta buông tha cho nàng, cầu ta rời đi. Nàng nói lòng của nàng cùng thân mình đã trao cho người khác, không còn có thể trở về. Là tiểu sư muội ôn nhu của ta, là Lê Nhi từng nhỏ giọng nhuyển ngữ nói yêu ta, muốn mỗi ngày ở bên cạnh ta sao?

Hần giật mình, tựa hồ cảm nhận cóđôi bàn tay ấm áp nhẹ nhàng ôm lấy mình, chớp mũi người thấy lãnh hương thản nhiên vây quanh. Nhiều năm trước, hần nhớ mang máng cũng có một đôi bàn tay ấm áp như vậy bảo vệ hần, lại nhớ không rõ ràng lắm bộ dáng người nọ. Trong ánh mắt chỉ có trận đại hỏa cuồng hiêu thiêu hủy gia viên nhà hần.

Người nọm lấy hần, vì hần không thể khốc mà rơi lệ thay hần, tựa hồ kẻ vào bên tai hần nói gìđó. Năm tháng qua nhanh, khi nhớ lại hình ảnh người đó cũng đã mờ nhạt đi, không lưu một tia dấu vết, hiện tại nghĩđến cũng có thể làm gì? Lệnh Hồ Diêu nhắm mắt, trong đầu chợt lóe qua ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng cuồng ngạo vô cùng lại y hi mang theo sầu quỵện tươi cười của Nhạc Thu Hàn.

Người này sẽ không rời bỏ hần.

Sẽ không giống như nữ tử kia ở trước mặt hần ân ân khốc mà lãnh tâm tuyệt tình. Nghĩđến, trong lòng hần lại đau xót, thì thào mở miệng, "Lê Nhi."

Thân hình Nhạc Thu Hàn khẽ run lên, đưa mắt nhìn nam nhân mình đang ôm trong lòng, cười khổ hỏi, "Người đem ta đặt ở nơi nào?"

Lệnh Hồ Diêu không trả lời, chỉ tựa đầu vào vai Nhạc Thu Hàn, nhắm mắt mà ngủ say đi.....

*

Ngoài thành tiếng chuông cất ngang không gian tĩnh lặng như nước, giấc mộng sơn thủy, xa xăm.....

Lặng yên cảm nhận được tiếng hô hấp giữa ban đêm, ngủ được mùi bùn đất phương thuần.

Bên tai là một chuỗi nhạc khúc lưu chuyển. Mưa, không biết từ khi nào rơi xuống, khơi lên mùi rượu bên bàn. Khối hỗn độn trên bàn lại gợi lên những tưởng niệm đậm bạc.

Nhạc Thu Hàn ngồi ở bên bàn cười nhìn nam nhân say rượu nằm ở trên giường. Ánh mắt cương nghị lạnh lùng hạ xuống, dung nhan lạnh lùng vô tình lại toát ra vẻ nhu có chút không nói nên lời.

Cuộc lữ trình không có một điểm chung này, ta có thể lựa chọn rời đi, lựa chọn buông tha, lựa chọn chấm dứt, lựa chọn một lần nữa bắt đầu. Nhưng lời thề vĩnh viễn cũng thực hiện không được này, thâm tình thủ trú nội tâm này, tuy có một chút cô tịch, nhưng y nhiên tràn ngập hy vọng. Cho nên, ta không từ bỏ được.....

“Tiểu Hàn.” Nhâm Viên, vốn đã đứng phía sau y một hồi lâu, thở dài thấp giọng, “Hắn đã ngủ, có rảnh theo ta đi ra ngoài không?”

“Hảo.” Nhạc Thu Hàn đứng lên liếc nhìn Lệnh Hồ Diêu một cái, xoay người đóng lại cửa sổ vào hơi lạnh. Động tác cẩn trọng lại khiến Nhâm Viên trong lòng đau xót, nhíu mày nói, “Một Nhạc Thu Hàn như vậy, còn là danh chấn giang hồ Tuyết.....”

“Nhâm Viên!” Nhạc Thu Hàn cau mày, con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng tóe lên nét giận, “Chớ có nhiều lời, bằng không chớ trách ta vô tình”

“Ngươi cũng thật nhẫn tâm.”, Nhâm Viên cười hì hì nắm lấy vai Nhạc Thu Hàn lại bị y tránh ra, hướng cửa bước đi, hắn quay đầu lạnh lùng nhìn Lệnh Hồ Diêu liếc mắt một cái, trong ánh mắt tối đen có sát khí tàn nhẫn, “Lệnh Hồ Diêu, nếu có một ngày ngươi tổn thương hắn, dù đi khắp chân trời góc biển ta cũng không buông tha ngươi.”

Người trên giường chỉ khẽ cựa cựa, xoay người hướng mặt vào vách tường tiếp tục ngủ say.

Mưa phùn liên tiếp vài ngày, đêm đến lại y hi phát ra mùi vị phóng tình. Nhạc Thu Hàn theo Nhâm Viên cước bộ chậm rãi. Ra khỏi cửa thành, theo hướng nam đi không xa lắm có một mảnh rừng trúc thanh u, trong rừng có một tòa tiểu trúc đình, tuy đơn giản, lại có toát ra một phen vận vị thanh nhã.

“Ngươi cũng tìm đến một nơi như vậy.”

“Không thích sao?”

Nhạc Thu Hàn nhẹ nhàng cười, nhắm mắt cảm thụ không khí lạnh lẽo lại nhẹ nhàng khoan khoái trúc hương. Trong tất cả các loài thực vật, trúc là loài y thích nhất, nhất là Đường trúc, “Bất tạt đông quân ý, Đan thanh độc lập danh, Mạc hiềm cô điệp đạm, Chung cửu bất điều linh.” (*)

Nghe y ngâm, Nhâm Viên ngây ngốc. Hình ảnh trường bạch bao phủ, dung nhan thanh định tuấn nhã, như có thể thấy Nhạc Thu Hàn của nhiều năm trước.

Buông chén rượu đào trong tay, “Tiểu Hàn, nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không?”

Nhạc Thu Hàn nghiêng đầu nhìn hắn một chút, tựa hồ như đang hồi tưởng, “Không rõ ràng lắm.”

“Là lúc ngươi được Thượng Quan Vu mang đến Tiệt Vân Lĩnh đó?”

“Án.”

“Hối hận không?”

Nhạc Thu Hàn tựa vào cột đình, không quay đầu lại, sau một lúc lâu mới mở miệng, “Muốn sống đã là bản năng, ta không thể kháng cự.”

Nhâm Viên biết, Nhạc Thu Hàn so với hắn càng hiểu rõ cảm tình tâm tâm niệm niệm đến tột cùng là thế nào, có thể khiến cho một kẻ trong trời nhưng lạnh lùng ngạo nghễ chí cực bất chấp tất cả đuổi theo hình bóng vô vọng kia?!

Ta thật sự không hiểu người, Nhạc Thu Hàn.

Sau một hồi im lặng, u nhiên truyền đến một tiếng tiêu, chấn động thúc giục mưa phùn rơi như tơ. Đó là tấu khúc Nhạc Thu Hàn thích nhất, “Thiên nhai”, ở Tiêu Diêu Lâu đến giờ chỉ nghe chút ít. Mỗi lần thấy người đến, y liền dừng lại. Ít có người nghe hết khúc Thiên nhai tịch mịch này.

Thanh âm xuyên thấu qua sơn thủy, thuần túy mà hàm súc, thẳng thắn mà ôn tồn, uyển chuyển thấp hồi, oanh trảng nhiều hồn. Rồi đột nhiên, máu như ngưng trệ, tình vút tận mây xanh, hơi dồn nén lại? Nếu không thì vì sao bầu trời đêm cao lớn như vậy cũng nhỏ xuống thiên lệ?

Tâm người chấp nhất như vậy, có từng nói cho hắn biết? Mỗi thâm tình đứt khoát không oán không hối kia. Thê lương như vậy, cô độc đến tịch mịch như vậy, thiên có lệ, chúc(**) có lệ; thiên lệ có thanh, chúc lệ có hình, duy chỉ có lệ trong lòng người chảy xuống lại là hồng lệ vô thanh, vô hình.....

“Người sao lại khổ như vậy?”

Nhạc Thu Hàn buông ngọc tiêu trong tay quay đầu lại, im lặng đưa mắt nhìn Nhâm Viên một hồi lâu mới mở miệng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng ở trong bóng đêm lại mờ nhạt như khói.”Có muốn nghe chuyện xưa không?”

“ Xin rửa tai lắng nghe.”

“ Ta xuất thân từ Thiên Sơn kiếm phái, sư phụ là Mạc Kỳ Phong.”

Mạc Kỳ Phong?!!

Nhâm Viên thần sắc biến đổi, từng nghe thấy ngày đó sơn cô lão Mạc Kỳ Phong tính cách quái dị cô tịch, làm việc ngoan trương vừa tà vừa chính, võ công lại cao thâm không lường! Theo như giang hồ đồn đại, người này căm đời chưa từng thu nhận đồ đệ, nhưng Tiểu Hàn nếu nói như vậy, nghĩ là khi đó sơn cô lão cố tình che dấu chuyện Nhạc Thu Hàn để tránh chuyện thị phi.

Từ sau khi Mạc Kỳ Phong chết, người người khắp giang hồ đều ra sức truy tìm thiên cổ thần binh ‘Hàn Băng Nộ Long Tiêu’ kia, nhưng nhiều năm như vậy vẫn không kết quả.

Thẳng đến bảy năm trước, Thượng Quan Vu đem Hàn một thân thương tích trở về, bọn hắn mới chân chính lần đầu tiên nhìn thấy binh khí trong truyền thuyết.

Thấy biểu tình giật mình của hắn, Nhạc Thu Hàn mỉm cười, quay đầu, ”Ta vốn là con của một quan nhân ở kinh thành, thuở nhỏ kiêu sinh quán dưỡng cấm y ngọc thực. Năm bảy tuổi, sư phụ dẫn nhà ta, thấy ta có cốt kị giai tiện quyết phải thu ta làm đồ đệ. Mẫu thân nghĩ ta chịu không được vất vả, cho nên vô luận phụ thân cùng sư phụ như thế nào khuyên bảo, nhất quyết không muốn ta theo sư phụ rời đi. Bất đắc dĩ, sư phụ đem quả ngọc tiêu này tặng ta, trước khi đi liền dặn ta trước khi thành niên, trừ phi có người cực kì quan trọng trong đời, quyết không đem chuyện liên quan đến tiêu này mà nói ra.

Năm mười tuổi, phụ thân ở trong triều bị gian nhân làm hại ngay cả nam đinh trong cửa tộc Nhạc gia từ năm đến mười lăm tuổi tất cả toàn bộ tru sát, nam nữ già trẻ vì nô vì tì. Ta bị kinh thành cự cổ Trương gia nhậm công tử mua về làm thê đồng.”

“ Trương Lộc?”

Nhâm Viên im lặng một chút, hắn từ thuở nhỏ đã lớn lên ở kinh thành đương nhiên biết đến các đại thương gia cự cổ kinh thành, Trương Lộc kia tướng mạo đáng khinh không nói, lại ỷ thân phận trượng quốc cữu khi nam bá nữ, không chuyện ác nào không làm. Nghe đồn hắn hi hảo nam sủng, nhất là những thiếu niên tuấn tú chưa trưởng thành.....

Nhạc Thu Hàn mỉm cười, ”Không hổ là tiểu vương gia, đối chuyện tình kinh thành như thế rành mạch. Ta ở dưới tay Trương Lộc là thê đồng của hắn suốt bốn năm.”

Nhâm Viên trong lòng chấn động, con người tràn đầy lửa giận nhìn phía thần thái thanh u của Nhạc Thu Hàn, "Hắn, có từng khi dễ người?"

Nhạc Thu Hàn không có cau mặt, trả lời, như trước lạc mạch cười, "Ở Trương gia ta danh gọi 'Tiểu Thất', là sủng nhân thứ bảy của Trương Lộc. Ta từng hưởng rất nhiều người cầu cứu, bọn hắn chỉ là lẳng lẳng đứng nhìn, ta nhìn ra sự đồng tình trong ánh mắt bọn hắn, nhưng cuối cùng không có một người hướng ta giúp đỡ. Ta giết Trương Lộc thất bại, làm tay phải hắn bị thương, hắn tức giận đánh gãy chân ta trói vào cửa. Ngày đó tuyết rơi nhiều, có người kỳ mã theo phương xa đi đến, ta nghĩ cũng không nghĩ rằng ngã ngay dưới vó ngựa. Thoáng nghĩ vậy là có thể giải thoát thì được một người bay đến kéo tay, cùng ta ngã xuống tuyết."

"Lệnh Hồ Diêu?"

"Ân. Hắn năm ấy chỉ mới mười một tuổi, nghĩ đến khi ấy bởi chịu lẳng nhục ở Trương gia, ta khi ấy mười bốn tuổi lại nhỏ hơn hắn rất nhiều. Ngày ấy hắn vừa mới theo phụ thân du ngoạn đi qua nơi đó, vô tình cứu được ta. Lạc Dương Lệnh Hồ gia vốn là nhân vật có mặt mày, cho nên khi hắn mở miệng yêu cầu Trương Lộc thả ta, Trương Lộc cũng vui vẻ để ta đi, xem như thuận thủy nhân tình."

Vì ta, hắn nửa đường rời khỏi phụ thân, mang ta trở về Lạc Dương, hắn thật cẩn thận nắm cánh tay tàn phế của ta mà chữa thương, tự mình ôm ta đi y quán khám bệnh. Bởi vì nhiễm phong hàn, chưa tới Lạc Dương ta liền phát sốt, bất tỉnh nhân sự, hắn không để người hầu khuyên can, thoát quần áo đem ta ôm vào trong ngực, suốt đêm không ngủ. Đến khi tỉnh lại, nhìn thấy ánh mắt hắn vì mình mà lo lắng như vậy, tựa hồ có dòng chất lỏng ấm áp chảy trên mặt ta. Ta biết là hắn khóc, tuy nhiên thần chí vẫn như trước mơ hồ, nhưng ta lại thật sự thật sự hoan hỉ.

Hắn nói hắn sẽ bảo vệ ta, không để cho bất kì kẻ nào mảy may thương tổn ta.

Đảo mắt hai năm đã qua, hắn tuy dưỡng bệnh nhưng lại rất thông minh, mỗi khi đi ra ngoài đều bắt ta bồi bên người. Phụ nhân tính thu ta làm nghĩa tử, muốn ta bồi hắn đọc sách tập võ, hắn tự nhiên thực vui vẻ, mỗi ngày đều ở bên cạnh ta.

Một đêm mười năm trước, một đám người mặc y phục dạ hành đến. Phụ nhân đem ta cùng hắn giấu ở đám cây cối trong hậu viện, hắn không nghe, muốn đi theo phụ nhân, phụ nhân bắt đầu diễm nguyệt đạo của hắn còn dặn dò ta hảo chiếu cố hắn. Chúng ta nghe thấy chung quanh truyền đến tiếng khóc thê lương, hắn chỉ chăm chăm mở to mắt nhìn bầu trời đêm, không rơi xuống một giọt nước mắt. Ta sợ, vội vàng khe khẽ gọi tên hắn, cũng không thấy hắn phản ứng, mới vừa đưa tay lên cũng không nghĩ bị hắn hung hăng cắn lấy, bị phá thịt bong."

Nói tới đây, Nhạc Thu Hàn hơi hơi dừng một chút, quay đầu lại xem vẻ mặt cảm phần đau lòng của Nhâm Viên, "Lần đó, ta khóc." y thấp thấp cười hạp nhãn, "Ta ở Trương phủ chịu đầy đọa cũng không có lưu quá một giọt nước mắt, cũng không muốn nhưng lại vì hắn rơi lệ. Không phải đau, mà là vì hắn mà đau lòng, tuổi nhỏ như hắn lại cũng phải như ta chịu nỗi thống khổ chia lìa thân nhân, hắn lại ngay cả quyền khóc cũng không có, có phải hay không thật sự thực sự đáng thương? Rồi bọn người đến tập kích Lệnh Hồ gia tựa hồ phát hiện thiếu một người, liền tìm kiếm xung quanh. Mắt nhìn đến hậu viện....."

Nhâm Viên vừa thấy y không nói tiếp, chậm rãi mở miệng, "Người đi ra ngoài đánh lạc hướng những người đó, đúng không?"

"Ân." hơi hơi ngưỡng cao mặt, con người tẻ lạnh như băng tựa hồ thoáng qua nhàn nhạt bị thương, "Ta nhìn thấy trong ánh mắt hắn thuần khiết ngoài phần hận căn bản ra không dung hạ bất kì thứ gì. Ta vốn là được hắn cứu, đương nhiên mạng này thuộc về hắn."

"Trước khi đi, ta kể bên tai hắn nói muốn hắn thay ta sống. Hắn ngây người, giống như đứa nhỏ bị người ruồng bỏ mà kinh hoàng nhìn ta, biểu tình bất lực như vậy khiến tâm ta đau xót. Ta hôn lên miệng hắn, muốn hắn vĩnh viễn chớ quên ta, hảo hảo sống sót. Khi đi ra, ta không có một lần quay đầu lại, nhào đến đánh tên cầm đầu đám người bịt mặt..... Bầu trời như trước, tuyết rơi đây, ta bị y một kiếm xuyên hung phác ngã xuống đất, nghiêng đầu vừa vặn nhìn thấy con người tuyệt vọng của hắn, ánh lửa lấp lánh đỏ giữa bầu trời đêm, cũng khiến mi nhãn hắn đỏ ửng. Ta nghĩ ta sẽ như vậy mà chết, cũng không cảm thấy hối hận hay tiếc nuối, ta như vậy, thật sự quá ngu ngốc phải không?"

“ Sau đó.....”

“ Sau đó sư phụ tìm thấy ta, thấy ta tuy toàn thân lạnh như băng lại như trước có chút hơi thở, liền đem ta mang về Thiên Sơn, cho ta tiếp bác gân mạch rồi đem tất cả sở học của người truyền thụ cho ta. Ba năm sau, trước khi sư phụ đi về cõi tiên, người đem toàn bộ công lực truyền lại cho ta, lại dạy ta Tác Hồn ma âm, khiến ta trở thành đệ tử duy nhất hành tẩu trên thiên hạ. Sau khi mai tang cho sư phụ, ta liền đi Lạc Dương tìm hắc, cũng bắt vô âm tín. Rồi sau đó lại qua hai năm, ta tra được hung thủ diệt Lệnh Hồ môn, hướng đến Thiên Đường trại, lại bị tiểu nhân ám toán, vô tình Vu cùng Tiểu Kinh ngang qua, đem ta mang về Tiêu Diêu linh.”

“ Còn Trương Lộc kia.....”

“ Hừ.” Nhạc Thu Hàn nhíu mày, tà mị cuồng ngạo thoáng như Xuy Sầu trong quá khứ khiến mỗi người sợ hãi, “ Ta vốn là là tiểu nhân có thù tất báo, người lại không phải hôm nay mới biết.”

Nhâm Viên rút cục thư hoãn quá mi nhân cười lên, “Tiểu Hàn, ta thích người như vậy. Giống như đóa mai nhiễm huyết, mang theo lãnh lệ cô phương tự thưởng.”

Nhạc Thu Hàn cũng không nói gì, chính là nhẹ nhàng nghiêng đầu, trầm mặc một hồi mới mở miệng nói, “Giúp ta một việc.”

Nhâm Viên nhíu nhíu mày, “Khó được người mở miệng nhờ ta.”

“Nửa tháng trước, Thương cùng Vô Thương đến tìm ta, có người đến Tiêu Diêu Lâu thuê sát Lệnh Hồ Diêu, phải không?”

“ Ân.”

“Người nọ là ai?”

Nhâm Viên hơi hơi mi nhân, dừng ở Nhạc Thu Hàn một hồi lâu mới mở miệng, “ Kết cục của kẻ phạm lỗi quy, người còn không rõ?”

“Ta biết.”

“Nếu đã như vậy người còn muốn biết?”

“.....”, Nhạc Thu Hàn trầm mặc một chút, ngẩng đầu nhìn sắc trời thâm trầm thấp thỏ dài mở miệng, “Trở về thôi.”

(Còn tiếp)

(*)

Truyền thuyết nói rằng, sau khi Lưu, Quan, Trương bị bại binh ở Tiểu Bái, Quan Vũ vì bảo vệ hoàng tẩu nên phải ở lại doanh trại Tào Tháo. Tào Tháo thấy Quan Vũ là người trung nghĩa, biết lẽ nên sinh lòng kính trọng. Một hôm, Tào Tháo lại mời Quan Vũ tới phò yến. Giữa bữa tiệc, Tào Tháo gọi người mang đến một cấm bào mới để cho Quan Vũ thay. Quan Vũ không tiện từ chối bèn mặc cấm bào vào, song ông vẫn khoác lục bào của mình bên ngoài cấm bào. Có một tối hàn đông vào cuối năm, tuyết bay mù trời, Quan Vũ đi dự tiệc bên doanh trại Tào Tháo trở về. Ông nhớ tới Lưu Bị, Trương Phi không biết hiện giờ ở đâu, muốn đi tìm nhưng cứ bị Tào Tháo cầm cổ lại. Quá buồn bực, ông bèn xách Thanh Long Yển Nguyệt đao đến bên khóm trúc trong sân đội gió, đập tuyết mà múa. Quan Vũ múa được một hồi cảm thấy hào khí hùng hực, liền thu đao đứng lặng thính, ngưng thần nhìn khóm trúc. Chỉ thấy trong hoa tuyết bay, thân trúc ngang nhiên sừng sững, cành xỏa thẳng như trường thường, lá như tên bén đón gió thách tuyết, xanh tươi rờn rợn. Quan Vũ vô cùng thần phục trúc xanh cao phong Lượng tiết, và rồi ông liền tưởng đến hoàn cảnh của mình mà cảm khái vạn phần. Ông bèn xách đao trở vô phòng, trải giấy mài mực, vẩy bút múa cuồng.

Lúc này Quan Vũ lặng khí im hơi, bút theo tay múa, những đường nét đi theo tâm ý, và một bức mặc trúc đồ bỗng dựng đã thành. Chỉ thấy trên bức họa mấy gốc trúc xanh từ phía dưới xé đất đâm thẳng lên, nhánh cành như sắt, lá mực tựa gương. Hôm sau, Quan Vũ sai thủ hạ mang bức họa tặng cho Tào Tháo. Tào Tháo mở ra xem, luôn miệng khen đẹp, song giấu kỹ lại, bắt giặc ông thở dài không thôi. Thì ra trên bức họa, lá mực sắc bén như tên ấy lại hợp thành một bài thơ ngũ ngôn:

Bất tạc đông quân ý,
Đan thanh độc lập danh
Mạc hiềm cô điệp đạm,
Chung cửu bất điều linh.

Tạm dịch:

Không đáp được ý ông,
Đan thanh đứng riêng cõi
Đừng hiềm lác đơ nhạt,
Mãi mãi chẳng tiêu điều.

Trong lòng Tào Tháo đã rõ, đây là Quan Vũ mượn trức nói rõ cái chí khí của mình. Dù là Tào Tháo có làm gì nữa cũng không thể lưu giữ ông ta lại được! Không lâu sau, Viên Thiệu tiến công Tào Tháo, Quan Vũ chém Nhan Lương, giết Văn Sứ và khi đã nghe được tin tức của Lưu Bị, ông lập tức bảo vệ hoàng tẩu, ngày đêm rời khỏi Hứa Xương, qua năm cửa, chém sáu tướng, và anh em ba người đã được gặp lại. Tào Tháo nghe nói Quan Vũ đoạt cửa chém tướng mà chạy, ông chẳng những càng thêm kính phục ông trung can nghĩa khí của Quan Vũ, mà còn lệnh cho người đem bức họa của Quan Vũ tặng khắc trên bia đá, hiện nay bia đá này vẫn còn trong rừng bia trong chùa Thiếu Lâm ở Trung Nhạc Tung Sơn, trên bia còn có khắc thêm ấn chương “Quan Thạ Đình Hầu chi ấn”!

(**) chú: ngọn đuốc hay lửa girdó

Sáng sớm hôm sau, Lệnh Hồ Diêu tỉnh mắt nhìn thấy Nhạc Thu Hàn đứng ở cửa sổ trầm tư. Mi nhân trong trẻo nhưng lạnh lùng nhũn lại nhìn ra ngoài cửa sổ, gió thu sáng sớm trong sương mù hỗn loạn đập vào mặt, thổi tiến thất nội, sợi tóc phát phơ mềm mại. Nghe thấy vang động phía sau, y quay đầu lại, “Tĩnh rồi?”

Như trước cười thản nhiên, có chút tịch liêu.

“Ngô.” Lệnh Hồ Diêu đứng dậy khoác qua một kiện ngoại y, đi đến bên người Nhạc Thu Hàn, “Đứng ở cửa sổ làm gì, không thấy lạnh sao?”

“Hoàn hảo.” Nhạc Thu Hàn cười chỉ tay sang một bên, “Mới vừa rồi tiểu nhị đưa tới đồ ăn sáng, ta thấy người ngủ liền phân phó hắn đem xuống, giờ ta đi xuống bảo hắn hâm lại rồi đưa lên, thuận tiện bảo hắn chuẩn bị nước ấm cho người tắm rửa.”

Vừa mới chuyển thân, đột nhiên bị người xả trượng tay áo, lão đảo một chút rơi vào một cái ôm ấm áp, phía sau truyền đến hơi thở thản nhiên của Lệnh Hồ Diêu, “Không cần đi.”

“Như thế nào, say còn chưa tỉnh sao?” Nhạc Thu Hàn tự giễu cười, “Ta không phải nữ nhân, lại càng không là của người Lê..... Ngô.....”, đột nhiên bị một bàn tay to lớn nâng cằm lên khiến đầu ngưỡng cao, khuôn miệng lạnh như băng tiện thể ngăn chặn lời nói tiếp theo.

Lần đầu tiên chủ động hôn, cũng như thế mãnh liệt. Nhạc Thu Hàn cười nhắm mắt lại, thôi, cho dù chỉ chút tình ái như vậy, cũng thấy tự thỏa mãn.

Bang!

Cửa bị đẩy ra, Nhâm Viên cười hì hì mang theo một vật thật to đi vào, đột nhiên nhìn thấy một màn như vậy, sắc mặt thay đổi một chút, rồi lại dùng tốc độ nhanh nhất lui ra ngoài cửa, “Phiền hai vị vào những lúc như vậy cần phải xem lại cửa nẻo.”

Gương mặt Nhạc Thu Hàn lạnh lùng dù có hơi hơi đỏ một chút cũng bình thản giống như không có sự tình gì phát sinh, nghiêng đầu nhìn nam tử phía sau, “Thực xin lỗi.”

“Thực xin lỗi?”

Vì cái gì thực xin lỗi? Lệnh Hồ Diêu trứu mi nhìn bóng dáng đưa lưng về phía mình, nâng tay lùa vào tóc. Từ khi quen y mấy tháng nay, y đều là khiêm cung như vậy đứng ở bên cạnh mình, từ khi đi cùng với y đến bây giờ y cũng không nhiều lời.

Nhạc Thu Hàn khi mới gặp mặt, một gã nam tử tự phụ, ngạo nghễ tỉ nghễ thiên hạ.

Mà hiện giờ, y lại dùng vẻ mặt tươi cười bất đắc dĩ như vậy đối chính hần nói thật xin lỗi.

Đến tốt cùng có điều gì sai lầm?

Bởi vì ta sao? Ta thật sự không hiểu.

Lệnh Hồ Diêu tiến đến cầm lấy tay y, lại bị y rút tay lại, mái tóc mềm mại phi tán như thác nước, "Người lộng làm rối tóc ta.", Nhạc Thu Hàn quay đầu cười.

Nhìn thấy nụ cười ôn nhu kia, trong lòng chấn động, nắm lấy sợi dây thủy sắc trong tay Nhạc Thu Hàn, giúp y buộc lấy những lọn tóc đã được chải qua ở phía sau ót, bàn tay nắm lấy dải tóc dài nửa ngày cũng không buông ra.

Lãnh hương thanh đậm vây quanh, nắm lọn tóc dài mát lạnh, trong lòng hần đột nhiên một trận mờ mịt.

Lê Nhi bây giờ như thế nào? Tiểu sư muội thảo hỉ khóc nháo luôn ở bên người kia, tiểu sư muội duy nhất đối hần ấm áp, nhưng cũng lại rời đi.

Y cũng sẽ rời mình đi sao?

Y chỉ là một nam nhân mới gặp mặt. Vì cái gì mà không thích nhìn thấy y nhú mày, không muốn nhìn thấy mi nhân y u buồn. Mỗi khi thấy ý cười lạc mịch của y, tâm liền khẽ nhói đau.

Thật sự là yêu y rồi sao?

Dường như phải mà cũng dường như không phải. Hình bóng chôn giấu sâu thẳm trong lòng là một người không ai biết, cũng đã thuộc về kismet xa xôi. Người thiếu niên nhỏ gầy, ôn nhu lại quật cường, lại giống như không khí tĩnh lặng.....

Đã quên mất tiếng cười của hần, nhưng trong đầu lại luôn nhớ đến nụ hôn cuối cùng kia, mê đắm mà lại ôn nhu.

Hần, cũng rời đi.

Nghĩ muốn bắt lấy bàn tay hần, thì hần đã đi rồi. Giữa không gian đầy tuyết trắng lạnh như băng ngân trên mặt đất, ánh lửa hồng diễm huyết sắc, ta thấy lệ của hần, mắt của hần, nét tươi cười thống khổ lại an tâm của hần. Ánh mắt ôn nhu mà không muốn xa rời, thật giống Nhạc Thu Hàn.

Đau lòng một chút, hơi hơi thấp đầu nhú mày, "Vì sao lại yêu ta?"

"Không biết." Nhạc Thu Hàn nhìn ra mê hoặc trong mắt hần, lại vờ như không thấy gì. Hì hì cười mở miệng, "Có yêu ta không?"

"Ta chỉ không muốn nhìn thấy ánh mắt u buồn của ngươi, nếu ngươi thật sự muốn, vậy ở lại bên cạnh ta. Ta sẽ hảo hảo đối với ngươi."

Nhạc Thu Hàn khẽ động một chút, ở khóe miệng khơi mào một mặt tươi cười, khinh miệt mà lạnh như băng. Chậm rãi đi đến mở cửa, biểu tình lạnh lùng lướt qua mặt, "Ta khinh thường lòng thương hại của kẻ khác, người cũng đã biết. Nếu như lần sau còn để ta thấy biểu tình thương hại của ngươi....."

Ổng tay áo vung lên, bức ra một đạo kinh phong đánh úp về phía kịán—

Ba!

Chén trà trên bàn đột ngột vỡ thành mấy mảnh rơi xuống mặt đất, mảnh sứ rơi tung tóe khắp nơi. Quay đầu lại, tuyết sắc dung nhan mang theo vài phần tà mị cùng lãnh lệ, "Nhạc Thu Hàn không cần thứ tình ái hư tình giả ý!"

Như trước kiêu ngạo tỉ nghễ thiên hạ!

Lệnh Hồ Diêu ngậy người một chút, trong lòng giận dữ rồi lại không biết nên nói gì, đánh một quyền thật mạnh vào cửa sổ, "Đây đã là giới hạn của ta, ngươi còn muốn như thế nào!"

Nhạc Thu Hàn xuy một tiếng, xoay người phát tay áo bỏ đi. Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Vào thời điểm Lệnh Hồ Diêu đi xuống lầu, trong khách *** tràn ngập không khí mát lạnh.

Bên ngoài tuy không mưa nhưng sắc trời như trước vẫn thật âm trầm, cách cửa khách *** không xa có hai tên khất cái một già một trẻ ngồi đó, nam lão một thân đen bần râu tóc bạc trắng, nữ hài tử tước chừng mười bốn mười lăm tuổi, gương mặt nhỏ nhắn dựa vào trong lòng ngực nam lão, anh anh khóc.

Nhạc Thu Hàn ngồi ở bên cạnh Nhâm Viên, không biết nói mà Nhâm Viên đột nhiên cười to ra tiếng, Nhạc Thu Hàn cũng cười tuy không giống Nhâm Viên như vậy khoa trương, nhưng con người thu thủy mang ý cười cực kỳ hiếm thấy kia lại thật khiến say lòng người.

Thấy hắn đi xuống, Nhâm Viên ngoắc tay, "Lệnh Hồ huynh, chúng ta vừa nói đến ngươi."

Lệnh Hồ Diêu liếc mắt Nhạc Thu Hàn một cái, thấy y vẻ mặt lạnh lùng quay đầu, trong lòng không khỏi cảm thấy giận dữ, một ngữ không nói, đi đến ngồi xuống.

Tiểu nhị nhanh chóng dọn thức ăn rồi lập tức liền vọt qua một bên nhìn.

Lão khất cái ở cửa kia nghĩ Lệnh Hồ Diêu là người thiện tâm, muốn đưa nữ hài tử kia vào ***, chưa kịp bước chân qua cửa đã bị tiểu nhị ngăn lại, "Đi đi đi, xin cơm thi đi nơi khác."

Tiểu cô nương kia bị tiểu nhị làm cho hoảng sợ, núp ở phía sau lão khất cái, đôi mắt long lanh đáng thương nhìn Nhạc Thu Hàn, nước mắt đã rơi xuống nơi khoe môi.

Tiểu nhị định đẩy bọn họ ra ngoài, cũng không nghĩ lão khất cái kia bị tiểu nhị nhẹ nhàng đẩy một cái lại bùm một tiếng ngã vào trong ***, sắc mặt nguyên bản đã xám xịt lại tự nhiên có chút dọa người, tay chân run run nói lắp bắp không thành câu.

"Cầu..... các vị đại gia..... cho..... cho chút cơm ăn....."

Nói còn chưa xong, lại một trận kịch liệt ho khan, liền như ngắt đi. Tiểu cô nương lo lắng nhìn, quỳ trên mặt đất cúi đầu không ngừng lạy, lên tiếng cầu xin, trên khuôn mặt như ngọc như hoa lại có một vết máu.

Tiểu nhị tay chân có chút phát hoảng, gia tôn hai người đáng thương như vậy, đuổi không nỡ cho ở lại cũng không xong, thật là khó xử, đành phải xem khách quan trong *** có ai cho họ chút bạc vụn rồi đuổi bọn họ đi.

Nhạc Thu Hàn cùng Nhâm Viên nhìn nhau liếc mắt một cái, lạnh lùng cười, vẫn như không mà bưng chén rượu trên bàn mà uống.

Tiểu cô nương thấy Nhạc Thu Hàn không để ý tới, đi đến trước mặt Lệnh Hồ Diêu, thanh âm trĩu nặng mang theo ý khóc, "Đại gia, xin ngài thiện tâm cứu ông nội, chúng ta đã lâu không có gặp....."

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn có vết máu cùng nước mắt, có một đôi mắt khiếp nọa trong suốt, long lanh tựa hồ muốn rơi lệ.

Lệnh Hồ Diêu nhíu nhíu mày, mới vừa định đưa tay vào ngực áo lấy bạc, cũng không nghĩ Nhạc Thu Hàn lạnh lạnh mở miệng, "Ngươi hảo tâm như vậy không sợ bị người lừa sao?"

"Chuyện của ta có liên quan gì đến ngươi."

Lệnh Hồ Diêu hừ lạnh một tiếng, nói tuy không nhiều lắm cũng đem quan hệ hai người phân định rõ ràng. Mâu quang Nhạc Thu Hàn khẽ biến, cúi đầu một chút, "Cùng ta không quan hệ."

Lệnh Hồ Diêu nghe ra ngữ khí tự giễu của y, nhú nhú mày lại rồi quay đầu nhìn về phía lão khất cái hơi thở khó nhọc. Tuy bình thường hắt lạnh lùng nhưng cũng không đến mức không có nhân tình, cho nên khom người ngồi xổm xuống trước mặt lão khất cái, đưa tay xem mạch rồi lại đưa tay vào ngực áo lấy ra hai thỏi bạc đặt đến trước mặt tiểu cô nương, "Dẫn hắn đi xem bệnh."

Tiểu cô nương đột nhiên tràn ra ý tươi cười, khải đầu hai cái đưa hai tay tiếp nhận, mới vừa chuẩn bị đứng dậy cũng không nghĩ Nhạc Thu Hàn đột nhiên đứng lên, cầm lấy trường kiếm bên hông Nhâm Viên!

Đôi mắt cô gái xẹt qua tia sợ hãi, còn không lên tiếng thì máu đã tuôn ra, bàn tay nhỏ bé buông lỏng thả ra ngân trún cốt màu lục xuống cạnh chân Lệnh Hồ Diêu.

Tiểu nhị miệng há to, mấy tiếng muốn kinh hô lại nghẹn lại nơi yết hầu. Hai người ngồi ở góc khách *** cũng bị dọa cho mặt tái bệch!

"Làm gì!", Lệnh Hồ Diêu thốt nhiên giận dữ, đã thấy ánh mắt băng lãnh vô tình của Nhạc Thu Hàn mang theo sát khí nhìn lão khất cái nằm ở cách đó không xa, sát khí càng tăng lên! Đang tính hướng Nhạc Thu Hàn đưa tay ngăn y lại, cũng không nghĩ lại bị Nhâm Viên che chắn!

Hai người vốn không phân hơn kém, Lệnh Hồ Diêu nóng lòng cứu người xuất ra tám phần công lực, đưa hắc thủ hai bước. Tiếp chiêu của Lệnh Hồ Diêu, Nhâm Viên trước giờ luôn giữ nét cười hi hi trên mặt đột nhiên trở nên ngoan lệ dị thường, lạnh lùng mở miệng, "Người liên như vậy tổn thương hắn?"

Nhạc Thu Hàn quay đầu nhìn Lệnh Hồ Diêu hồi lâu, tay rút thanh kiếm từ ngực cô gái, máu chảy ròng trên thân kiếm, nghiêng mặt ngửa đầu khinh miệt cười, thanh âm thanh mang theo lóang tự giễu, "Lệnh Hồ Diêu, người lại như vậy đối với ta?!"

Những lọn tóc dài bị chiêu phong đánh xơ xác phi tán ở giáp biên hơi hơi phiêu động, cặp con ngươi kia trong trẻo nhưng lạnh lùng trên mặt nạ nhân bì mang theo rất nhiều cảm xúc nói không rõ ngưng nhìn hắn, là phần nộ bất đắc dĩ hay là nồng hậu bị lường?

Đảo mắt, nhìn cô gái chết không nhắm mắt nằm ở bên chân, hắc hừ lạnh một tiếng mở miệng, "Người cho mình là ai?!"

"Người!", Nhâm Viên nắm chặt quyền mới vừa mở miệng lại bị Nhạc Thu Hàn chặn hạ.

"Ta không cho mình là ai.", đem kiếm sáp nhập vào vỏ kiếm bên hông Nhâm Viên, không hề nhìn về phía Lệnh Hồ Diêu chậm rãi đi đến lão khất cái trước mặt tồn định, xuy một tiếng cười lạnh, lên tiếng, "Mộc Mộc Ngôn, người thật muốn lãđịch nhân của bốn tọa?"

Nhạc Thu Hàn thanh âm không lớn, nhưng tất cả người cò mặt trong *** nghe thấy đều thất kinh.

Bốn tọa?

Lệnh Hồ Diêu cả kinh chấn động, Nhạc Thu Hàn rốt cuộc có thân phận gì!

Mộc Mộc Ngôn ở trên giang hồ coi như cũng là nhân vật có máu mặt. Người này xảo trá vô cùng lại dùng thuật dịch dung nên ở trên giang hồ không người có thể nhận ra, thường xuyên cùng một người gọi là Độc Thủ Khổ bà bà hành tẩu giang hồ, tuy võ công bình bình, nhưng dựa vào dịch dung thuật cao siêu cùng độc thủ vô giải chi độc, khiến người trong giang hồ không người nào không đối hai kẻ này kiêng kị ba phần.

Đồn đãi vài năm trước hai kẻ này bị Mạc Kỳ Phong đánh bị thương, quyết ý rửa tay gác kiếm quy ẩn giang hồ.

Tình thế như thếđột biến, Lệnh Hồ Diêu trong lòng cũng cả kinh! Ngay khi tất cả mọi người nghĩ lão khất cái sẽ không trả lời, người nọ lại đột nhiên ngồi dậy!

Lão khất cái đem Nhạc Thu Hàn cao thấp cẩn thận đánh giá một phen, đột nhiên sắc mặt biến đổi quỷ trên mặt đất, "Thiếu chủ, tại hạ thật không biết hắn là bằng hữu của ngài, cho nên....."

"Chịu ai chỉ sử?!"

"Ta.....", Mộc Mộc Ngôn kia con mắt chuyển chuyển, thừa dịp Nhạc Thu Hàn chưa chuẩn bịđột nhiên tay trái run lên, từ trong tay áo hoạt ra một thanh đoản đao, hướng đến trước mặt y!

“Tiểu Hàn!”

“!!”

Nhạc Thu Hàn nghiêng người sang một bên, sắc mặt nghiêm lại, bắt trụ bàn tay trái xương xẩu của hắn, đoạt lấy lưỡi dao sắc bén, “Mộc Mộc Ngôn, ngươi hảo to gan!”

Mộc Mộc Ngôn sắc mặt xám trắng, thân thể run lấy bầy, liên tục khải đầu xin tha mạng, cũng không nghĩ Nhạc Thu Hàn giờ tay đem chủ thủ kia đâm xuống, ghim chặt bàn tay hắn lên nền đất!

“Ta hỏi lại một lần, kẻ nào chỉ sử?!”

Mộc Mộc Ngôn mồ hôi lạnh trên đầu tuôn ra, tiếng kêu thảm thiết cơ hồ bật lên, lại như trước ngậm miệng không nói.

“Hảo cốt khí!”, ánh tàn nhẫn xẹt qua đôi mắt té dài trong trẻo nhưng lạnh lùng của Nhạc Thu Hàn, “Nếu như vậy ta cũng không miễn cưỡng, đi bồi Khổ bà bà đi!”

“Chờ đã!”, mắt thấy y ngừng khí chưởng chụp lên trán Mộc Mộc Ngôn, Mộc Mộc Ngôn kinh hô mở miệng, “Là một nữ nhân! Chúng ta không có thấy rõ bộ dạng của ả!”

“Nữ nhân??”

“Là một nữ nhân, đáp ứng dùng một con Mộc Hồ Điệp đổi lấy đầu Lệnh Hồ Diêu!”

Nhạc Thu Hàn xoay người liếc mắt nhìn Nhâm Viên một cái, đối phương lại chỉ nhú mày.

“Cút.”

Mộc Mộc Ngôn giống như được đại xá, tay phải rút ra chủ thủ xuyên qua lòng bàn tay, nhạ nhạ chuyển qua bên người Lệnh Hồ Diêu ôm lấy nữ tử đã chết liền chuẩn bị xuất môn, cũng không nghĩ Nhạc Thu Hàn lại mở miệng, “Chờ đã.”

“Thiếu chủ còn có điều gì phân phó?”

“Người quên để lại một thứ”, Nhạc Thu Hàn cười xoay người, “Còn muốn ta nhắc nhở người sao?”

Mộc Mộc Ngôn sững người một chút, trầm mặc hồi lâu mới ánh mắt hàm phẫn đem Khổ bà bà kia đặt ở trên mặt đất, cuồn tiếu đứng lên, “Nhạc Thu Hàn, ngươi quả nhiên thông minh, không hổ là đệ đệ Mạc Kỳ Phong! Người khác sợ người, đừng cho là ta cũng sợ người! Người giết lão bà nhà ta thì tiểu tử kia cũng phải chết! Một mạng đền..... một.....”

Lời nói chưa xong, thanh âm đã im bật!

Nơi y phục trước ngực mơ hồ có thể thấy một lỗ nhỏ bằng đầu đũa, máu đỏ từ đó chảy ra ngoài. Trên bức tường không xa ở phía sau ghim một thanh đũa trúc, còn rỉ sắc đỏ.

Tất cả người nơi đó nín thở, ai cũng không thấy rõ Nhạc Thu Hàn khi nào nắm lấy chiếc đũa, cũng không biết y động thủ ra sao. Chỉ thấy trước mắt chợt lóe lên bạch quang, khi tinh thần phục hồi thì Mộc Mộc Ngôn kia đã bị thanh đũa xuyên qua!

Tiểu nhị cùng chưởng quầy ngay cả khóe mắt cũng không dám hướng sang đánh giá Nhạc Thu Hàn. Vị đại gia này tuy thường ít lời, nhưng cũng coi như cùng thiện minh lý. Cũng không nghĩ một con người văn chất ưu nhã này lại cư nhiên tàn nhẫn vô tình đến vậy!

“Người.....”, yết hầu Mộc Mộc Ngôn cô lỗ vài tiếng liền suy sụp ngã xuống mặt đất, tuyệt khí.

Nhạc Thu Hàn sắc mặt không chút thay đổi ngồi xuống, lấy mặt tử trong ngực áo bao lấy tay rồi đưa tay dò xét trong ***g ngực kẻ kia.

Lệnh Hồ Diêu yên lặng chăm chăm nhìn nhất cử nhất động của Nhạc Thu Hàn, tuy nghi hoặc nhưng cũng rõ ràng hai kẻ giả dạng khát cái này đến làm sát mình, mà Nhạc Thu Hàn là vì hắn mà động thủ hạ sát hai kẻ giả trang này, hắn quả nhiên lại ủy khuất y.

Nghĩ đến đây, mới đột nhiên cảm thấy tay phải có chút đau đớn, cúi đầu nhìn, cả bàn tay đã muốn trở nên đen đúa, kéo ống tay áo lên rõ ràng có thể thấy được một đường hắc tuyến theo kinh mạch nghịch hành tiến lên!

Độc!

Khó trách Nhạc Thu Hàn lấy bạch bố che lại, vậy ra Mộc Mộc Ngôn đem độc hạ trên da hắn, mà chính hắn mới vừa rồi sờ mạch tượng của tên kia, này độc tiện thông qua da rót vào huyết mạch, quả nhiên thật sự giảo trá!

Định thần thì Nhạc Thu Hàn đã tìm được một cái tiểu từ bình hoa lan, đứng lên chậm rãi đi đến trước mặt, một phen kéo lấy tay phải đã biến đen của hắn, rút từ tay áo ra một thanh tiểu đao màu bạc, hướng lòng bàn tay hắn mà rạch—

Mắt thấy huyết đen theo lòng bàn tay trào ra, nhưng tơ hồng lại không có chút dấu hiệu nào biến mất. Nhạc Thu Hàn xoay người đem miệng hương đến tay Lệnh Hồ Diêu, kề vào hút mấy lần cho đến khi máu không còn sắc đen, lúc này mới cầm được bình trong tay lấy ra viên thuốc, một lạp nhét vào trong miệng Lệnh Hồ Diêu, một lạp khác bóp nát phủ lên miệng vết thương.

“Mới rồi có bị thương?”, nhìn Nhạc Thu Hàn băng bó miệng vết thương cho mình, mi nhân như trước tỉnh lặng, dung nhan như trước lạnh lùng, Lệnh Hồ Diêu trong lòng khẽ nhói.

Mới vừa rồi, lại tổn thương y?

Lời nói đậm như mây khói vừa thốt ra, ta không biết lời nói đó là ai đã thốt ra. Thanh tuyến trong trẻo, thể nhưng mang theo tang thương cùng mệt mỏi, trong lòng hoảng hốt. Nên nói xin lỗi sao? Kỳ thật rất muốn mở miệng hỏi y vì cái gì yêu mình, vì cái gì như vậy chấp nhất, chẳng sợ bị cự tuyệt, bị thương tổn, như trước không hận không oán.

Không thể phủ nhận, hắn đã quen với sự tồn tại của y, tự nhiên như không khí.

Là yêu sao?

Nhưng cảm giác này so sánh với cảm tình đối Lê Nhi ít nhiều có chút bất đồng. Không giống như cảm giác nhu tình ấm áp bảo hộ trong lòng bàn tay, không giống khi nhìn thấy thân ảnh kia, máu toàn thân đều nhiệt liệt sôi trào.....

Cảm xúc đối với y là một loại tâm tình phân phức tạp.

Hy vọng nhìn thấy y rồi lại sợ trông thấy đôi mắt y lướt mang khinh sảo. Nghĩ muốn quan tâm y rồi lại sợ bị y một thân lạnh như băng thương tổn. Nghĩ muốn cùng y trò chuyện lại sợ nghe thấy trong lời y tình ý cùng yêu luyến không che dấu.

Không thể giải thích được nỗi vui sướng khi nghe thấy y nói yêu mình, không thể nói rõ loại cảm giác đau lòng khi thấy y lạc tịch, không thể hiểu được loại cảm xúc cuồng bạo cùng phần muộn khi trông thấy y vì người khác mở miệng cười, hết thảy, đều không thể nói rõ.

Đó là một loại cảm xúc vừa nhẹ nhàng, vừa chậm rãi, vừa xa lạ cuốn lấy lòng người. Giống như một loại cỏ sinh sôi bện chặt, đem tim hắn chặt chẽ cuốn lấy, đè nén đến mức khó thở.

Cho nên, tâm của y, là một mảnh đầm lầy khôn cùng, sẽ là mộ địa trầm luân của ta.

Ta, không thể trôi dạt.

Nhạc Thu Hàn đem tay hắn băng bó lại rồi lạnh lùng ngắt đầu, “Là ta nhiều chuyện, người không cần để ý.”

Tiểu nhị cùng bọn người vây bốn phía xung quanh nhìn, nín thở không nói, trong *** tràn ngập huyết tính khí, không khí u ám, làm cho người ta có chút ghê tởm. Đã sớm có người đến nha môn báo án, người ở xa xa nhìn, cũng không dám tới gần tiểu *** nửa bước.

Nhạc Thu Hàn nhìn quanh bốn phía, hơi hơi nhíu mi tu lệ, con ngươi thu thủy trong suốt xẹt qua một mặt ngạo nghễ khinh thường, từ trong lòng lấy ra một thỏi bạc đặt lên bàn đưa lưng về phía chủ quán lạnh lùng

mở miệng, "Tiểu nhị ca, phiền người đem hai kẻ kia mai táng, nếu như có người tìm, bảo bọn hần tìm đến 'Tuyệt Y Kiếm' Nhạc Thu Hàn!"

"Ân ân, tiểu nhân sẽ làm theo."

Tuyệt Y Kiếm?! Lệnh Hồ Diêu sắc mặt biến đổi, nhìn phía bóng dáng gầy yếu cách đó không xa, đây là lần đầu tiên Nhạc Thu Hàn báo xuất danh hào ở trên giang hồ.

Y bắt triêm trần, thủ bắt nhiễm huyết. Bạch sam thúy địch, ngọc diện tuyết đề.

'Tuyệt Y Kiếm', trong chốn giang hồ là một nhân vật vang danh. Thanh danh thước khởi cực nhanh, năm mươi dặm trong giang hồ không người sánh kịp, chính hần cũng là nhiều năm trước nghe sư phụ nói đến nhân vật này giống như trong truyền thuyết, cũng không nghĩ lại ở ngay trước mắt!

Tuy người trong giang hồ đã nhiều lần nghe qua danh hào của Tuyệt Y Kiếm, lại ít có người thật sự nhìn thấy. Đồn đãi Tuyệt Y Kiếm khách là chủ nhân Thiên Sơn kiếm phái, ít khi động thủ nhưng một khi đã ra chiêu tất sẽ thấy hồng! Người này hành tung khó lường, người nhận ra hần lại không nhiều, vài năm trước đột nhiên không biết tung tích, không người biết rõ.

Hần tuy cũng biết Nhạc Thu Hàn không phải phạm nhân, cũng không nghĩ y chính là kia nhân vật phong thần tuần lã trong truyền thuyết trên giang hồ!

"Làm sao liên hệ Thương hoặc Vô Thương?", Nhạc Thu Hàn cầm trong tay mặt tử trắng hướng tay chỉ vào nữ tử bên chân Lệnh Hồ Diêu, che đi cặp mắt u tối kia, thản nhiên mở miệng hỏi.

Nhâm Viên ngẩn ngơ, ghé mắt cảm tức liếc mắt Lệnh Hồ Diêu một cái, không lên tiếng liền trở về chỗ ngồi tiếp tục uống rượu.

Nhạc Thu Hàn lại gọi hần một tiếng, ngữ khí lại rõ ràng sắc bén rất nhiều, "Ta biết!"

Nhâm Viên thở dài, đứng lên thân hướng ngoài cửa đi đến, đi ngang bên người Lệnh Hồ Diêu nhẹ nhàng mở miệng, "Hần sớm muộn gì cũng vì người mà bị tổn hại!"

Nhạc Thu Hàn không quay đầu lại, thậm chí không có nhìn Lệnh Hồ Diêu, theo Nhâm Viên phiêu nhiên rời đi. Lời nói thản nhiên theo gió bay vào trong tai Lệnh Hồ Diêu, "Lệnh Hồ Diêu, từ nay về sau, người cùng ta không thể chung đụng."

Các gì mà không thể chung đụng?!

Có ý tứ gì! Người cũng phải rời khỏi ta sao?

"Chậm đã!", hần không suy nghĩ liền cầm lấy cổ tay có chút lạnh như băng của y.

Hảo gầy.

Cho tới bây giờ không biết cổ tay y lại mỏng manh như thế, giống như chỉ cần dùng một chút lực sẽ liền chiết đoạn. Mỗi ngày mỗi ngày, y dùng thân thể đàn bạc như vậy chiều cổ mình, bưng trà đưa nước chưa từng một câu oán hận. Gì mà kiêu ngạo Tuyệt Y Kiếm, gì mà kiêu ngạo Nhạc Thu Hàn. Lại vì một kẻ như hần mà vứt bỏ lòng kiêu ngạo.

Cuối cùng người cũng phải đi sao? Rời bỏ ta, tái không trở lại?

Trong lòng như cứng lại, nhớ ra dẫu vừa rồi chưa giải, trong yết hầu lại dâng lên một cổ tình ngọt.

Không biết từ khi nào thì trời mưa, trên đường lộ mọi người tản đi, tiếng mưa trong trẻo nhưng lạnh lùng. Đã là cuối thu.

Trong lòng trống rỗng, phẳng phất như có cái gì cắt qua, so với thời điểm Lê Nhi nói phải rời đi còn đau lòng hơn.

Thân ảnh gầy yếu trước mặt dừng lại, thản nhiên quay đầu, từng sợi tóc mềm mại theo động tác phi tán ở giáp biên, theo gió thu nhẹ từng đợt từng đợt phát động, lại bị mưa thấm ướt, dán tại giáp biên. Con người thanh liệt lạnh như băng nhìn Lệnh Hồ Diêu có chút tiêu chuẩn vô thức, lại như trước tuần dật phi phạm, lãnh mị cười, "Người muốn lưu ta lại là có ý gì?"

“.....”, có ý gì? Ta chính là không muốn để người đi, chỉ vậy mà thôi!

“Miễn cưỡng vốn là không thể, Lệnh Hồ Diêu.” Nhạc Thu Hàn nhẹ nhàng cười, ý cười tuyệt mỹ lại lộ vẻ bi ai, “Đây là lần thứ tư người đối ta ra tay, có nhớ không? Lần đầu tiên, vì Dương Lê. Người trách ta cố trì hoãn hành trình, khiến người tận mắt thấy nàng gả cho người khác, ta nghĩ người đau lòng không còn lòng dạ nào, cho nên không oán người; lần thứ hai, cũng là vì Dương Lê. Người nói người vẫn yêu nàng, ta cuồng tảo thất thổ hôn người, người đánh ta tổn thương cũng không trách người; lần thứ ba, vẫn là vì Dương Lê, người nghĩ rằng ta hội đối với nàng bất lợi, là ta chưa cùng người thương nghị, hành động trước báo sau, ta như trước không thể trách người. Lần này, vì một kẻ xa lạ không quen biết, người vẫn có thể như vậy không chút do dự đối ta hạ thủ, nếu như không phải Viên thể ta chấn hạ, ta sẽ như thế nào?”

“ Ta.....”

“Lệnh Hồ Diêu, người chung quy không lừa được tâm của người.”, y nhẹ nhàng huy khai cánh tay bị hấn cầm lấy, “Người tâm tâm niệm niệm vẫn nhớ đến tiểu sư muội của người.”

“.....”

“Tương thức vi duyên, tương tri định phân; tương luyện thành nhân, tương bạn thành quả. Vô luận như thế nào, ta và người chung quy chỉ có tình duyên mang họa sát thân.”

Y trang tung bay, sợi dây hắc buồm sáng vì y cột tóc rơi ra, mái tóc đen phi tán vương những hạt nước mưa, nhưng chủ nhân của chúng rốt cuộc cũng không hề quay đầu lại.....

Nhìn bóng dáng tuyệt quyết của y, mang theo cô tịch cùng thê lãnh, giống như liền như vậy sẽ biến mất. Trong lòng hắc đột nhiên một trận đau nhức, ôm ngực ối ra một ngụm huyết, thì thào, “Ta chỉ không hiểu, chỉ là không hiểu mà thôi a.”

Mưa tích lịch rơi, bóng trắng dần đi xa bởi vì mưa mà trở nên mơ hồ, nhìn lại có chút quen thuộc. Giống như vào đêm lạc tuyết hơn mười năm trước, trong ánh lửa, bóng dáng người thiếu niên nhỏ gầy đưa lưng về phía hắc, bóng dáng cũng như vậy quyết tuyệt thê lãnh.....

Thiếu niên tên gọi là Tiểu Thất.

Trầm Lực Phương chết, Trầm Long điên loạn, sự việc xảy ra trên đường họ rời khỏi Lạc Dương chỉ vừa mấy dặm.

Giang hồ ào huyền náo, có kẻ vui mừng có kẻ sầu bi. Kẻ vui mừng vì có cơ hội kế nhiệm chức vị võ lâm minh chủ, kẻ sầu muộn chính là không biết ngày nào thì đến phiên mình thượng tây thiên.

Trầm Lực Phương là bị giết chết, người giết hắc cũng chính là ‘Xuy Sầu’ của Tiêu Diêu Lâu. Theo lời tiêu sư dưới Trầm Lực Phương, ngày ấy đến giết Trầm Đại đương gia có hai người, một người mặc lam y bào, không có động thủ, nhưng lại ở bên cạnh mắt lạnh quan khán. Kẻ động thủ là một nam tử toàn thân hắc phục, mặt đều lấy khăn che lại. Bất quá nhớ rõ cặp ánh mắt kia, lạnh lẽo tà mị, giống như Diêm La lấy mạng khiến cho người ta không lạnh mà run. ‘Xuy Sầu’ kia không đến mười chiêu, Nguyệt Kiếm liền đâm xuyên qua cổ họng Trầm Đại đương gia, động tác nhanh đến nỗi ngay cả người bên ngoài cũng không nhìn rõ!

Còn có người nói, Xuy Sầu kia hỏi đến tung tích của Nhị thiếu phu nhân, đem Trầm Long trước nay ung dung sợ tới mức niệu ra quần, lại trùng hợp ngày ấy Trầm gia Nhị thiếu phu nhân xuống xe nên không ở trong xe, may mắn giữ được mạng. Lại nghĩ Xuy Sầu nhìn thấy bảo bối nữ nhân của tiền nhiệm minh chủ dung mạo như hoa như ngọc, tính toán đoạt về nhà làm vợ.

Còn có người nói, ngày ấy nguyên bản Nhị thiếu phu nhân trở lại một chuyến, vừa nghe Tiêu Diêu Lâu sát thủ tìm nàng, không nói gì vội vàng rời đi, lúc đi sắc mặt trắng bệch giống như người chết, sau đó liền mất tích.

Tóm lại loạn thất bát tao, lời này ý nọ đều có.

Nhưng tổng ra cũng có điều đúng, Xuy Sầu giết chết Trầm Lực Phương, cũng mong chóng tìm kiếm Dương Lê.

Lệnh Hồ Diêu ngồi ở bên cạnh lẳng lặng nhìn nữ tử đang nằm ngủ trên giường, mày nhíu lại giống như ngủ không mấy an ổn. Không biết vì sao, trong đầu lại hiện lên buổi tối kia cùng Nhạc Thu Hàn lần đầu gặp mặt, ánh trăng chiếu rọi xuống dung nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng, tâm không khỏi hơi hơi đau xót.

Y đi đâu? Không biết có hảo không.

“Diêu ca ca.”

Người trên giường lên tiếng, khiến hắc đang suy nghĩ phục hồi tinh thần lại. Đứng dậy cầm chén nước, đi đến bên giường ngồi xuống, ôm lấy bờ vai nhỏ gầy đem nước đưa đến miệng nàng, “Lê Nhi, cảm giác hảo không?”

“Hảo.” Dương Lê hướng mắt xuống, biểu tình ngập ngừng, nhỏ giọng mở miệng, “Diêu ca ca, huynh thật không trách Lê Nhi sao?”

“Nha đầu ngốc, huynh có thể trách muội điều gì? Chớ suy nghĩ miên man, hảo hảo nghỉ ngơi, đến giờ dùng bữa huynh sẽ gọi muội.”

Lệnh Hồ Diêu ôn nhu vỗ vỗ lưng nàng, mới vừa định bước đi cũng không nghĩ bị nàng nắm lấy ống tay áo không muốn buông ra, lại mở miệng nói, “Huynh chỉ lải sang phòng kế bên, sẽ không đi xa.”

“Không phải.” Dương Lê cúi khuôn mặt nhỏ nhắn nửa ngày mới nâng đầu lên, gương mặt xinh đẹp đầy nước mắt, từng giọt từng giọt như thủy tinh trong suốt, “Không phải, Diêu ca ca đã thay đổi. Diêu ca ca không còn là của Lê Nhi.”

“Đừng nói bậy.”

“Diêu ca ca, Lê Nhi trở về bên cạnh huynh, huynh vẫn còn giận sao?”, Dương Lê nói xong, cánh tay trắng bạch ôn nhu ôm lấy thân hình khôi vĩ của Lệnh Hồ Diêu, tựa đầu lên vai hắc, “Như chúng ta đã nói trước đây, Lê Nhi cùng Diêu ca ca, vì huynh sinh thật nhiều, thật nhiều oa nhi.....”

“Lê Nhi!”, Lệnh Hồ Diêu trong lòng một trận phiền muộn, kéo tay nàng ra, đứng dậy, lại nhìn biểu tình bi thương sợ hãi trên mặt nàng lại nhuyển hạ thanh âm, “Muội thân thể còn suy yếu, việc này về sau hãy nói. Huống chi thật vất vả đợi ‘Xuy Sầu’ xuất hiện, huynh nhất định phải hỏi cho rõ, năm đó đến tột cùng người nào thuê Tiêu Diêu Lâu sát thủ dồn sự phụ vào chỗ chết! Vì lão nhân gia báo thù tuyệt hận!”

Dương Lê hơi hơi thay đổi sắc mặt nâng đầu, “Diêu ca ca, ‘Xuy Sầu’ của Tiêu Diêu Lâu tựa hồ cũng đang tìm muội, chúng ta không cần đi tìm hắc được không, Lê Nhi rất sợ. Phụ thân đã hạ thế lâu như vậy, chúng ta cũng quên đi. Chớ đi tìm người trả thù được không?”

“Nói bậy bạ gì đó!”, Lệnh Hồ Diêu nhíu mày đột nhiên đứng dậy, quay đầu lại nhìn thấy nữ tử cúi đầu rơi lệ, lại mềm lòng dùng hảo ngôn khuyên nhủ, “Lê Nhi, sự phụ đối với huynh ân trọng như núi, thị nhục kị xuất. Huynh hối hận đã không bảo hộ sự phụ chu toàn, mở to mắt nhìn ‘Xuy Sầu’ đem sự phụ giết chết, nếu không đem việc này tra rõ, bảo huynh như thế nào đối mặt người trong thiên hạ?”

“Diêu ca ca.....”

“Không cần nói, Lê Nhi nghỉ ngơi một hồi, huynh đi ra ngoài xem sự tình sẽ trở lại!” không quay lại nhìn biểu tình của Dương Lê, xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Ba ngày trước Dương Lê một thân bản ô nghiêng ngã lão đảo đi vào khách ***, thấy hắc liền gọi một tiếng Diêu ca ca, liền ngất đi, dung nhan nguyên bản thanh tú điểm mỹ kia lộ vẻ kinh hoàng cùng vô thức, làm cho hắc thật đau lòng.

Xuy Sầu, rốt cục xuất hiện.

Lê Nhi, người nữ tử tâm tâm niệm niệm, rốt cục đã trở lại bên hắc, miệng nói sẽ không rời đi.

Nhưng hắc lại không thấy hân hoan vui vẻ. Còn cái người đã đi theo hắc truy tìm Xuy Sầu kia? Rời đi chưa đến nửa tháng ngắn ngủi, lại giống như đã lâu lắm. Vô luận như thế nào cũng không quên được hình ảnh y khi sắp rời đi, đôi mắt u buồn, miệng cười thần nhiên, tâm y như hạt lưu ly không thể nhìn thấu, thật sâu che giấu.

Nếu nói Tuyết Y Kiếm cuồng vọng tự phụ mang sắc bạc, thì Nhạc Thu Hàn ngạo cốt nội liễm trước mắt hẳn lại vô cầu trong suốt. Không có quang hoa đẹp mắt, không có dục niệm tham lam, thuần thuần tịnh tịnh lạnh lùng thanh thanh, y chính là dùng cặp con ngươi kia trừng triệt lẳng lẳng nhìn, tình không một tiếng động, không hồi không oán ở bên cạnh mình.

Nhạc Thu Hàn đậm bạc như gió, chỉ dùng vẻ tươi cười tỉnh lặng truyền đi tình ý thâm sâu. Mà Tuyết Y Kiếm cuồng phóng, lại dụng vẻ mặt kiêu ngạo không kèm chế được kia cười nói khinh thường thử tình yêu bố thí. Khúc Thiên nhai u yển giữa mưa gió kia, lại bình sinh giống như y, mang theo tang thương lạc mịch rồi lại ngạo cốt tranh tranh!

Chính hẳn, cuối cùng lại để cho y đi.

Thua không hề đường lui.

Tình hẳn tuy không dao động nhưng quay lại lúc khởi đầu lại mang theo đau lòng vô tận.

“Diêu ca ca”, nữ tử đứng ở ngoài cửa, bồn chồn nhìn Lệnh Hồ Diêu nắm chén rượu trầm tư. Một thân hoàng sam bao phủ lấy khiến nàng trông giống như thủy phù dung, kiêu diễm ướt át.

“Lê Nhi à? Vào đi.”

“Đang suy nghĩ điều gì?”

“Không có gì”, Lệnh Hồ Diêu ngửa đầu uống rượu, rồi quay đầu tỉnh tể nhìn Dương Lê. Tuyết tai phấn diện, đại mi vi táo, con ngươi lung linh mang theo nụ cười nhìn hẳn. “Thân thể đã khỏe hơn chưa?”

“Àn.” Dương Lê có chút thẹn thùng cúi đầu, “Tốt hơn nhiều.”

“Nga”, hẳn nhàn nhạt lên tiếng, lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thấy hẳn thần sắc không yên lòng, trong ánh mắt Dương Lê hiện lên một tia u oán, rồi lại không biết nên như thế nào mở miệng, đành cúi đầu đùa nghịch khăn lụa trong tay, trong chốc lát không ngờ rơi lệ.

Lệnh Hồ Diêu nhìn thấy, không khỏi một trận đau lòng, vươn tay đem thân thể đàn bạc kia ôm vào lòng, thấp giọng thở dài, “Lê Nhi đừng khóc, là huynh không đúng, không cẩn thận chăm sóc muội. Đừng khóc được không?”

“Diêu ca ca, những lời huynh nói trước kia đều là thật?” Dương Lê nâng đầu lên, những giọt lệ dọc theo khuôn mặt chảy xuống, như mưa trên châu.

“Huynh có khi nào lừa gạt muội?” Lệnh Hồ Diêu lăm nhanh cánh tay, chớp mũi truyền đến hình hương của nữ tử, tình không nhận được cúi đầu xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng hé mở kia.....

“Diêu ca ca.....”

Xoát!

Một thanh tỳ kiếm từ ngoài cửa sổ phóng vào trực trực cắm trên cửa sổ.

Lệnh Hồ Diêu đột nhiên quay đầu, đẩy Dương Lê về phía sau, nhìn ra ngoài cửa sổ—

Nhạc. Thu. Hàn!!

Tàn dương như huyết, kia thân ảnh lam y đứng ở trên nóc nhà đối diện lẳng lẳng nhìn hẳn, ánh trời lửng lơ một màu sáng mờ. Có lẽ là bởi tà dương nên thấy không rõ biểu tình của y. Nhưng Lệnh Hồ Diêu biết, y nhất định nhìn thấy một màn vừa rồi, thực thực thiết thiết. Hé mở môi, lại không biết nên như thế nào mở miệng.

Người đối diện tựa hồ cười cười, xoay người hướng bóng người ở phía sau đi đến, không có chút lưu luyến.

“Nhạc Thu Hàn!”, Lệnh Hồ Diêu đột nhiên lên tiếng gọi, bỏ nhào vào cửa sổ phía trước muốn nhảy ra, cũng không ngờ bị nữ tử phía sau chặt chẽ bám trụ cổ tay, “Diêu ca ca, đừng rời Lê Nhi, muội rất sợ.....”

Sững người một chút, cúi đầu nhìn về nữ tử ôm lấy mình, hẳn thở dài, quay đầu lại thấy hai thân ảnh bay đi, biến mất ở xa xa.

Đưa tay rút thanh tụ kiếm ghim nơi cửa sổ, mở ra miếng bố y quần quanh, trong ánh mắt đột nhiên hiện lên kinh hãi: Tối nay giờ tỵ, rừng trúc ở phía đông cửa thành. Nhạc Thu Hàn.

“Diêu ca ca, người nọ là ai?”, Dương Lê có chút nghi hoặc nhìn ra ngoài cửa sổ hỏi.

Lệnh Hồ Diêu lại giống như không có nghe thấy, đem bạch bố tinh tề điệp hảo kia nhét vào trong ngực áo.

Dương Lê trong mắt hiện lên một mặt u oán, rồi lại không cam lòng nghiêm mặt mở miệng, “Diêu ca ca, hửn là bằng hữu của người sao? Nhìn ánh mắt của Diêu ca ca, hửn tựa hồ cùng Diêu ca ca cảm tình tốt lắm, nhưng mới vừa rồi, mới vừa rồi bọn họ.....đã thấy chúng ta như vậy thì bảo Lê Nhi sau này gặp người khác phải như thế nào.”

Nghe Dương Lê nói như vậy, Lệnh Hồ Diêu trong lòng lại cảm thấy căng thẳng. Mình tại sao lại như vậy?! Nữ nhân thâm yêu ở ngay bên cạnh, vì cái gì mà mọi ý niệm đều nghĩ đến y?!

Không đúng! Như vậy không phải là hửn, không phải là Lệnh Hồ Diêu!

Buồn bã dùng một tay ôm lấy Dương Lê, trầm mặc hồi lâu mới thản nhiên mở miệng, “Không sao, đợi ta báo thù cho sư phụ xong, chúng ta liền thành thân. Chúng ta trở về Nhạc Dương Sơn, viễn li ân oán giang hồ, được không?”

“Àn.” Dương Lê nhu tựa đầu vào lòng ngực rộng lớn của hửn, trong mắt tuy xẹt qua một tia sầu vân, cũng rất mau biến thành ý cười hạnh phúc ngọt ngào.

“Tiểu Hàn.”

“Sao?”

“Hối hận không?”, thân ảnh đứng nơi bóng râm của ánh chiều tà, Nhâm Viên hít một hơi thật dài, “Người vì hửn không tiếc phạm vào lâu quy, đuổi giết cố chủ. Nếu để cho đại ca biết, người cũng biết hậu quả sẽ như thế nào?”

“Xuy Sầu chỉ có một lần sinh mệnh, một thân công phu.”, ánh mắt cùng mâu quang trong suốt, trầm tĩnh ngưng trọng chuyên chú mà cô tịch nhìn về phía trước, thản nhiên cười, “Không cần quan tâm.”

“Hối hận không?”

“Người có hối hận đã yêu ta không?”

“Vĩnh không hối hận.”

“Ta cũng vậy.”

Gió thổi những sợi tóc dài như tơ, phiêu tán dưới ánh hoàng hôn, giống như nhiễm huyết, mang sắc đỏ ngưng trọng. Trên mặt nạ nhân bì, một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng chăm chăm nhìn, vẫn như trước không phảng phất chút bi thương tuyệt vọng, khiến cho Nhâm Viên một trận đau lòng. Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Họ đến thời điểm ước định sớm hơn giờ đã hẹn. Trăng sáng ít sao, bóng đêm lằng lằng.

Dương Lê đứng ở bên người Lệnh Hồ Diêu, nắm chặt ống tay áo của hửn. Con người thanh trong như nước có chút tựa như sợ hãi nhìn quanh bốn phía, khiến cho Lệnh Hồ Diêu một trận buồn cười, “Lê Nhi, từ lúc nào mà trở nên cẩn trọng như vậy?”

“Muội.....”, Dương Lê ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lệnh Hồ Diêu, môi khẽ mở ra, có vẻ như muốn nói gì lại thôi, quay đầu đi, nắm chặt tay lại.

Gió đêm thổi qua, liêu khởi hình hương thản nhiên từ người Dương Lê, tựa hồ có điểm lạnh, Dương Lê run rẩy một chút nhích lại gần Lệnh Hồ Diêu, Lệnh Hồ Diêu khẽ cười, giang hai tay đem nàng ôm vào lòng, mở miệng sủng nịnh, “Đã sớm nói muội không cần đến mà cứ không nghe.”

“Lê Nhi nhất định không rời Diêu ca ca.”, Dương Lê đem mắt tựa vào ngực Lệnh Hồ Diêu, hạ mi, nhẹ nhàng mở miệng, một trận gió đem thổi qua, phất phơ lá trúc, một mảnh thê thanh. Quay đầu hướng nhìn cảnh vật thê lương, quay lại, mưa gió cũng thật vô tình.

Chỉ là, thật sự là có thể vô tình vậy sao? Ta nghĩ, ta thật sự làm không được. Người ở đâu? Nhạc Thu Hàn. Một khi nói đi, liền như vậy quyết nhiên rời đi, tuyệt không hề quay đầu lại. Từng thấp giọng ngâm xướng, theo men say thần nhiên nói với ta ít lời kì lạ, nhiều loạn lòng ta, rồi trong giây lát tức giận ta mà rời đi, người thật sự, thực sự rất vô tình.

“Hoa tiền nguyệt hạ, lương tửu mỹ nhân. Lệnh Hồ huynh quả nhiên hảo hưng trí.”

Thanh âm điển khảm của Nhâm Viên theo bóng trúc truyền đến, Lệnh Hồ Diêu cả kinh, trong lòng đột nhiên dấy lên một trận kích động khó hiểu, buông đôi tay đang ôm lấy Dương Lê ra, quay đầu nhìn về phía người đang bước tới.

Nhâm Viên trong ngực ôm kiếm tựa vào trước đình, một thân mặc cẩm bào lam sắc chìm vào bóng đêm, tỏa ra sát khí.

“Hắn.....”

Nhạc Thu Hàn đâu? Vì sao còn chưa tới? Lệnh Hồ Diêu nhìn quanh, không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia, không khỏi trong lòng dấy lên một trận mất mát, “Hắn chưa tới?”

Nhâm Viên nhú nhú mi không nói, hắn lại đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước. “Tìm ta?”

Vẫn là giống như trước, dáng vẻ hào sảng, ngạo nghễ cùng lạnh như băng không hề biến đổi. Lệnh Hồ Diêu đột nhiên quay đầu, mặt đối sắc—

Bạch Ngọc Tiêu của Nhạc Thu Hàn chính là đang kề vào cổ Dương Lê, dù chỉ thoáng dùng sức, với công lực của Nhạc Thu Hàn, chỉ sợ Dương Lê còn chưa kịp lên tiếng liền hương tiêu ngọc vẫn!

Lúc này thần sắc của Dương Lê trắng bệch, đôi con ngươi thủy nhuận gắt gao nhìn Lệnh Hồ Diêu, mở miệng lại không dám lên tiếng.

“Người muốn làm gì?!”

“Giết người.” Trong suốt lạnh như băng, tao nhã mà vô tình. Đây chính là “Tuyệt Y Kiếm” danh chấn thiên hạ, cũng là một Nhạc Thu Hàn với hắn thật xa lạ chí cực.

“Nếu phải đòi nợ, là ta phụ người, không can hệ gì đến nàng.”, Lệnh Hồ Diêu lẳng lẳng nhìn con người đậm định như trước trước mặt, quen biết mấy tháng qua, vốn quen thấy y luôn vận ngoài một lớp lam y, mà nay một thân huyền y, vẫn tao nhã nhưng cuồng ngạo lạnh như băng, thật sự xa lạ. Thở dài nhỏ giọng, “Thả nàng, muốn giết thì Lệnh Hồ Diêu quyết không đánh trả.”

Trong ánh mắt của Nhạc Thu Hàn hiện lên nhiều loại thần sắc, cuối cùng mở miệng ảm đạm cười, mang theo tia trào phúng, “Lệnh Hồ Diêu, người không thiếu gì ta, ta cũng không có định lấy mạng người, nhưng thật ra người nữ nhân trước mặt người.....”

Dương Lê sắc mặt trắng bệch, nước mắt tuôn rơi như hoa lạc diện bâng, thanh âm run rẩy mở miệng, “Diêu ca ca, Diêu.....”

Lạnh lùng cười, nam tử trầm giọng, “Dương Lê..... Dương Lê”, hơi hơi giật giật tay, liếc thấy Lệnh Hồ Diêu sắc mặt phát lạnh, hạ bạch ngọc tiêu trong tay xuống, quay đầu sẵn nhiên cười.”Nữ nhi của tiền vô lâm mình chủ Dương Viễn Chí, nữ nhân bên cạnh Trầm Lực Phương, kiều thê của Trầm Long, giang hồ đệ nhất mỹ nhân. Đều là người”, quay đầu nhìn về phía Lệnh Hồ Diêu, “nữ nhân mà Cuồng Dao Lệnh Hồ Diêu khao khát! Hảo, hảo.”

Lệnh Hồ Diêu thấy y hạ bạch ngọc tiêu trong tay xuống, vươn tay kéo Dương Lê ra phía sau. Tâm tuy có chút nghi hoặc bởi hành động kì quái của Nhạc Thu Hàn, lại y nhiên có chút tức giận, “Nhạc Thu Hàn, người đến tột cùng muốn thế nào!”

“Như thế nào, muốn cùng ta giao đấu? Vì nữ nhân thâm hiểm này?”

“Câm mờ! Người chó có cho là ta nhìn người là có thể tùy ý vũ nhục Lê Nhi! Nàng làm người, ta so với người còn thanh.....”

Ba!

Thân hình Nhạc Thu Hàn chỉ là giật giật tại chỗ, nhưng trên đất bằng đột nhiên khởi lên một trận gióđêm, cuộn cuộn nổi lên khiến những phiến lá trúc rơi rụng, mặt Lệnh Hồ Diêu rõ ràng sừng lên.

“Lệnh Hồ Diêu, ta rõ ràng đã cảnh cáo ngươi, Nhạc Thu Hàn khinh thường thứ tình ái bổ thí, ngươi nhanh như vậy liền quên?”, Nhạc Thu Hàn cười lạnh, “Ngươi không thiếu gì ta, có gì phải áy náy!”

Lệnh Hồ Diêu không lỡ mất ánh thê tuyệt chợt lóe qua ánh mắt y, trong lòng đau xót, cúi đầu, “Ngươi hôm nay đến tìm ta, đến tốt cùng muốn làm gì?”

“Ta vừa rồi đã nói với ngươi.”

“Giết người? Muốn giết Lê Nhi? Vì cái gì!”

“Vì ả là nữ nhân của Lệnh Hồ Diêu ngươi!” Nhạc Thu Hàn hé môi mỉm cười, trong mắt sát khí càng tăng, thanh âm lại lạnh như băng có chút làm cho người ta sợ hãi, “Cũng vì ta cao hứng!”

“Ta không cho phép!”

“Ngươi cũng thật tự tin!”, Nhạc Thu Hàn nhú nhú mi, nhìn Nhâm Viên đứng ở xa đang đứng xem, “Không cần đến Nhâm Viên động thủ, mười Lệnh Hồ Diêu ta cũng không đặt ở trong mắt!”

“Chỉ cần Lệnh Hồ Diêu còn, quyết không cho ngươi mảy may tổn thương nàng!”

“Chính là nói.....”

Chưa đợi Nhạc Thu Hàn nói dứt lời, Nhâm Viên cười lạnh một tiếng đi tới, ngang qua Lệnh Hồ Diêu nhẹ nhàng nói, “Chính là nói, ngươi vẫn là muốn cùng Hàn động thủ! Chẳng sợ thương tổn hấn cũng quyết phải bảo vệ nữ nhân bên ngươi?!”

“Ta.....”, Lệnh Hồ Diêu trong lòng căng thẳng, ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Nhạc Thu Hàn, “Lê Nhi đối ta tình thâm ý trọng, sự phụ càng như phụ mẫu tái sinh, ta sao có thể không để ý đến nàng!”, dứt lời liền chậm rãi rút ra trường đao sau lưng, “Nhạc Thu Hàn, ra chiêu đi!”

Nhạc Thu Hàn không có động thủ.

Thậm chí ngay cả một chút cử động cũng không, chỉ là lẳng lặng chăm chăm nhìn vẻ mặt lạnh như băng của Lệnh Hồ Diêu. Gióđêm thổi qua, liêu khởi mái tóc của y, y trang của y, tung bay những phiến lá trúc phiêu tán giữa bầu trời đêm.

“Không sợ”, y ảm đạm cười, phi thường lạc mịch, “hôm nay chỉ có ta chết mới có thể cứu nữ nhân kia?”

Lệnh Hồ Diêu ngừng thật lâu, nhìn thật lâu, cuối cùng quyết tuyệt thốt ra, “Ân!”

“Hảo.”

Nhạc Thu Hàn lui hai bước, được Nhâm Viên đứng ở bên người Lệnh Hồ Diêu tay mắt lạnh lẽo một phen giữ chặt, tiếng nói trầm thấp mang theo nỗi xót xa không che giấu, “Sớm đã nói không đáng, ngươi lại không nghe!”

Nhạc Thu Hàn khép lại mắt, môi nhếch lên ý cười bất đắc dĩ, thoát khai cánh tay Nhâm Viên, từ trong *** ngực lấy ra một phương bạch mạc ném đến trước mặt Lệnh Hồ Diêu, “Xem người nữ nhân bên cạnh ngươi, vì người trả giá không ít!”

Lệnh Hồ Diêu xoay người nhặt lên, hồ nghi nhìn sắc mặt đột nhiên trắng bệch của Dương Lê, đem bạch mạc mở ra—

Văn ngân mười vạn, Mộc Hồ Diệp một con, lấy tánh mạng Cuồng Đao Lệnh Hồ Diêu.

Đây là bút tích của Lê Nhi.

“ Không thể nào”, lui ra phía sau hai bước, con người tối đen hỗn loạn không tin, nhìn nữ tử sắc mặt tái nhợt trước mặt, “Lê Nhi, không phải muội, đúng không?”

“ Điều ca ca. Muội.....”

Không đợi Dương Lê mở miệng nói chuyện, Lệnh Hồ Diêu đột nhiên quay đầu một phen nắm lấy cổ Nhạc Thu Hàn, con người thâm thúy mang theo vẻ cuồng loạn, “Nhạc Thu Hàn! Là người ngụy tạo thư! Đúng hay không!”

Nhạc Thu Hàn tâm khế run lên, cười khổ một chút. “Lời ta nói, người liền hoài nghi, lời ả so ra dễ dàng tin tưởng, phải không?”

“Ta.....”

Buông tay ra, kinh ngạc nhìn nhìn dấu tay trên mảnh cổ tiêm tể, hấn lui hai bước.

“Lê Nhi, muội nói!”

“Muội, muội không có!”, hiển nhiên là kinh hoảng thất thố, trên gương mặt xinh đẹp của Dương Lê tràn ngập nỗi sợ hãi, dù có lớp phấn hồng cũng không che được sắc mặt trắng bệch. “Không phải muội!”

“ Ta tin lời nàng.”, Lệnh Hồ Diêu không có quay đầu lại, chậm rãi rút ra trường đao sau lưng, ở không trung xẹt qua một tia sáng bạc, con người thâm thúy tối đen lẳng lặng nhìn nam tử khoanh tay quan khán trước mặt.

“Lời ta nói thì người không tin?”

Lạnh lùng cười, lấy ra trong ***g ngực một chiếc khăn tay trắng ném xuống bên chân Lệnh Hồ Diêu, “Trầm Kí ngân trang, Vạn Phong ngân trang, La Thịnh tiền trang, từ bảy năm trước đến nay, cùng ngân phiếu tám mươi bảy vạn lượng, bốn mươi vạn lượng mua đầu Dương Viễn Chí, mười bảy vạn lượng mua đầu Ngô Ảnh, ba mươi vạn lượng mua đầu Trầm Lực Phương.”Đưa mắt qua sắc mặt tái nhợt của Dương Lê, y liếc mắt một cái, “Tất cả người đều không nhớ?”

Nhạc Thu Hàn vài bước đến gần, con người dày đặc nhìn cũng không nhìn ra biểu tình nhìn nữ tử trước mặt mỗi đều không ngừng run rẩy, lạnh mị cười, “Chỉ tiếc Trầm Lực Phương không thể nào nghĩ ra, ba mươi vạn lượng hấn đưa cho người, người tìm không được người giết Diêu ca ca của người, dứt khoát liền lấy mạng hấn.”

“Nói vậy!”, Dương Lê rống to, “Ta như thế nào hội bỏ tiền mua mạng của phụ thân, lại như thế nào hội giết phụ thân của chính mình!”

“ Không thể?”, Nhâm Viên cười hì hì mở miệng, “Nếu bọn hấn bên trong có người trở ngại mộng đẹp của người? Nếu muốn người khác không biết, trừ phi đừng có làm, tiểu mỹ nhân à.”

“Ta, ta không có.” nàng quay đầu lại nhìn về phía Lệnh Hồ Diêu cầu cứu, “Điều ca ca, thật sự không phải muội.”

Lệnh Hồ Diêu không lên tiếng, chỉ lẳng lặng ngưng nhìn gương mặt nhợt nhạt cười của người nam tử trước mắt, “Làm sao người biết tất cả những điều đó?”

“Hoài nghi?” Nhạc Thu Hàn mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Dương Lê, tuy nét cười ôn nhu lại hàm chứa sát khí, “Ta không biết nguyên nhân người giết bọn kia, nhưng ba phiên hai lần tìm người đến giết hấn, ta liền lấy mạng người!”

Lệnh Hồ Diêu trong lòng chấn động, hơi hơi ngẩng đầu lên. Dưới ánh trăng, Nhạc Thu Hàn một thân hắc y như trước bình thản lãnh lệ, trên người y, tìm không thấy chút hơi thở giả tạo, đúng như y trước kia từng nói, yêu được hận được, không một thoáng mơ hồ.....

Quay đầu lại nhìn người nữ tử đứng bên cạnh, dung nhan trắng bệch lại như trước tiểu lệ, giống như chịu phải một trận kinh hoàng, hấn liền cảm thấy một mảnh thanh minh.

Lê Nhi, thật là muội? Người nữ tử thanh thuần thiện lương kia, tiểu sư muội đến nay vẫn luôn khiến ta vương bần. Giữa tất cả mọi người, người duy nhất mà ta nguyện ý tin tưởng , chính là muội a!

Giống như nhìn ra ánh mắt của Lệnh Hồ Diêu, Dương Lê ngừng khóc. Con người giương lên đem ba người chung quanh đánh giá một lần, cuối cùng ánh mắt dừng lại nơi khuôn mặt tuấn mỹ của Lệnh Hồ Diêu, nhẹ nhàng mở miệng, "Diêu ca ca, huynh hội giết Lê Nhi vì phụ thân báo thù sao?"

Ngược bị kiểm hãm, hấn lão đảo lui về phía sau một bước, ánh mắt có chút bi thương nhìn ý cười nhợt nhạt trên mặt Dương Lê, "Lê Nhi?"

"Huynh muốn giết Lê Nhi sao?", Dương Lê chậm rãi cười, lui ra phía sau một bước tựa vào trụ đình lạnh lẽo, "Làm nhiều điều như vậy, lại sai lầm nhiều như vậy, ta thật không cam tâm."

Khẽ cười, lại rõ ràng mang chút tang thương lạc mịch, con người quyền uy vạn phần đem Lệnh Hồ Diêu từ trên xuống dưới xem xét cẩn thận, "Lê Nhi làm tất thấy đều vì muốn cùng Diêu ca ca có cuộc sống bên nhau như mộng ước, nhớ lại năm đó cùng huynh ước định, trong mộng chúng ta có rất nhiều rất nhiều oa nhi đáng yêu."

"....."

"Diêu ca ca, Lê Nhi thay đổi nhiều như vậy, huynh thực giết mình?", Dương Lê ngăn chặn lời nói tiếp theo của Lệnh Hồ Diêu, tiếp tục không nhanh không chậm mở miệng, "Lê Nhi từ bảy năm trước cũng đã thay đổi."

"Bảy năm trước, Diêu ca ca còn nhớ rõ không? Phụ thân cưới Nhị nương, nghe đồn là Vô Hoa công chúa bế nguyệt tu hoa trong chốn giang hồ."

Thấy Lệnh Hồ Diêu hơi hơi gật đầu, Dương Lê nhẹ nhàng cười, "Từ ngày đó, phụ thân không còn đến phòng của nương, tận đến khi nương lâm phải bệnh nan y, cuối cùng muội cũng nhìn thấy giang hồ mỹ nữ trong truyền thuyết. Nhớ rõ ngày đó thời tiết thật đẹp, bầu trời ánh trăng sáng ngời. Muội mới vừa hầu hạ nương uống xong được, nữ nhân kia liền bước vào phòng nương....."

Tuổi nhỏ vô tri, muội lần đầu tiên nhìn thấy một người xinh đẹp như thế, trong lòng căn bản không rõ hạn là gì. Muội hỏi ả là ai, nương cười yếu ớt bảo ta gọi ả là Nhị nương....."

Ả vừa đi, sáng hôm sau nương liền tạ thế, chết không nhắm mắt. Ta không biết ả bên tai nương khẽ nói gì, sau đó nương liền ói ra thật nhiều máu, muội khóc lấy tay ngăn nhưng như thế nào cũng ngăn không được. Sau đó, muội được ả trông nom, cuộc sống mỗi ngày mỹ mãn. Trước mặt người khác ôn nhu hiền thực, muội nhu thuận lành lợi. Chỉ là Diêu ca ca, huynh có biết từ sau ngày đó, bài tập mà muội phải làm mỗi ngày là gì không?"

"....."

"Là cười. Hư ngụy cười, siểm mị cười. Chẳng sợ dùng châm đâm lên tay chân muội, chẳng sợ bị mặt thượng kiêu toàn thân, muội đều phải cười thật vui vẻ. Một lần bởi vì muội chạy đến trước mặt huynh khóc bị phát hiện, bị dụng độc hạ lên chân, bảy ngày sau mới bước xuống được....."

Lệnh Hồ Diêu nhíu nhíu mày, nhớ mang máng xác thật là có một ngày như vậy, Lê Nhi ở trước mặt hấn khóc rất lâu, hỏi nàng vì sao, nàng lại chỉ lắc đầu không nói, rồi sau đó không bao lâu liền bệnh nặng phải nằm trên giường thật lâu mới khỏi. Nguyên lai, là như thế! Trong lòng đột nhiên đau nhói, "Vì sao không nói với huynh!"

"Muội không thể.", Dương Lê thở dài mở miệng, từ từ quay đầu nhìn phía Lệnh Hồ Diêu, nhẹ nhàng vươn tay áp lên mặt hấn, "Diêu ca ca, muội từng thật sự rất muốn rất muốn cùng huynh cùng nhau cao chạy xa bay. Nhưng muội không cam tâm, muội không cam tâm ả nữ nhân kia đoạt đi tâm của phụ thân, đoạt đi vị trí thuộc về nương! Muội hận ả vào lúc nương tuyệt vọng nhất lại tàn nhẫn hạ một đao. Muội hận ả đối với nương oán hận, lại đem tất cả oán hận trút lên người muội!"

Muội càng hận phụ thân, lại tin lời nói dối trá của ả, dù cho muội bị trăm lần hành hạ. Cho nên, muội lợi dụng dung mạo xinh đẹp mà nương cho, câu dẫn Trầm gia phụ tử sắc mê tâm khiêu, khiến bọn hấn giết phụ thân, giết ả nữ nhân vô sỉ kia. Huynh biết không, khi muội nhìn thấy ả bị muội một đao hủy hoại dung nhan tuyệt mỹ, bộ dáng phát cuồng mà chết, thật hảo vui vẻ. Muội thật làm sai sao, Diêu ca ca?"

Không biết từ khi nào gió đã nổi lên, nùng vùn che khuất ánh trăng sáng tỏ, chỉ mờ hồ lộ ra một chút ánh sáng. Nhạc Thu Hàn đứng ở dòng suối nhỏ không xa, đôi mày thanh tú hơi hơi nhướng lên, giống như đang trầm tư suy nghĩ điều gì.

“Lê Nhi.....”

“Hừ”, Dương Lê cười đưa tay che lại miệng Lệnh Hồ Diêu, mũi chân khiến lên hôn hần, cười khẽ tựa đầu vào ngực hần, “Diêu ca ca, Lê Nhi như vậy, huynh còn yêu không?”

“Yêu.” Lệnh Hồ Diêu thu nhanh cánh tay đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, giống như che chở cho một khối trân bảo.

Nhạc Thu Hàn rốt cục hơi hơi nghiêng đầu, khoe miệng tuyệt mỹ hơi nhếch lên, cười lại như không cười, thực chua xót. Lệnh Hồ Diêu không có nhìn về phía y, chỉ si ngốc nhìn nữ nhân đậm mạc có chút xa lạ trước mặt, trong con người thâm thúy tràn ngập nỗi đau lòng.

“Diêu ca ca, muội muốn giết huynh, huynh có hận muội không?”

“Là điều muội muốn, huynh có khi nào cự tuyệt?”, Lệnh Hồ Diêu ôn nhu cười, tay càng siết chặt. Nếu như thật sự muốn cái mệnh này, cũng đều cho muội thôi. Chỉ cần, có thể mang Lê Nhi ôn nhu thuần tịnh trở về, liền hảo thôi.

“Ngô.....”, Dương Lê cũng không nói gì, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. “Phụ tử Trầm gia một lòng muốn làm vô lâm minh chủ, mà muội chỉ nghĩ đến vị trí minh chủ phụ nhân mà thôi, vị trí kia nguyên thuộc về nương, không phải sao? Muội từng hỏi qua Diêu ca ca, có muốn xưng bá vô lâm không? Diêu ca huynh, huynh luôn nghĩ đến những ngày nhân văn nhã hạc, không nghĩ đến giao thiệp với giang hồ, phải như huynh đáp ứng muội thì có phải đã tốt rồi không? Trầm Lực Phương đáp ứng cưới muội làm chính thê, nhưng cuối cùng lại đem muội gả cho tên Trầm Long không bằng cầm thú kia. A a, huynh nói, hần không đáng chết sao?”

“.....”

“Về phần huynh, Diêu ca ca.” Dương Lê thoát khai vòng tay của Lệnh Hồ Diêu, lui về phía sau hai bước, sợi tóc tán loạn bị gió cuốn vào bóng đêm, con người thu thủy lóa ra ánh cuồng loạn cùng tuyệt vọng, thì thào mở miệng, “Huynh thủy chung không chịu buông tha quyết truy tra ra Tiêu Diêu Lâu đã giết chết phụ thân, huynh biết không, muốn bồi tử tất cần nhu lương thiện, chỉ cần giết huynh là được. Chỉ cần giết huynh, muội liền không có gì vướng bận, mà huynh, đến khi chết đều hội yêu Lê Nhi thanh thuần thiện lương kia. Cho nên, huynh phải chết, biết không?”

“Sách, thực điên cuồng.”, Nhâm Viên cười khẽ mở miệng, cũng không nghĩ lại thu hút tầm mắt của Dương Lê, nhìn về dòng suối kế bên. Thân ảnh thanh quốc đậm như mây khói kia đứng ở nơi đó, lẳng lặng, thật sâu lắng nhìn Lệnh Hồ Diêu. Dương Lê khúc khích cười, vừa chậm rãi đi về phía y vừa mở miệng. “Còn hần, lại cuối cùng phải tử tất cả giấc mộng của ta. Chủ nhân Thiên Sơn kiếm phái, Tuyệt Y Kiếm Nhạc Thu Hàn phải không? Quả nhiên đủ vô tình, có thể không chút do dự giết chết Mộc Mộc Ngôn. Biết phụ phụ Mộc Mộc Ngôn tự phụ ngoan lệ vì sao tình nguyện vì ba mươi vạn lượng bạc trắng, lại có thể không màng mặt mũi ra tay sát tử tiểu bối không?”

Nhạc Thu Hàn hơi hơi mị nhãn, nhìn Dương Lê đứng lại trước mặt mình, “Bởi vì ta cầu Trầm Lực Phương bắt được Khổ bà bà, ở trên người ả hạ Long sát. Biết Long sát không, xâm nhập phế phủ hấp thực huyết nhục, thiên hạ vô được có thể giải trừ, chỉ có đốt cháy Mộc Hồ Diệp tạo mùi hương mới có thể đem nó thoát ra ngoài cơ thể. Cho nên, hần quyết phải đi.” Biểu tình của Dương Lê càng ngày càng thê lương, vẻ tươi cười cũng trở nên quỷ dị, “Người giết Đồ Thập Tam cũng đành, ta lại không nghĩ rằng người ngay cả bọn người trong môn hạ của mình cũng có thể như vậy vô tình! Thật ngoài dự kiến của ta.”

Nhạc Thu Hàn chính là thần nhiên nhú mày, không chút ý định mở miệng, Dương Lê ha ha cười, “Không phản bác sao? Ta biết rõ người. Liền ngay cả chuyện người vô sỉ câu dẫn Diêu ca ca, ta cũng biết rành mạch! Loại chuyện vô sỉ này mà truyền trên giang hồ, không biết người giang hồ sẽ nghĩ thế nào.”

“Người không có cơ hội!”, Nhâm Viên lạnh lùng cười, tay khoanh trước ngực tựa vào thân trúc, híp mắt nhìn nữ nhân mang ý cười trên mặt kia, “Chỉ bằng một mình ta là có thể cho người.....”

“Nhâm Viên.” Nhạc Thu Hàn rốt cục mở miệng, nhẹ nhàng lạnh lùng không vui không giận, con người trong suốt không hướng về phía Dương Lê, ngược lại đứng ở trên người Lệnh Hồ Diêu, “Kẻ khác nghĩ gì thì can hệ gì đến ta? Ta yêu ai hận ai, thì sao nào? Ta yêu Lệnh Hồ Diêu, người, bọn hần, người trong thiên hạ, kẻ nào có thể khó dễ được ta!”

Lệnh Hồ Diêu hô hấp bị kiềm hãm, ngơ ngác nhìn Nhạc Thu Hàn cuồng phóng ngạo nghễ, trong đầu câu nói kia liên tục lặp lại, ta yêu Lệnh Hồ Diêu, người, bọn hần, người trong thiên hạ, kẻ nào có thể khó dễ được ta!

Đây là Nhạc Thu Hàn! Không hề che giấu, thuần túy kiêu ngạo Nhạc Thu Hàn! Trong lòng giống như có cái gì ngứa nhéo, đau đến hốc mắt có chút chua xót.

“Vô sỉ!”, Dương Lê đột nhiên ngoài dự kiến thét chói tai, cười đến thâm lương, “Người thật vô sỉ!! Người nghĩ Diêu ca ca hội yêu một nam nhân như ngươi! Đừng có vọng tưởng! Hần căn bản sẽ không yêu ngươi, ngươi chỉ làm cho hần ghê tởm mà thôi!”

“Lê Nhi.”, Lệnh Hồ Diêu nhìn biểu tình Nhạc Thu Hàn, trứu mi đi lên trước vài bước giữ chặt tay nàng, cũng không nghĩ bị nàng một phen bỏ ra,” Nhạc Thu Hàn, Tuyệt Y Kiếm! Lại nguyên lai một nam nhân đoạn tụ chi phích! Ghê tởm! Ghê tởm!”

Nhạc Thu Hàn không phản bác, hơi hơi nhếch miệng, có chút đồng tình nhìn nữ tử gần như điên cuồng trước mặt.

Dương Lê kêu khóc một hồi, rốt cục im lặng, quay đầu lại nhìn Lệnh Hồ Diêu nhẹ nhàng cười. Con người tú lệ mang nét xin lỗi cùng nhu tình, “Diêu ca ca, thực xin lỗi.”

Lệnh Hồ Diêu chấn động, còn không kịp phản ứng liền thấy Dương Lê từ trong tay áo rút ra một thanh đoản kiếm, hướng Nhạc Thu Hàn đâm tới—

“Nhạc Thu Hàn!”

Nhạc Thu Hàn sắc mặt trầm xuống, theo thói quen tính huy chưởng ra chắn cũng không nghĩ lại nghe được Lệnh Hồ Diêu một tiếng rống to, nao nao, nhốt đến ánh mắt phần nộ của Lệnh Hồ Diêu ngày ấy, hơi hơi ngẩng đầu, lo lắng ta tổn thương nàng? Mặc dù biết nàng hại người, người vẫn như trước say đắm yêu nàng?

“Ách.....”, có vật thể gì bén nhọn nhập trong bụng, thực lạnh. Mười năm trước, cũng có cảm giác như vậy, thân thể đau đớn, trên miệng cảm nhận một thoáng tinh ngọt, bóng đêm tối đen không cùng.

“Diêu ca ca là của ta, ta vĩnh viễn không đem hần cho người!”, Dương Lê xoay chuyển chủy thủ trong tay, cảm giác được chất lỏng ấm áp mãnh liệt tràn ra bàn tay, cười lạnh nhìn dung nhan như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng đậm đặc trước mặt, nhẹ nhàng mở miệng. “Phá hỏng mộng của ta, nhưng, người vĩnh viễn cũng không có được Diêu của ta.”

Vừa dứt lời, đưa tay rút nhanh chủy thủ, không chút do dự cửa lên chiếc cổ mảnh khảnh của mình, “Yêu hần, tuyệt đối sẽ không sâu sắc như ta.....”

“Tiểu Hàn!”

“Lê Nhi!”

Hết thấy mọi chuyện phát sinh đột ngột, còn không kịp phản ứng thì đã chấm dứt. Lệnh Hồ Diêu cùng Nhâm Viên bay nhanh về phía hai người, đón lấy thân hình ngã xuống.

“Tiểu Hàn! Vì cái gì không ra tay, vì cái gì!”, Nhâm Viên đem Nhạc Thu Hàn ôm vào *** ngực, điểm huyết giúp y cầm máu lại y nhiên không thể ngăn cản dòng chảy tinh hồng mãnh liệt, run giọng gằm nhẹ. Nhạc Thu Hàn lại chỉ lẳng lặng nghiêng đầu nhìn thân ảnh ôm nữ tử bị thống muốn chết, si ngốc, tràn đầy bi thương bên cạnh.

Gió lẳng lặng thổi qua, bóng trúc dưới ánh trăng giấu đi thủy ngân nhợt nhạt trong ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng trong suốt. Lệnh Hồ Diêu, nữ nhân kia quan trọng đến vậy sao, quan trọng đến mức dù ta

không đánh trả, người cũng không ban cho ta một cái ánh mắt quan tâm? Một chút nguyện vọng nhỏ bé như vậy, cũng là lòng tham của ta sao?

Có chất lỏng gì rơi trên mặt, nhỏ vào khóe miệng, hơi hơi mằn mặn. Mờ mịt quay đầu, lại ngạc nhiên thấy dung nhan tuấn kiệt không kiềm chế được của Nhâm Viên lại mang những giọt lệ trong suốt, đau đớn, đau lòng, hối hận, các loại cảm xúc lần lượt thay đổi ở trong mắt hắn, môi hé ra, lại cuối cùng không nói được lời nào.

Còn có người vì ta khóc sao?

Mở miệng muốn cười, miệng lại dâng lên một cảm giác tinh ngọt. Nhẹ nhàng nâng tay, bị hắn một phen cầm lấy áp lên mặt, ấm áp, mang theo đau lòng cùng ôn nhu vô tận. "Viên, thực xin lỗi, khiến người lo lắng như vậy."

"Người này bỗng dưng!"

Nhâm Viên muốn ôm lấy y, cũng không nghĩ lại bị Nhạc Thu Hàn ngăn cản, chậm rãi lắc lắc đầu.

"Người tốt cùng phải chấp mê bất ngộ đến khi nào!", hắn thở dài một tiếng, lại nhìn thấy ánh mắt có lỗi của Nhạc Thu Hàn. Duyên phận giữa người với người, e là đã do trời định. Không thể giữ lại, cũng không thể cưỡng cầu.....

Lệnh Hồ Diêu quỳ gối trước người Dương Lê, vô lực nhìn máu tươi không ngừng trào ra, run rẩy đưa tay ôm nàng vào lòng.

"Diêu..... ca..... ca....."

"Không cần nói.", một phen cầm lấy bàn tay dần dần lạnh như băng, Lệnh Hồ Diêu đau lòng không chịu nổi, "Không cần nói....."

"Không nói sẽ không còn cơ hội.", đôi mắt Dương Lê mờ ảo nhìn gương mặt bị thương tựa hồ như muốn chết đi của Lệnh Hồ Diêu, gương mặt tái nhợt chợt xẹt qua một tia huyết tố, "Diêu ca..... ca, đừng quên Lê Nhi có được không? Xin đừng..... quên Lê Nhi....."

"Sẽ không, huynh vĩnh viễn không quên muội....."

"Kiếp sau..... kiếp sau, Lê Nhi..... nhất định làm một..... nữ tử..... thật ôn nhu....., khi..... khi đó..... Diêu ca có..... có yêu..... yêu muội không?"

"Có, nhất định có."

Dương Lê ho khụ khụ, đôi môi mấp máy, đôi mắt mờ dần đi, lại lấy ra một vật từ trong ngực áo đặt vào tay Lệnh Hồ Diêu, "Mộc..... Mộc Hồ Điệp....."

"Lê Nhi!!!"

"Muội..... mong rằng..... kiếp sau..... sinh một..... đôi..... oa....."

"Lê Nhi!!!" Lệnh Hồ Diêu một tay ôm chặt lấy thân thể đang lịm dần trong ***g ngực, như một con thú bị vây bắt mà gào thét lên. Dưới ánh trăng, dung nhan tuyệt mỹ của Dương Lê xẹt qua một tia thủy quang trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhập vào tóc mai.....

Nàng thật vẫn yêu Lệnh Hồ Diêu, tình yêu này lại bị quyền lực che khuất, thật là bi thảm nặng nề, hối ám bất kham.....

Nhâm Viên khẽ thở dài, cúi đầu nhìn sắc mặt thâm trầm của Nhạc Thu Hàn, nhẹ giọng mở miệng, "Tiểu Hàn?"

"Đi.", Nhạc Thu Hàn chậm rãi mở miệng, nắm lấy tay Nhâm Viên lão đảo đứng lên, cuối cùng liếc mắt nhìn Lệnh Hồ Diêu, rồi dùng tay ép chặt lên miệng vết thương, xoay người hướng đi ra khỏi rừng trúc.

Nghe được tiếng động phía sau, Lệnh Hồ Diêu mới chậm rãi quay đầu. Dưới ánh trăng bóng dáng lạc mịch, vẻ mặt bi thiết kia, cơ hồ khiến hắn không thể hô hấp.

Không chút nghỉ ngơi, đột nhiên đứng dậy bước nhanh đến, một phen cầm cái cổ tay gầy yếu nhưng ấn dẫu lực đạo kia, "Đi đâu?"

"....." Nhạc Thu Hàn thản nhiên giương mắt, chăm chú nhìn hắn hồi lâu mới thản nhiên cười, "Chữa thương."

Thanh âm không lớn, lại thanh đậm như gió.

Vừa dứt lời, thân ảnh trước mặt lại đột nhiên ngã xuống, được Lệnh Hồ Diêu nhanh tay đỡ lấy. "Nhạc Thu Hàn!"

Nhâm Viên lạnh lùng nhìn nhất cử nhất động của Lệnh Hồ Diêu, khinh thường xuy một tiếng xoay người hướng ra khỏi rừng trúc. Không đi quá hai bước liền quay đầu tĩnh lặng nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ tái nhợt của Nhạc Thu Hàn, một hồi lâu sau mới nhìn hướng Lệnh Hồ Diêu, nhấn mạnh từng lời, "Lệnh Hồ Diêu, Nhâm Viên ta hôm nay rõ ràng bạch bạch nói cho ngươi biết, nếu như có một ngày, ngươi lại làm hắn bị thương, ta tuyệt không buông tha ngươi!"

Lệnh Hồ Diêu không quay đầu lại nhìn về phía vẻ mặt cuồng nộ của Nhâm Viên, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy Nhạc Thu Hàn, tựa đầu vào tóc mai của y, khe khẽ nói gì đó, cơn gió thổi qua khiến những phiến lá trúc rơi rụng.....

Thực xin lỗi.

Thực xin lỗi.....

Thực xin lỗi, là vì tổn thương của y, vì đau đớn của y, hay vì tình chấp nhất tuyệt không hối hận này của y? Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Thời điểm y tỉnh lại là một ban sớm lãnh lạnh quải niệm. Vẫn là dải đất núp sau rừng cây lặng lẽ, vẫn là Đường trúc dày đặc một mảnh rừng. Đột nhiên một trận mưa phùn xua tan đi lớp sương mù đậm bạc, dần dần lộ rõ thân ảnh khôi vĩ đứng cách đó không xa cũng như hiện rõ một phần trước mặt hắn.

Nhạc Thu Hàn đứng dậy, vô tình khiến động đến vết thương trên bụng, lập tức trước mắt một mảnh tối đen. Khi đau đớn tạm qua, y cúi đầu nhận ra vết thương đã được băng bó cẩn thận, y phục dính máu trên người cũng đã được thay ra, thay vào đó là kiện lam y của Lệnh Hồ Diêu. Chớp mi lạnh nhạt cười, y nhìn đau đi ra ngoài đình.

Lệnh Hồ Diêu phát hiện hành động của y, quay đầu, mi nhãn nguyên bản tuần lãng nay lại tiêu tụy đi rất nhiều, con ngươi ứng phó mang theo đau đớn không nói nên lời, nhẹ nhàng cười, "Đã đỡ rồi?"

"Ân."

Lệnh Hồ Diêu gật đầu, liền xoay mặt đi không nói lời nào. Không biết nên nói gì, Nhạc Thu Hàn hơi hơi nhắm mắt ngăn chặn từng trận choáng váng, lẳng lặng đứng phía sau hắn. Từ không trung, những giọt mưa đầu đông rơi xuống thấm qua y phục đan bạc của Nhạc Thu Hàn, thực lạnh.

Không ai nói gì, cũng không biết đã đứng bao lâu, chỉ biết là đến khi chung quanh hết thấy đều trở nên mờ hồ không rõ.

Tự thủy lưu niên, hoa khai hoa lạc. Dem tất cả ngọt ngào cùng thống khổ thăng tiến vào mộng, khiến cho thân ảnh thon dài tuần dật tâm tư triêu thấp. Cho dù hết thấy chỉ là một chút thoáng qua, cho dù hết thấy bị thương đều nhìn không thấy nước mắt, cho dù hết thấy chuyện xưa đều dừng lại ở trong giấc mộng.....

Ấm áp, là tay ai nắm lấy?

Là thanh âm của ai, ở bên tai nhẹ nhàng khẽ gọi. Rung động mở ra mi mắt, thủy vụ mê mông. Con người quyền cường của hắn liền gần trong gang tấc, mang theo nỗi đau lòng mà chính y chưa bao giờ thấy qua, trong người nóng bức khó chịu lại như trước khơi mào một nụ cười nhạt nhẽo mê người.

Lệnh Hồ Diêu một tay kéo y ôm vào trong ***g ngực, mạnh mẽ đến tựa như muốn nghiền nát y, "Người thật ngu ngốc!"

"Ngu ngốc sao?", Nhạc Thu Hàn mỉm cười, nâng tay nắm lấy dải tóc đen uớt trước mắt mình, dùng sức kéo đến trước mắt, định định, ôn nhu, lời nói thốt ra tựa như thể nguyên, "Cả đời này, Nhạc Thu Hàn yêu là yêu, bất luận nửa phần tiếc nuối..... Ngay cả chết..... cũng thay người hàm một ngụm Mạnh bà thang....."

Ngay cả chết.....

Cũng thay người hàm một ngụm Mạnh bà thang.....

Là không muốn ta quên người sao?

Một kẻ như ta, phải như thế nào mới có thể trả nợ tình người?!

Lệnh Hồ Diêu không nói gì, trầm mặc hồi lâu rồi đột nhiên cúi đầu hôn lên đôi môi lạnh lạnh của Nhạc Thu Hàn, không giống như ngày trước, nụ hôn lần này, thực ôn nhu, ôn nhu đến mức khiến cho người ta đau lòng. "Quyết không để người rời đi!"

Không hối hận, bất luận như thế nào..... cũng không hối hận.

Trước khi mất đi ý thức, Nhạc Thu Hàn cười nghĩ thầm.

—Mấy tháng sau—

"Làm cái gì!", Lệnh Hồ Diêu một phen kéo ra cánh tay gắt gao ôm lấy cổ mình, không được liền gằm nhẹ. "Không thấy ta đang vội sao!"

"Diêu.....", thanh âm thanh việt như nước.

"....."

"Diêu.....", tựa hồ mang theo ý cười thản nhiên.

"....."

"....."

Thanh âm phía sau đột nhiên im bặt khiến cho Lệnh Hồ Diêu một trận nghi hoặc, buông công cụ trong tay quay đầu lại, nhìn vào con người phía sau hàm chứa ý cười, bất đắc dĩ thở dài. "Người lại muốn gì đây?"

"Đã sắp qua năm mới, chúng ta xuống núi đi mua vật dụng cho năm mới được không?"

"Muốn đi thì tự mình đi."

Nhạc Thu Hàn cũng không nói gì, như trước vẫn không nhúc nhích đứng ở tại chỗ nhìn Lệnh Hồ Diêu, trong ánh mắt ý cười ngày càng dày.

Lệnh Hồ Diêu cuối cùng không chịu được y, thật sâu thở dài, "Hảo, thu thập một chút, chúng ta lập tức xuống núi."

"Ân, tiện thể, cho người đổi kiện y trang mới.", Nhạc Thu Hàn nhẹ nhàng cười, trong ánh mắt quang hoa lưu chuyển thật đẹp khiến cho Lệnh Hồ Diêu một trận tâm linh dao động, hung hãn kéo y đến trước mặt, cướp lấy môi y, "Đừng quên mang theo mặt nạ của người!"

Nhạc Thu Hàn ha ha cười, xoay người tiến vào trong phòng.

Đây là một quả núi cách thành Lạc Dương không xa, dưới chân núi chính là rừng trúc có mộ phần của Dương Lê. Trong núi tuy nhiều mảnh thú, người ở rất thưa thớt, nhưng không mất đi vẻ thanh tịnh nguyên sơ, trong núi có dòng nước tự nhiên, hoa mộc điều thú cái gì cũng có.

Hai người tìm khối đất trống, dựng nên một ngôi nhà gỗ đơn sơ, bốn phía trồng một ít rau quả. Ban ngày cùng nhau ở trong rừng đi bộ thưởng cảnh, buổi tối thổi tiêu luận kiếm. Viễn li ân oán giang hồ, thị phi cừu sát, buông bỏ hết thảy ưu phiền cuộc sống, quả thật nhạc thú phi thường.

Từ đi đến nơi này, bọn hắn liền rất ít xuống núi, ngoại trừ đi mua những vật phẩm dùng cho hàng ngày. Mỗi lần nhớ tới vẻ mặt thôn dân dưới chân núi nhìn Nhạc Thu Hàn đều khiến cho Lệnh Hồ Diêu tức giận.

Mà Nhạc Thu Hàn nói đến cũng thật kỳ quái, trong mấy tháng qua hai người sống cạnh nhau, ngoài những nụ hôn nhẹ nhàng, cho tới bây giờ cũng không có hành động gì khác. Mỗi ngày, y tựa hồ đều thực vui vẻ, thực thỏa mãn, giống như muốn dùng hết mọi năng lượng trong sinh mệnh cùng hắn tận hưởng cuộc sống này. Chỉ là mi nhân thân nhiên ngày càng u sầu, hơn nữa khúc “Thiên nhai” ban đêm thổi lên kia, thể lương đến mức không hiểu nổi.....

Nếu hỏi y, y lại chỉ thân nhiên cười, liếm mi không nói.

Đi đến đường vào núi thì đã là lúc lên đèn. Không biết vì sao từ khi ra khỏi ngôi làng, Nhạc Thu Hàn có điểm cổ quái, bình thường đều thích trên đường lúc đi lúc ngừng, mà nay lại giống như phía sau có người đuổi theo, suốt đường không nói một lời liền đi thẳng.

“Hàn!”, Lệnh Hồ Diêu rốt cục không thể nhịn được nữa, một phen nắm lấy tay y, “Đã xảy ra chuyện gì?!”

“Không có.”, Nhạc Thu Hàn dừng một chút, có chút xin lỗi cười cười, “Mệt không?”

“Người gạt ta! Nói cho ta!”, hắn đau lòng khi thấy trong ánh mắt y mang mờ ảo khinh sầu, lại lan tràn nỗi niềm bất đắc dĩ.

“Diêu, ngươi có yêu ta không?”

“Nói bậy bạ gì đó!”, Lệnh Hồ Diêu một phen bắt lấy cổ tay y đưa y kéo tới trước người, “Người mỗi ngày cười lại giống như khóc, mỗi câu đều có vẻ ngập ngừng! Người đến tột cùng giấu ta điều gì?”

“Người trả lời trước, ngươi có yêu ta không?”, Nhạc Thu Hàn chậm rãi ngẩng mặt lên, chăm chăm nhìn Lệnh Hồ Diêu, trên mặt chợt lóe qua vẻ mê võng cùng bất lực, nhẹ nhàng nhắm mắt cúi đầu, hơi hơi nhếch lên khóe miệng tuyệt mỹ.

Lệnh Hồ Diêu cũng sững sờ một chút, trong lòng đột nhiên một trận mê mang, “Ta.....”

Yêu y không? Từ khi cùng y một chỗ, ta cũng không có nghĩ tới vấn đề này. Lê Nhi phản bội đến thân vong, khóc nói muốn ta không được quên nàng. Hiện tại ngươi như vậy hỏi ta, muốn ta trả lời thế nào?

“Ta không biết.”

“Ta đã biết ngươi hội như vậy trả lời.”, Nhạc Thu Hàn ngẩng đầu, nhưng không có nhìn về phía hắn, mà lẳng lặng nhắm mắt dừng lại ở phía sau hắn, “Người tâm tâm niệm niệm, thủy chung đối với nữ nhân kia. Người ngày ngày dạy sớm, hái tiên hoa đặt ở trước mộ của nàng, sau đó mang một thân sương sớm nằm ở bên người ta, ở trong lòng ngươi, ta là cái gì?”

“Vì cái gì bỗng nhiên nhắc tới?”, làm như bị y nói đến chỗ đau, Lệnh Hồ Diêu nhướng mày, “Người theo dõi ta?”

Nhạc Thu Hàn không có trả lời, xoay người phát tay áo, đi đến vực thẳm bên đường, nhìn dưới vực nùng vân quay cuồng, một lúc lâu sau mới quay đầu lại thân nhiên mở miệng, “Nếu có một ngày ta rời ngươi mà đi, muốn ngươi vĩnh không quên ta, ngươi hội đáp ứng không?”

“Hoang đường! Một trái tim sao có thể dung hạ hai người! Ngươi hôm nay vì sao lại hỏi những điều cổ quái!”

Sắc mặt Nhạc Thu Hàn đột nhiên trở nên tái nhợt, chinh chinh nhìn chăm chăm Lệnh Hồ Diêu thật lâu, mới đột nhiên bật cười, xoay người đi đến bên người hắn, “Chỉ đùa một chút thôi. Trời đã tối rồi, chúng ta mau trở về đi.”

“Ngô.” nghĩ đến đề tài đó không hay ho gì, hai người trên đường đều im lặng không nói gì. Vừa mới vào núi không được bao xa, hắn đột nhiên cảm thấy được không khí có chút bất thường. Tám thân ảnh đứng nơi bóng cây như chờ đợi hai người về.

“Ai!”, Lệnh Hồ Diêu một tay chắn trước mặt Nhạc Thu Hàn, lạnh lùng mở miệng, “Bảo tôn tính đại.....”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên bị người phía sau điểm huyết đạo, chậm rãi đi đến trước mặt. Con người xinh đẹp dưới ánh trăng lộ ra vẻ thần nhiên tuyệt vọng cùng thê lương.

“Nhạc Thu Hàn?”, nhấn kinh ngạc nhìn chăm chăm người nam tử vẻ mặt bình thản đứng trước mặt mình.

“Đã đến lúc.”, một nụ cười thần nhiên như thường.

“Đến lúc gì! Người nói cái gì!”

Nhạc Thu Hàn không trả lời, xoay người nhưng không nhìn Lệnh Hồ Diêu mà đi đến dưới tàng cây cung kính quỳ xuống đất, “Lâu chủ.”

Gió thổi mây trôi, ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi đình viện, trong trẻo mà cũng thật lạnh lẽo. Cảnh ládiêu linh, trong đám người dưới tàng cây, rõ ràng thấy được những gương mặt quen thuộc lúc trước từng xuất hiện, ngoại trừ Nhâm Viên ra, còn có kẻ mà Nhạc Thu Hàn gọi là Thượng Quan Vu, Lưu Phong, Vạn Sĩ Thương, Phó Vô Thương, cùng với Văn Kinh.....

Đứng ở giữa bọn hắn là một vị nam tử dáng người to lớn tuổi mỹ phi phạm, khí chất băng dã cuồng vọng vừa nhìn đã biết là người không phải tầm thường, phía sau là một hắc y nữ tử tuyệt sắc, trong tay đang cầm một thanh bích trường kiếm tùy thị ở bên cạnh. Người nọ lạnh lùng nhìn Nhạc Thu Hàn đang quỳ rạp bên chân, hé miệng cười, “Xuy Sầu, người cũng biết mình có tội?”

Xuy Sầu?

Lệnh Hồ Diêu đột nhiên trong đầu trống rỗng! Xuy Sầu! Y chính là tên sát thủ mà mình tìm suốt gần bốn năm!

Thấy Nhạc Thu Hàn một chút cũng không có vẻ phản bác, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một loại cảm giác đau đớn vì bị lừa dối cùng phản bội, trong tiếng nói thô đất khàn khàn khó nén cảm xúc phần nộ vô tận, “Người, chính là Xuy Sầu?!”

Nhạc Thu Hàn thần nhiên nghiêng mặt, nhìn Lệnh Hồ Diêu, “Là ta, Xuy Sầu.”

“Người một mực gạt ta?!”

“.....”

Nam nhân nghe thấy lời Lệnh Hồ Diêu, lạnh lùng nhướn mày cười, “Xuy Sầu, đây là nam nhân người năm đó không tiếc kháng lệnh ta cũng phải xuống núi tìm kiếm?”

“Ân.”

“Phạm vào lâu quy, cũng là vì hắn?”

“Xuy Sầu tự nguyện lĩnh tội, tất thấy đều không can hệ đến hắn.”

Nam nhân hơi hơi nhếch miệng, trong ánh mắt tà nịnh tẫn hiện, quay đầu lại thần nhiên liếc mắt nhìn Thượng Quan Vu đứng ở cách đó không xa, mở miệng nói, “Thượng Quan Vu, ta phái người chuẩn bị Vong Xuyên cùng Đoạn Hồn, đã chuẩn bị chưa?”

Thượng Quan Vu sắc mặt một trận tái nhợt, con người im lặng mang theo lo lắng nhìn phía Nhạc Thu Hàn, cũng không nghĩ y lại ngẩng cao đầu, “Thuộc hạ còn có một chuyện thỉnh cầu.”

“Nói.”

“Tiêu Diêu Lâu xử lý nội sự trong lâu, xin cho người khác lánh đi.”

Nam tử cười tà một chút, trong ánh mắt u thâm khó dò xẹt qua một tia hân thưởng, hơi hơi nâng tay. Hắc y nữ tử phía sau phất người một cái đi đến trước mặt Lệnh Hồ Diêu, nâng tay bỏ lên phía sau cổ hắn, Lệnh Hồ Diêu còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, liền suy sụp ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

“Tạ lâu chủ thành toàn.”, Nhạc Thu Hàn hơi hơi nhắm mắt, giống như phảng phất tâm sự, âm đạm cười.

“Xuy Sầu, tự mình lựa chọn đi.”

“Đoạn Hồn.”

“Thu Hàn!”, “Tiểu Hàn!”, mấy người chung quanh ngoại trừ Tiêu Diêu Lâu lâu chủ ra đều toàn bộ kinh hô— Nhạc Thu Hàn nghiêng đầu nhìn Lệnh Hồ Diêu đang nằm ngã trên đất, ánh mắt chột lóe qua ánh nhìn ôn nhu cùng bất đắc dĩ cuối cùng lại hóa thành ý cười thản nhiên. Trừng phạt của Tiêu Diêu Lâu, không phải lần đầu tiên y nhìn thấy, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới y, kẻ luôn chấp hành trách phạt lãnh tâm vô tình, cũng sẽ lạc đặc tình cảnh như vậy.

So với dùng Vong Xuyên đoạn đi tất cả tình thì ta tình nguyện lựa chọn chấm dứt sinh mệnh.

Đối với cảm tình dành cho người, đến chính ta cũng cảm thấy không thể nói thành lời.

Yêu người đến như vậy, đã đủ rồi chưa?

“Quyết định?”

“Thỉnh lâu chủ thành toàn.”, Nhạc Thu Hàn ánh mắt sáng ngời, kiên định ngạo nghễ.

Nam tử hơi hơi vuốt cằm, hắc y nữ tử phía sau tiếp nhận tiểu từ bình từ tay Thượng Quan Vu, đưa tới trước mặt Nhạc Thu Hàn.....

“Ca ca!”, “Lâu chủ!”, Nhâm Viên cùng Thượng Quan Vu đột nhiên tiến lên vài bước, xoay người quỳ gối trước mặt nam tử.

“Xuy Sầu chính là nhất thời sai lầm, thỉnh ngài niệm hán nhiều năm qua một mảnh trung tâm, tha hán một lần.”

“Người vì hán cầu tình? Người rút cục lại quỳ gối trước mặt ta vì Xuy Sầu?”, nam tử một phen nâng cằm Thượng Quan Vu khiến cho hán ngẩng đầu lên, cười lạnh mở miệng, “Nếu là người cầu xin, ta lại càng không để cho hán sống!”

“Lâu chủ!”, năm người còn lại cũng quỳ rạp xuống đất, cùng kêu lên, “Thỉnh lâu chủ tha cho Xuy Sầu một con đường sống!”

“Sách. Không biết là Xuy Sầu lại rất có mị lực, hay là có khả năng xúi giục kẻ khác?”, hán buông bàn tay đang nắm lấy Thượng Quan Vu, chậm rãi nhìn quanh bốn phía, “Vu, người chính mình lựa chọn, nhập Giáo Hữu Cung của ta để đổi Xuy Sầu một mạng, thế nào?”

Thượng Quan Vu đột nhiên nâng đầu lên, sắc mặt một trận trắng bệch, con ngươi thanh trong như thu thủy xẹt qua một tia tuyệt vọng thê lương, nghiêng đầu nhìn Nhạc Thu Hàn, hơi hơi hạp thượng nhãn. “Ta.....”

“Vu.”, Nhạc Thu Hàn nâng tay lấy hồng hoàn từ bàn tay hắc y nữ tử, “Xuy Sầu vốn xem thường sinh tử, huống hồ cũng bằng thừa. So với bị hán căm đời oán hận, không bằng đi xuống địa phủ quên đi tất cả!”

“Tiểu.....”, Nhâm Viên còn chưa kịp mở miệng, liền thấy Nhạc Thu Hàn đem viên thuốc bỏ vào trong miệng, quay đầu đối hán sấn nhiên cười, mi mắt gian thanh trong treo nhưng lạnh lùng, cao ngạo phi phạm. “Nhâm Viên, Nhạc Thu Hàn kim thể quen biết bằng hữu như các người, quyết không hối hận!”

Nhâm Viên đứng lên, lui ra phía sau hai bước cười thảm nói, “Hảo thay hai tiếng bằng hữu, người muốn chết cũng liền phải sạch ta qua một bên.”

Nhạc Thu Hàn không nói gì, đứng dậy hướng lâu chủ Tiêu Diêu Lâu hơi hơi khom người, “Chỉ còn chưa đến một tháng, Xuy Sầu muốn tìm một nơi chốn tĩnh lặng để chết, sẽ không quấy rầy lâu chủ cùng mọi người.”

Tất cả mọi người không hề nói gì, chính là mắt nhìn Nhạc Thu Hàn xoay người mang theo Lệnh Hồ Diêu dần dần biến mất ở giữa trời chiều.....

*

“Đau.....” còn chưa tỉnh ngủ, mông lung đột nhiên cảm thấy được da đầu một trận đau nhức, Nhạc Thu Hàn mở mắt ngạc nhiên thấy ánh mắt Lệnh Hồ Diêu cuồng bạo, nhẹ nhàng cười, “Diêu?! Như thế nào dậy sớm như vậy, trời đã sáng?”

“Vì cái gì gạt ta! Vì cái gì gạt ta!”

Hán một phen nắm lấy cổ y, cơ hồ muốn đưa y dón vào chỗ chết mà đẩy vào vách tường—

“Vì cái gì, ngay cả người cũng gạt ta!”

Nhìn mắt hẩn như vậy điên cuồng, ngực Nhạc Thu Hàn một trận buồn đau trất tức, có cái gì dâng lên trong cuống họng lại bị y mạnh mẽ nuốt xuống, nâng tay vuốt lên đôi mày nhướng lên của hẩn, “Ta chỉ là không muốn thương tổn người.”

“Ha ha ha ha..... Nói thật dễ nghe!”, Lệnh Hồ Diêu đột nhiên cuồng tiếu lên tiếng, “Tất thấy những điều người làm đều vì ta, không tiếc tự tàn phá thân thể để lấy đồng tình của ta; cho ta nhìn rõ bộ mặt thật của Lê Nhi, bức nàng tự vẫn! Giấu diếm người chính là Xuy Sầu, đem ta đùa bỡn! Hảo, hảo một Nhạc Thu Hàn toàn tâm toàn ý, dứt khoát yêu ta!”

Ba, một bàn tay hướng gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng ôn nhuận của Nhạc Thu Hàn giáng xuống, y không chần chừ cũng không cự, tràn đầy bi ai nhìn hắc mâu gần như điên cuồng trước mặt, “Thực xin lỗi, ta thật sự không cố ý.”

“Câm mồm!”, Lệnh Hồ Diêu phẫn nộ lại giáng một bàn tay hướng gương mặt tề trí kia, “Vì cái gì! Vì cái gì ngay cả người cũng gạt ta! Nói a! Vì cái gì–”

Nhạc Thu Hàn một ngữ không nói ngưng nhìn nam nhân quyền cuồng vô tình trước mặt, “Thực xin lỗi.”, vết máu theo vết rách nơi miệng rỉ xuống cổ, trong ánh sáng bạc ban sớm tạo nên một phen diễm lệ nhìn thấy có chút ghê người!

Lệnh Hồ Diêu nheo mắt, cười đưa tay điểm huyết đạo y đem y ném lên giường. Có lẽ bởi lực đạo quá mạnh, đầu Nhạc Thu Hàn đập vào đầu giường, trước mặt lại là một mảnh tối đen.

“Diêu?”, hơi hơi trứu mi, trên người huyết đạo bức chế bủn rủn không còn khí lực, chỉ có thể nâng tay xoa đi mảnh đỏ tươi trong mắt, có chút mờ mịt nhìn nam nhân như mãnh thú chậm rãi đến gần mình.

Xoát!

Âm thanh thanh thúy cùng không khí lạnh lẽo rót vào da khiến cho Nhạc Thu Hàn đột nhiên hiểu chuyện tình sắp xảy ra.” Lệnh Hồ Diêu?!” thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng dẫn theo bối rối, trực trực nhìn hai cánh tay ở bên người mình, rất muốn nâng tay giúp hẩn thanh tỉnh, cổ tay lại truyền đến một trận đau nhức toàn tâm

“Ách.....”

Lệnh Hồ Diêu cúi người xuống, ngưng nhìn ánh mắt tràn đầy thê lương của Nhạc Thu Hàn, ngoan lệ mà vô tình cười, “Xuy Sầu, người khẩu khẩu thanh thanh nói yêu ta, không phải chờ đợi hôm nay sao? Nam nhân như người, cũng chỉ có dục vọng như vậy.”

Bàn tay thon dài chậm rãi phủ lên gương mặt ôn nhuận của Nhạc Thu Hàn, theo hai má chậm rãi lê xuống, cằm, cổ.....

“Diêu–”, Nhạc Thu Hàn thanh âm có chút run rẩy, mang theo đau lòng thoát phá, “Cầu người, không cần như vậy được không?”

“Ba!”

Lại một tiếng bạt tay thanh thúy vang lên, lực đạo thật lớn, không có chút lưu tình. “Người không phải đã sớm muốn trên giường cùng ta, giả bộ thanh thuần!”, Lệnh Hồ Diêu phẫn nộ mắng chửi rồi cuồng bạo xả hạ quần áo trên người Nhạc Thu Hàn, một phen nắm kéo mái tóc dài của y, cuồng bạo chiếm lấy miệng y

Hẩn không nhìn thấy, cũng không phát hiện, trong ánh mắt Nhạc Thu Hàn ánh lên vẻ tuyệt vọng.....

“Ách.....”, y không kịp giãy dụa, chỉ cảm thấy thân thể bị dị vật xâm nhập, không có cơn nhu, chỉ có đau đớn. Nhạc Thu Hàn ánh mắt lạnh lùng u trầm một chút, nghiêng đầu, “Lệnh Hồ Diêu, người bình tĩnh. Buông ra.....”

“Câm miệng!”

Lệnh Hồ Diêu đưa tay nắm lấy mái tóc mềm mại của y, đem đầu của y ép xuống tấm đệm.....

Bao nhiêu lần, mỗi khi tỉnh táo lại, nam nhân phía sau y vẫn y nhiên điên cuồng ở trên người y dày vò. Trên người mỗi chỗ đều thật đau, thật đau...

Biết không, Lệnh Hồ Diêu, vết thương trên vai bị người cắn xé, cổ tay bị người kiềm trụ, cơ thể bị người dày vò như một món đồ chơi, tất cả đều đau đến tận tâm can...

Đó là vết thương bị người tàn nhẫn xé toạc, ta vẫn cố gắng quên đi sự thật.

Ta không được người yêu. Chẳng sợ trả giá cùng cố gắng đến vậy, người cho tới bây giờ cũng không có chân chính yêu ta, đúng không?

Nếu không, người sẽ không tàn nhẫn như vậy.....

Thật sự muốn giết chết ta sao? Ngay cả chỉ có ba mươi ngày, đều không đợi được.....

Ta thăm nghĩ, chỉ muốn ở bên cạnh người vài mươi ngày thôi, chỉ có như vậy, cũng quá tham lam sao?

“Ách.....”, ngực hơi hơi đau xót, lồng ngực cảm nhận có cái gì tinh ngọt dâng lên yết hầu, tràn ra khoe miệng.....

Nghĩ muốn đưa tay ngăn cản, y lại phát hiện hai tay đều không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn chất lỏng đỏ tươi phun ra trên chiếc giường đầy ô nhục, tạo ra đóa đóa hồng liên.....

Nhẹ nhàng cười, y nhắm mắt lại. Trong đầu hình ảnh lần lượt thay đổi, có hình ảnh người thiếu niên mười năm trước nắm hai tay y mà khóc, có hình ảnh Lệnh Hồ Diêu mười năm sau cười ôn nhu mà sủng nịnh.....

Hận ta đến vậy sao? Lệnh Hồ Diêu?

Uổng ta trường cửu tự phụ, lại chuốc lấy kết cục như vậy, thiếu người.....

Có lẽ, tái gặp lại sau mười năm, chính là trò đùa của số phận.

Mà ta, lại thật sự vẫn.....

(Còn tiếp)

—

Aiz, muốn giết người quá, cụ thể là cái thằng công mất hết nhân tính phía trên.

Thời điểm y hoàn toàn thanh tỉnh thì đã là vào ngày hôm sau.

Y lồng ngực không nhớ rõ ràng lắm. Trong giấc mộng mơ hồ, y nhớ mình đã đem hình ảnh người kia trong trí nhớ cùng hình ảnh hiện tại hòa trộn vào nhau, lại tựa như đã trông thấy Lệnh Hồ Diêu ôm mình vào lòng, nắm bàn tay bị thương mà thấp giọng khóc.....

Trong mộng, nụ hôn của hắn rất ôn nhu. Ôn nhu đến mức khiến người cảm thấy đau lòng. Lệ nóng rục, rơi ở trên mặt, nóng đến mức khiến người xót thương. Hắn khi trưởng thành như đã nói điều gì đó vào tai y. Hiện tại y cũng đã không nhớ rõ.....

Quả nhiên là mộng.

Nhạc Thu Hàn mỉm cười mở mắt, phát giác mình đang ở trong một cỗ xe ngựa không ngừng xóc nảy. Bốn phía đều lót đệm dày để vết thương trên thân thể không vì xe ngựa lay động mà bị động thương.

Đột nhiên ngồi dậy kéo rèm xe ra, hình ảnh đập vào mắt y chính là nam nhân mà y sâu nặng nhiều năm, hốc mắt không khỏi hơi hơi nóng lên.

Người quả nhiên, sẽ không tức giận mà rời bỏ ta, đúng không?

Nghe được tiếng động phía sau truyền đến, Lệnh Hồ Diêu giảm tốc độ xe ngựa rồi quay đầu lại, đưa tay dò xét độ ẩm trên trán y, lạnh lùng mở miệng, “Là ta quá đáng.”

Nhạc Thu Hàn sững người một chút, trong lòng cảm thấy ảm áp, mở miệng cười, “Ta là một đại nam nhân, chịu được tiểu thương. Hết giận rồi sao? Không oán ta nữa.”

Lệnh Hồ Diêu liếc nhìn y, tia nhìn lạnh lùng trong mắt so với lần đầu gặp mặt còn xa lạ hơn, “Một lát nữa sẽ đến, người nghỉ ngơi đi.”

Nhạc Thu Hàn lúc này mới chú ý cảnh sắc chung quanh, đột nhiên sắc mặt đanh lại, “Đi đâu?”

“Ti Nguyệt phăng.”

“Người đưa ta trở về?”

“Ân. Người cứu ta mấy lần, vốn nợ tình người, giờ cũng trả lại. Từ nay về sau, người cùng ta quyết không thể chung đụng—”

Hô hấp y đột nhiên bị kiềm hãm, mờ mịt giương mắt nhìn bóng dáng lãnh tuyệt vô tình, “Quyết không thể chung đụng?!”

“.....”

“Lệnh Hồ Diêu!!”

“.....”, Lệnh Hồ Diêu không tái mở miệng nói chuyện, chỉ quất roi ngựa trong lên. Nhạc Thu Hàn buông tấm rèm ra, cực im lặng lùi vào bên trong xe.

*

Hoàng hôn vừa tàn, Tiêu Viễn đang cúi đầu dọn dẹp đình viện thì thành linh nghe thấy tiếng vó ngựa tháp tháp từ nơi gần đó truyền đến, thoáng tò mò mà ngẩng đầu nhìn.

Một cỗ xe ngựa hoa lệ dừng ở cửa, đúng là cỗ xe mà Nhạc Thu Hàn sử dụng khi rời đi cùng Lệnh Hồ Diêu mười tháng trước!

Sắc mặt hoan hỉ, hần vút bỏ cây chổi trong tay bước nhanh đến, y nha hời tung tích Nhạc Thu Hàn.

Lệnh Hồ Diêu liếc mắt nhìn hần một cái, đưa hần đẩy qua một bên, xốc rèm xe lên định đem Nhạc Thu Hàn ôm xuống, cũng không nghĩ Nhạc Thu Hàn lại cười lạnh mà tự mình xuống xe ngựa.

Thể lực không còn bao nhiêu, chân mới vừa chạm xuống đất, y đột nhiên lão đảo một chút, Lệnh Hồ Diêu nghĩ muốn đỡ lấy, lại bị Tiêu Viễn một tay đỡ trụ Nhạc Thu Hàn, ngón tay ấn vào mạch môn Nhạc Thu Hàn, sắc mặt đột nhiên đại biến.

Tiêu Viễn vốn là đệ tử môn hạ của Tà Dược sư, võ nghệ bình bình nhưng lại cực tinh thông độc dược, hần chỉ nắm tay Nhạc Thu Hàn một chút thì đã biết được kị độc trong thân y không có giải dược. Không khỏi trong lòng đau xót, hần nhìn về phía Nhạc Thu Hàn.

Hần cũng không nghĩ Nhạc Thu Hàn một chút cũng không nhìn về phía mình, chỉ là dậm định như thường nhìn người nam tử đứng ở trước xe. “Người thật rời bỏ ta?”

Lệnh Hồ Diêu quay mặt, không muốn nhìn loại ánh mắt của Nhạc Thu Hàn mà luôn khiến hần không thể kháng cự, lạnh lùng hừ một tiếng, “Các hạ đã bình an, tại hạ cáo từ. Từ nay về sau, người cùng ta ân oán chấm dứt, vĩnh không gặp mặt!”

Thấy hần xoay người mà đi, Tiêu Viễn xông lên phía trước chắn trước mặt hần, lo lắng vạn phần y y nha nha như muốn nói gì đó.

Lệnh Hồ Diêu nhíu mày, một tay đẩy hần ra, cũng không nghĩ bị hần cản đường, “Người nếu tái không cho đi, đừng trách ta vô tình.”

Tuy là nói với Tiêu Viễn nhưng lại mang ý vị sâu xa. Nhạc Thu Hàn chấn động, ngoác tay ý bảo Tiêu Viễn tránh ra, đã thấy hần cố chấp lắc đầu. Nhạc Thu Hàn lạnh lùng liếc nhìn hần một cái, mang theo ý cảnh cáo.

Tiêu Viễn hạ mắt xuống rồi cuối cùng lui sang một bên, Nhạc Thu Hàn thở dài hạ giọng, thản nhiên mở miệng với thân ảnh đứng ở cách đó không xa, “Ta yêu người.”

Lệnh Hồ Diêu như không nghe thấy cũng không quay đầu, từng bước từng bước đi về phía xe ngựa, lại nghe thấy thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng phía sau, “Ta yêu người.”

Hơi hơi nhắm mắt lại, nhưng hắn cũng không có dừng lại, đi nhanh tới nắm lấy dây cương nhảy thẳng lên lưng ngựa.

“Lệnh Hồ Diêu.”, thanh âm Nhạc Thu Hàn run rẩy, giống như đang hướng hắn cầu xin, “Ta yêu người.”

Hắn quát khẽ một tiếng, “Giá!”

“Diêu!!!”

Nhạc Thu Hàn rống lên một tiếng, lão đảo vài bước đột nhiên ói ra máu, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng chăm chăm nhìn bóng dáng đang dần khuất dạng, thật lâu sau mới phát ra cuồng tiếu.

Đưa tay huy khai bàn tay của Tiêu Viễn, ngạo nghễ xoay người, nhìn ách phó đứng ở cách đó không xa, “Các người rốt cục đã đợi đến ngày này.”

Mấy người nọ mất đi biểu tình khiêm nhường, âm hiểm cười, từng bước tới gần Nhạc Thu Hàn. Tuy rõ ràng biết thân thể yếu kém, nhưng lại kiên kỳ một thân võ công xuất thần nhập hóa, ai cũng không dám ra tay động thủ.

Gã ách phó này vốn trong chốn giang hồ là nhân vật mang ác danh Chiêu Chương, gặp phải Tuyết Y Kiếm, bị điểm huyết cam sau ở lại Ti Nguyệt phảng. Nhạc Thu Hàn biết bọn hắn vốn có phản tâm, nhưng cũng không thêm dòm ngó, cũng tùy ý dung túng bọn hắn hướng chính mình khiêu khích.

Nhìn khắp bốn phía, thấy bọn họ đều không dám ra tay, Nhạc Thu Hàn cười lạnh, đi hướng đến phòng mình, đi được hai bước, trong *** ngực lại là một trận đau nhức, lấy tay ngăn máu tràn ra khóe miệng.

Bốn phía không biết là ai phát ra tiếng cười thô dât thô lương còn có một đám người huy chưởng xông đến.....

Nhạc Thu Hàn nâng tay lau vết máu nơi khóe miệng, khẽ nhắm mắt.

Ý trời. Là ta cưỡng cầu nên chuốc lấy kết cục như vậy.....

Chết cũng tốt, chết cũng tốt.....

Đột nhiên nhớ lại, mấy tháng trước bị hoài thương, ta đã kề vào tai hắn mà nói: Ngay cả chết..... cũng thay người hàm một ngụm Mạnh bà thang.....

Y âm đậm cười. Ta nguyện thay người uống đi tất cả Mạnh bà thang, chỉ cầu mong nó khiến ta quên đi đoạn kiếp này.....

Mơ hồ như có ai đột nhiên đứng trước mặt ta, ngăn chặt sát khí sắc bén?

Là máu của ai rơi trên mặt ta?

Hơi hơi hé mắt, trông thấy thật rõ Tiêu Viễn lộ ra gương mặt vụn vỡ thống khổ, Nhạc Thu Hàn ngẩn ngơ, chăm chăm nhìn đủ loại cảm xúc phức tạp lướt qua đôi mắt Tiêu Viễn: hỗn loạn, mê muội, ôn nhu, đau lòng, cừ hận. Y nhìn hắn từ từ ngã xuống trước người mình, lại y nhiên nắm ống tay áo của mình, đôi bàn tay tràn đầy huyết ô.....

Tiêu Viễn?

Người hận ta đoạt đi thanh âm của người, hủy khuôn mặt của người. Mối hận triệt cốt như thế nhưng người cũng quyết hi sinh tánh mạng mà bảo hộ cho ta.

Còn người mà ta đã yêu mười năm kia – người mà ta từ bỏ tất cả tự tôn cùng kiêu ngạo để dây dưa, bỏ mặc sinh mệnh chính mình để bảo hộ – lại lạnh lùng, khinh khi mà rời bỏ ta, mà còn quyết tuyệt đến như vậy.....

Nhạc Thu Hàn chinh chinh đứng, nhìn thấy đồng mâu của Tiêu Viễn đang đuổi theo ngày càng phóng đại, trong đầu trống rỗng.....

Là tay ai, xé rách quần áo trên người ta.

Là ai, đẩy ta ngã trên mặt đất?

Là miệng của ai, thô lỗ cắn lên vai ta?

Y nghiêng đầu, thấy Tiêu Viễn kia trương ra vẻ mặt không cam lòng, điên cuồng dùng hết chút khí lực cuối cùng chồm đến, ôm lấy nam nhân đang tấn công Nhạc Thu Hàn, gắt gao, không muốn buông tay.....

Người nọ đá Tiêu Viễn vài cái cũng không chịu dừng, lại đột nhiên rút ra trường kiếm bên hông hung hăng đâm lên người Tiêu Viễn, cuối cùng lại nâng kiếm chém vào kẻ đang ôm lấy chân hắn, chém vào đôi tay thủy chung không chịu buông ra kia.....

Nhạc Thu Hàn ngơ ngác quay đầu, nhìn đôi mắt Tiêu Viễn đang chậm rãi rơi lệ, đột nhiên hốc mắt y đau xót, thực xin lỗi.....

Tựa như thấy y rơi lệ, gương mặt đầy vết sẹo của Tiêu Viễn lại hiện lên một mặt ý cười thỏa mãn, nhẹ nhàng mở cái miệng đang tràn đầy máu tươi, dùng khẩu hình chậm rãi nói-

Ta yêu ngươi, Nhạc Thu Hàn.

Yêu ngươi.

Yêu ngươi.

Ta yêu ngươi, Nhạc Thu Hàn.

“A!!!-”, nhìn Tiêu Viễn nhẹ nhàng hạ mi, Nhạc Thu Hàn đột nhiên điên cuồng hét lên, thanh âm thê lương bi sảng vang vọng cả bầu trời đêm.

*

Cảm thấy tâm thần không yên, Lệnh Hồ Diêu vì lo lắng Nhạc Thu Hàn có sự mà quay lại xem, đột nhiên nghe thấy tiếng thét thê lương của Nhạc Thu Hàn, trong lòng cả kinh, thúc ngựa hướng Ti Nguyệt phẳng chạy như điên.

Bóng đêm ngày càng sâu, bên trong đình viện lại như mới vừa lên đèn. Không khí rét lạnh lại nhàn nhạt thoảng mùi máu tươi, Lệnh Hồ Diêu buông người nhảy khỏi lưng ngựa, vọt vào trong viện, bị cảnh tượng thảm tuyệt giữa viện mà toàn thân phát lạnh-

Nhạc Thu Hàn quần áo thoát phá, từ trên vai lộ ra thân thể tràn đầy vết thương, y phục nguyên bản màu trắng cũng nhuộm thành đỏ tươi! Ánh sáng nhạt hạ, con người cuồng loạn mang theo tuyệt vọng vô tận, dày đặc khiến kẻ khác không dám nhìn vào. Dưới chân là tử thi của gần mười người, tử trạng thảm thương không thể tả! Ánh trăng rơi lên thanh đoản kiếm bầy tác trong tay, hiện rõ dòng chất lỏng ấm áp, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất.

Đây không phải Tuyết Y Kiếm! Cũng không phải Nhạc Thu Hàn. Ánh mắt giống như của yêu quỷ điên cuồng ở tận đáy địa ngục, của kẻ xa lạ chí cực, Xuy Sầu!

“Nhạc Thu Hàn?”

Nhạc Thu Hàn tựa như không nghe thấy Lệnh Hồ Diêu gọi, ôm lấy thi thể Tiêu Viễn, ngồi tựa dưới tàng cây quế hoa. Y xoay người, ở giữa huyết ô lần đến nơi chân mà hai bàn tay người nọ vẫn giữ chặt, chậm rãi, nhẹ nhàng, đem từng ngón tay tách ra.....

“Nhạc Thu Hàn!”, Lệnh Hồ Diêu trong lòng hoảng hốt, đi đến phía trước nắm lấy tay y mà kéo, không nghĩ y cứ như người xa lạ, lạnh lùng liếc hắn một cái.

“Nhạc Thu Hàn! Ngươi nhìn ta! Ta là Lệnh Hồ Diêu, là Lệnh Hồ Diêu a!”

Nhạc Thu Hàn huy khai bàn tay đang nắm lấy mình, cầm lấy hai tay Tiêu Viễn chậm rãi đi đến dưới tàng cây, đặt bên người Tiêu Viễn. Tựa vào bên người Tiêu Viễn, y nhẹ nhàng chậm rãi lau chùi thanh đoản kiếm trong tay, tra vào trong Bạch ngọc tiêu.

Lệnh Hồ Diêu lúc này mới thấy rõ, chuôi của Nguyệt Kiếm kia vốn là một đoạn của Bạch ngọc tiêu, khó trách giang hồ đồn đãi Hàn Băng Nộ Long Tiêu bên trong ẩn giấu thiên cổ thần binh!

Y đưa thanh tiêu dính máu tiến gần đến miệng. Tiếng tiêu miên miên bị gió lạnh thổi vút lên bầu trời đêm, tuyệt mỹ mà du dương.....

Đang thổi, Nhạc Thu Hàn lại đột nhiên rơi lệ, những giọt lệ trong suốt theo đôi mắt hắc diệu thạch bàn lạnh như băng, giữa ánh đèn tạo ra một mảnh thê thanh.

“Nhạc Thu Hàn!”, Lệnh Hồ Diêu rốt cục càng thêm lo lắng, thoát hạ quần áo rồi ôm lấy thân thể gầy yếu của y, run run mở miệng, “Người rốt cuộc làm sao vậy?!”

Nhạc Thu Hàn của ngày xưa, ngao nghễ đến mức thái sơn có sụp mặt cũng không biến sắc, mà nay cứ nhiên lại rơi lệ! Thấy y yếu ớt như vậy, Lệnh Hồ Diêu cảm thấy một trận đau lòng, nhử nơi nào đó sâu thẳm trong tâm hần bị giảo một miếng thịt, đau đến không thể hô hấp được.

Aiz, Tiêu Viễn a, tình người cũng thật thê lương... yêu hận day dưa, một câu “Nhạc Thu Hàn, ta yêu người” đã chôn giấu trong lòng bao nhiêu lâu? Nhưng chung quy người cũng vì ái nhân mà chết.

LHD, người ko thấy thẹn sao? Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

“Buông hần ra!”

Mấy người nọ nghe thấy tiếng tiêu đi vào trong viện. Nhâm Viên đi đến đoạt lấy Nhạc Thu Hàn từ ***g ngực Lệnh Hồ Diêu, lạnh lùng mở miệng, “Người không xứng chạm vào hần!”

Trong lòng quỳnh lên, hần đưa tay muốn đoạt người lại cũng không nghĩ lại bị người hung hăng đánh một chưởng vào ngực, lui về phía sau vài bước, nâng đầu nhìn lên, nguyên lai là Vạn Sĩ Thương. Tên nam tử xưa nay gương mặt bất biến giờ đây trong đôi mắt lại lộ thần sắc cuồng nộ, đứng chắn trước mặt hần.

“Thương, ta đến!”, Phó Vô Thương rút ra trường kiếm tinh hồng, mị nhãn, “Thu Hàn đã chịu không ít thống khổ, chúng ta mang hần về!”

Ánh mắt Lệnh Hồ Diêu gắt gao nhìn chằm chằm dung nhan tái nhợt mà Nhâm Viên đang ôm trong lòng, không quan tâm đến xích phong kiếm sắc bén kề cạnh sườn, chậm rãi mở miệng, “Nhạc Thu Hàn.”

Nhạc Thu Hàn rốt cuộc quay đầu lại, ánh mắt thản nhiên, nhợt nhạt nhìn Lệnh Hồ Diêu một hồi, nhếch môi tạo ra một nụ cười mà như không cười, nhắm mắt lại, “Tất cả không quan hệ gì đến hần”

“Viên, giúp ta tìm người đem Tiêu Viễn hảo chôn cất được không?”

“Ân.”

Nhạc Thu Hàn thản nhiên cười, chậm rãi cúi đầu. Nhâm Viên nhạ nHng ôm lấy Nhạc Thu Hàn, xoay người đi đến nơi Thượng Quan Vu cùng Lưu Phong đứng cách đó không xa, “Thu Hàn thúc dục chân khí làm cho ‘Đoạn Hồn’ mạnh mẽ rót vào phế phủ, Vu.....”

“Ta biết.”, Thượng Quan Vu ngẩng đầu thản nhiên nhìn thẳng vào con người của Lệnh Hồ Diêu, thở dài một hơi, “Thương, Vô Thương, chúng ta đi.....”

“Đứng lại!”, Lệnh Hồ Diêu đột nhiên xông lên một phen giữ chặt Nhâm Viên, “Người nói cái gì ‘Đoạn Hồn’ ! Người muốn đưa Hàn đi đâu ?!”

“Hồi Tiêu Diêu Lâu.”

“Ta không cho phép!”

“Ba!”, Văn Kinh này giờ vẫn trầm mặc đứng bên cạnh tiến đến hung hăng tát Lệnh Hồ Diêu một bạt tay, cười lạnh nói, “Người lấy tư cách gì nói không cho phép. Hần vì bảo hộ người không tiếc vì phản lâu quy, đuổi giết Dương Lê! Vì muốn ở bên người mà bỏ mặc tánh mạng, nhất quyết không rời đi! Người có biết nguyên bản hần có cơ hội giữ được mạng sống, chỉ cần lựa chọn ‘Vong Xuyên’ đoạn tình tuyệt ái, thì không tổn hại gì mà trở về Tiêu Diêu Lâu! Nhưng hần vì không muốn quên người, tình nguyện phỉ tất cả công lực, nội trong ba mươi ngày gân mạch toàn hủy mà chết, lựa chọn ‘Đoạn Hồn’!”

Cái gì?!

Lệnh Hồ Diêu đầu óc trống rỗng, cái gì Vong Xuyên, cái gì Đoan Hồn! Ai bảo người làm điều ngu ngốc đó! Hiện tại, ta chỉ muốn người nhìn ta.

Chỉ cần người lại nói yêu ta.

Nhạc Thu Hàn! Người nói đi! Mở miệng đi!

Trước mắt hắn đột nhiên một mảnh mê mông, lúc ẩn lúc hiện, tất cả đều là cặp mắt thâm tình dút khoát kia. Một Nhạc Thu Hàn cuồng vọng lần đầu gặp mặt, một Nhạc Thu Hàn thối Phượng Cầu Hoàn, một Nhạc Thu Hàn cười tươi mà nói yêu mình.....

Lời nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang vánh bên tai, trịch địa hữu thanh.

“Có yêu ta không?”

“Nhạc Thu Hàn khinh thường thứ tình ái bổ thí.....”

“Người khác muốn gì nghĩ gì có quan hệ gì với ta? Ta yêu ai hận ai, thì sao nào? Ta chính là yêu Lệnh Hồ Diêu, người, bọn hắn, người trong thiên hạ, kẻ nào có thể khó dễ được ta.”

“Cả đời này, Nhạc Thu Hàn yêu là yêu, không lưu nửa phần hối tiếc..... Ngay cả chết..... Cũng thay người hàm một ngụm Mạnh bà thang.....”

“Lệnh Hồ Diêu! Ta yêu người.”

Yêu.....

Mờ mịt ngẩng đầu nhìn dung nhan tái nhợt trong ***g ngực Nhâm Viên, Lệnh Hồ Diêu đột nhiên rơi lệ, suy sụp lui ra phía sau hai bước, tựa vào thân cây, “Ta không hiểu, ta chính là không hiểu a!”

Nhạc Thu Hàn nghiêng đầu im lặng liếc mắt nhìn hắn một cái, ngã vào hai cánh tay vươn ra của Vạn Sĩ Thương, “Hồi Tiêu Diêu Lâu.”

“Hắn nếu có chuyện không hay xảy ra! Ta.....”

“Ta theo hắn.”, Lệnh Hồ Diêu thản nhiên mở miệng, lại tràn đầy ôn nhu. “Hắn đã đáp ứng ta, thế ta hàm một ngụm Mạnh bà thang.....”

Mọi người ngẩn ra, không biết nên như thế nào mở miệng.

Thượng Quan Vu chăm chú nhìn Lệnh Hồ Diêu một hồi, xoay người đi ra ngoài viện, “Đi.”

Mọi người không hề lưu lại, xoay người theo Thượng Quan Vu rời đi. Duy chỉ có Nhâm Viên đi được hai bước liền quay đầu, nhìn Lệnh Hồ Diêu lạnh lùng cười, “Lệnh Hồ Diêu, người phải đem Tiểu Thất của người hại chết mấy hồi mới cam tâm?!”

“Tiểu Thất?”, người thiếu niên gầy yếu kia trong trí nhớ?

Thiếu niên mắt đầy lệ cầu ta chớ quên hắn. Người thiếu niên bên ánh lửa ôn nhu mỉm cười với ta?

Là.....

“Chính là Nhạc Thu Hàn!”, Nhâm Viên cười lạnh mở miệng, “Uổng hắn vì người tu luyện võ công, khổ công tìm người cả mười năm!”

“Người nói vậy! Tiểu Thất đã chết, hắn chết ngay trước mặt ta!”, Lệnh Hồ Diêu nhất thời không thể chấp nhận được sự thật Nhạc Thu Hàn chính là Tiểu Thất, đột nhiên cười rộ lên, “Nhạc Thu Hàn không phải là Tiểu Thất, Nhạc Thu Hàn..... chính là..... Nhạc Thu Hàn.”

Nhâm Viên hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại.

Gió đêm ô yết thổi qua, lưu lại một viện thê lương. Lệnh Hồ Diêu một mình ngơ ngác đứng ở giữa viện, đôi mắt trương cuồng vô thức nhìn về phía trước.....

*

Sau khi phụ tử Trầm Lực Phương chết, tin tức truyền đi trong giang hồ khiến người người huyên náo.

Nói là ngày đó Thiếu chủ Thiên sơn kiếm phái chính là một trong các sát thủ Tiêu Diêu Lâu, cũng có người vừa đi qua thấy y sau khi dùng kiếm pháp cực kỳ ngoan lệ chém giết mấy người thì đem Nguyệt kiếm thu vào bên trong Hàn Băng Nộ Long Tiêu.

Thậm chí còn nói huyết y kiếm kia cùng Cuồng Dao có quan hệ muội.....

Tóm lại lời này ý nọ, nhất thời cả giang hồ giống như nổ tung. Bởi vì Trầm Lực Phương mới vừa chết, đàn long vô thủ. Tứ đại danh môn chính phái trên giang hồ liên hợp dẫn dắt vô lâm, triệu tập thiên hạ quần hùng hướng đến tổng đàn của Thiên Sơn kiếm phái, hướng Thiếu chủ Thiên Sơn kiếm phái – Nhạc Thu Hàn đòi giải thích.

“Nhạc thí chủ, đối với lời đồn trước đây trên giang hồ, có thể đối với các vị đây cho một lời giải thích?”, người lên tiếng chính là nhân vật đức cao trọng vọng trong chốn vô lâm, Thiếu Lâm phương tượng Giác Viễn, tuy đã qua tuổi ngũ tuần nhưng lại như trước tinh thần quắc thước, trung khí thập phần, ngăn ngắn nói mấy lời đã khuấy động không khí, ầm ầm rung động.

Quần hùng trong lòng khâm phục, ngẩng đầu nhìn về phía nam tử tĩnh tọa ở giữa đang uống rượu trước mặt, âm thầm kinh ngạc. Thiếu chủ Thiên Sơn kiếm phái này, trong chốn giang hồ có mấy người gặp qua, cũng không nghĩ Tuyệt Y Kiếm danh chấn giang hồ lại là một thanh niên tuấn mỹ lạnh như băng như vậy!

Phục trang phác tổ lam y, tuy không hoa lệ lại nhã trí dị thường, mái tóc dài như tơ không có chút chúi sức ở phía sau, mi phong cao ngất, ánh mắt lạnh lùng, ngạo khí trường cuồng không che dấu cuồng vọng hiêu trương. Y hơi hơi nghiêng đầu đem Giác Viễn kia cao thấp đánh giá một lần, khoe miệng tuyệt mỹ hơi hơi nhếch lên, hừ lạnh một tiếng. “Thế nào, cho rằng mấy người các ngươi tới thì Thiên Sơn kiếm phái liền sợ các ngươi sao?”

“Xin Nhạc thí chủ ngôn trọng. Chúng ta thăm nghĩ đến giao đãi cùng Nhạc thí chủ, cho nên nếu như quý phái thực cùng Tiêu Diêu Lâu kia không có quan hệ, chúng ta liền sẽ rời đây.”

“Rời đây?”, Nhạc Thu Hàn bỏ xuống chén bạch ngọc tửu trong tay, lạnh lùng ngẩng mặt, “Thiên Sơn kiếm phái ta các ngươi nói đến liền đến, nói đi liền đi sao? Đệ tử kiếm phái ta bị các ngươi vô cớ tru sát thì phải tính thế nào?”

“Điều này.....”, Giác Viễn chần chờ một chút không biết nên trả lời như thế nào liền nghe thấy trong đám có người lảng thanh mở miệng, “Nhạc Thu Hàn, vài tên đệ tử kia của ngươi là do lão gia động thủ, còn đòi công đạo cái gì? Giác Viễn đại sư lệnh ngươi trả lời thì ngươi mau trả lời, chớ để chậm trễ chuyện của chúng ta!”

Nhạc Thu Hàn nhíu nhíu mi, mị mắt nhìn hướng đám người kia, “Kẻ nào?”

Một nam tử thô lỗ bát khai đám người đi ra, thân người ước chừng cao sáu thước, tu mi nộ phát, hướng về phía Nhạc Thu Hàn mở miệng, “Lão gia chính là Thần kiếm vô song Vũ Tư Uyên.” Người nọ bước đi đến trước mặt Nhạc Thu Hàn nhìn y cao thấp đánh giá một phen đột nhiên mở miệng cười nói, “Ta cứ nghĩ không biết Tuyệt Y Kiếm đời thực ra thế nào, lại nguyên lai là một tên tiểu tử nhìn như một ả nữ nhân, thật.....”

Người nọ lời còn chưa dứt, đột nhiên không còn hơi thở, ngã xuống trên mặt đất, trong nháy mắt cái đầu đứt đoạn khỏi thân thể lăn long lóc ra ngoài.

Kiểm pháp nhanh đến mức khiến cho người ta không biết y ra tay lúc nào!

Mọi người hít một hơi lạnh khí lui lại sau mấy bước, nhìn Nhạc Thu Hàn vẫn lạnh như băng như trước, kiếm pháp của Vũ Tư Uyên kia, trong chốn giang hồ chửi người có thể đối chiêu, cũng tính là thượng đẳng cao thủ trên chốn giang hồ, cũng không nghĩ ngay cả hắn cũng không kịp rút ra thanh kiếm bình sinh đắc ý thì mệnh đã xuống hoàng tuyền! Vô công Thiên Sơn kiếm phái thật khiến người kinh hãi!

Nhạc Thu Hàn liếc mắt đánh giá bọn kia một cái, cười lạnh một tiếng ngồi xuống mở miệng, “Bốn tọa nghĩ hẳn có khả năng gì mà dám cư nhiên tổn thương đệ tử bốn tọa, chỉ có thể trách hẳn học nghệ không tinh.....”

Sắc mặt Giác Viễn một trận trắng xanh, mới vừa định mở miệng lại nghe Nhạc Thu Hàn nói, "Về phần đại sư người muốn hướng bốn tọa đòi công đạo, câu trả lời của bốn tọa đó là không thể phụng cáo....."

"Người.....", bốn người xung quanh xông vào cả lên, ánh mắt nhất trí nhìn về phía Giác Viễn, chờ mong hắn có thể ra mặt giáo huấn tên chủ nhân Thiên Sơn kiếm phái cuồng vọng tự phụ này mà hạ uy phong của y! Không nghĩ Nhạc Thu Hàn mỗi chân khinh điểm đáp xuống trước mặt Giác Viễn, nâng tay vỗ lên vai phải hắn nghiêng đầu cười nói, "Huống chi bốn phái cùng võ lâm và các đại bang phái vốn không oán cừu, đại sư nói xem?"

Giác Viễn một đầu lạnh lẽo, trên trán gân xanh bạo phát, vừa nhìn liền biết đang thúc dục nội lực cùng Nhạc Thu Hàn giao đấu, mọi người nín thở không nói đứng xem diễn biến. Sau thời gian nửa chén trà, Giác Viễn lui về phía sau vài bước được đệ tử phía sau phù trợ, về mặt khâm phục, "Nhạc thí chủ quả nhiên cao thủ hiếm có, lão nạp hổ thẹn."

Nhạc Thu Hàn thu tay, cười nhạt. "Đa tạ, theo nội công hùng hậu không hề có trọc khí của đại sư liền biết đại sư là người thần đăng vô tư, tại hạ mới thật sự hổ thẹn."

Giác Viễn khẽ lắc đầu thở dài, hai tay chấp lại, "A di đà phật, Nhạc thí chủ lệ khí quá nặng cùng linh khiếu bị được vật sở chế, hoàn toàn vứt bỏ tình ái ôn lương, đáng tiếc, đáng tiếc....."

Nhạc Thu Hàn trứu mi, tuy trong đầu tựa hồ nhớ tới điều gì nhưng trong giây lát lại biến mất, chỉ ngắt đầu cười nói, "Tình ái vi không, các ngươi là người xuất gia không phải đều đã vứt bỏ tình ái sao?"

Giác Viễn thở dài một hơi xoay người mang theo đệ tử Thiếu Lâm hướng đi ra cửa, "Nhạc thí chủ không có trói buộc tựa như thanh kiếm hai lưỡi, hại mình hại người, ngày sau hảo tự làm tự biết. A di đà phật....."

Âm thanh phật pháp vang vọng đại điện, Nhạc Thu Hàn nheo mắt lại nghiền ngẫm ý tứ lão hòa thượng, sau lại xoay người chậm rãi đi lên ngồi xuống thủ tọa, cười lạnh mở miệng, "Bốn tọa đến bây giờ vẫn không hiểu được các vị hào kiệt muốn tới hỏi bốn tọa điều gì, là hỏi chuyện Tiêu Diêu Lâu? Hay là Cuồng Dao?"

"Toàn bộ!" bên dưới có người mở miệng kêu lên, lại biếng mắt lạnh lùng của Nhạc Thu Hàn quét ngang liền nhanh chóng cúi đầu.

"Hảo, bốn tọa hôm nay liền nói minh minh bạch bạch!", Nhạc Thu Hàn cười trong ánh mắt hiện lên vẻ tà mị, "Bốn tọa đúng là Xuy Sâu của Tiêu Diêu Lâu, không liên can đến đệ tử bên dưới. Muốn báo thù hay khiếu chiến thì cứ đến, nhưng mà....."

Hừ lạnh một tiếng, y nâng tay chậm rãi chỉ hướng thi thể đầy huyết vón của Vũ Tư Uyên, "Nhưng mà, nếu như thương tổn đệ tử vô tội, bốn tọa nhất định bắt hắn nợ máu trả bằng máu!"

Quần hùng một mảnh nhiên nhiên, ai cũng không nghĩ Nhạc Thu Hàn lại trả lời như vậy, nhất thời hai mặt nhìn nhau không biết nên nói gì. Dù sao thăm kịch Tiêu Diêu Lâu năm đó cũng đã quá rõ ràng, Thiên Sơn kiếm phái lại nguyên là môn phái của Thiên Sơn cô lão Mạc Kỳ Phong, Tuyệt Y Kiếm cũng là đệ tử chân truyền của hắn, huống chi ngay cả Giác Viễn đại sư cũng không là đối thủ của y, dù tất cả cùng liên thủ cũng khó yên ổn mà rời Thiên Sơn.....

"Về phần Cuồng Dao", Nhạc Thu Hàn ý bảo đệ tử đứng dậy, lại chậm rãi mở miệng, "Kể như hắn cũng xứng cùng ta đề luận? Huống chi ta ngay cả người này là ai cũng không nhận thức, vì sao lại nói đến chuyện đoạn tụ?!"

Thấy y nói như vậy, lại biết tuyệt không phải đối thủ của y hoặc là sợ ngày sau Tiêu Diêu Lâu trả thù, bốn người kia bắt đầu lặng lẽ lui về phía sau tính toán rút lui, còn chưa đi tới cửa, đã bị trường kiếm của đệ tử trước cửa ngăn trở.

"Nhạc Thiếu chủ, người đây là có ý tứ gì?!"

Nhạc Thu Hàn cười một cái, phất tay lệnh cho đệ tử lui ra, bước xuyên qua mấy người kia, chậm rãi đi đến cửa, nhìn Tuyệt Linh xa xa thật lâu rồi nheo mắt quay đầu lại, "Bốn tọa nói còn chưa xong, các vị liền như vậy chuẩn bị rời đi?"

"Thế nào, chúng ta còn không được đi?!", một đệ tử Thiên Tịnh bang lên tiếng.

Cơn gió thu quét qua, không khí lạnh lẽo, "Phái Thiên Sơn ta là tửu quán sao, người nói đến liền đến, nói đi liền đi!"

Mọi người thần sắc biến đổi, lui về phía sau hai bước tuy cóy khiếp đảm nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ phần nộ quát, "Người muốn thế nào!"

"Ha ha ha ha.....", Nhạc Thu Hàn tiếp nhận Hàn Băng Nộ Long Tiêu từ tay đệ tử, chậm rãi nâng tay quá vai, rút ra Nguyệt Kiếm trong suốt, "Kẻ nào muốn tìm Xuy Sâu báo thù tuyết hận hoặc là muốn giết Tuyệt Y Kiếm nổi danh thiên hạ, hôm nay cứ việc ra tay, từ nay về sau, nếu như bất luận kẻ nào không thỉnh tỵ đến Thiên Sơn kiếm phái ta, hay là chỉ nửa bước bước vào Thiên Sơn, đừng trách ta trở mặt vô tình!"

Bọn người kia nhìn nhau rồi rồi rút cưỡi đường chạy ra, không đến thời gian một chén trà ngắn ngủi, khung cảnh trong phạm vi trước mắt liền sạch sẽ bóng người.

Nhạc Thu Hàn khinh miệt cười, đem kiếm thu vào trong tiêu, quay đầu nhìn kiếm phái đệ tử đứng ở trong đại điện, thở dài một hơi nói, "Nhạc Thu Hàn cô phụ sự phụ, hôm nay thiếu chủ kiếm phái liền tuyển người khác đi!"

Nghe thấy lời ấy, tất cả bạch y đệ tử toàn bộ tê tê quỳ xuống, muôn miệng đồng thanh, "Đệ tử Thiên Sơn kiếm phái, quyết y di theo Thiếu chủ, thành ma thành phật không oán không hối!"

"....."

"Thỉnh Thiếu chủ thành toàn!"

Nhạc Thu Hàn nhợt nhạt cười, xoay người hướng ngoài điện đi, "Cũng được, ngày sau ta trở về sẽ cho các người một cái công đạo."

"Thiếu chủ!"

Thấy y không hề vương bận phiêu nhiên mà đi, chúng đệ tử tự biết lưu y không được, xoay người nhất tề quỳ xuống, "Cung thỉnh Thiếu chủ."

Dưới tàng tùng không xa đại điện, là một hắc y nhân thân hình tiều tụy, con ngươi thâm sâu trực trực nhìn thân ảnh đang chậm rãi đến gần của Nhạc Thu Hàn, trong mắt lộ ra một mảnh cô thanh.

Đúng vậy, nam tử dưới tán tùng kia chính là kẻ đã nhiều ngày tìm kiếm Nhạc Thu Hàn, Lệnh Hồ Diêu.

Ngày ấy Nhạc Thu Hàn được người Tiêu Diêu Lâu mang đi, hắn như kẻ điên đuổi theo tới Tiệt Vân Lĩnh, tốn hao vài ngày không yên không nghỉ mới thật vất vả phá Thiên Tâm trận đánh vào cửa thứ hai, cũng không nghĩ lại gặp phải kẻ mà hắn đã gặp trước đó hai lần, Vạn Sĩ Thương.....

"Người cũng có bản lĩnh, cư nhiên có thể phá Thiên Tâm trận."

"Ta muốn gặp hắn."

Thương lạnh lùng cười, trừng trừng nhìn nam tử một thân huyết ô trước mặt, "Gặp thì sao, hắn vốn là người chờ chết, lại bị nội lực sinh sôi thúc dục kịch độc trong cơ thể khuếch tán, người không thấy thì thể hắn thì không cam tâm?"

"Ta muốn gặp hắn!", Lệnh Hồ Diêu từng bước đi về phía trước, nắm chặt trường đao trong tay, ánh mắt chực chờ nhìn chăm chăm nam nhân trước mặt, "Hắn là của ta!"

"Của người?", Thương hơi hơi mỉa mai, quanh thân sát khí càng sâu, "Hắn từ khi nào là của người? Người nghĩ hắn vẫn là Tiểu Thất của mười năm trước?"

"Ta....."

"Ta đã sớm nói, lần sau tái kiến ta nhất định phải thay Thu Hàn đòi nợ! Chịu chết đi!"

Huyền thiết trường đao đột nhiên ra khỏi vỏ khỏi lên một đạo kinh phong, hướng đánh vào mặt Lệnh Hồ Diêu! Lệnh Hồ Diêu không dám có chút dãi chậm, vội vàng huy đao lên đỡ, hai người vốn đều dụng đao, võ công nội lực tu vi không phân cao thấp, nhưng Lệnh Hồ Diêu từ lúc phá đi tầng thứ nhất của Thiên Tâm trận liền hao phí không ít thể lực, làm sao còn có thể ngăn được đao thức của Vạn Sĩ Thương!

Chưa quá mười chiêu, Lệnh Hồ Diêu rõ ràng đã chậm hơn hẳn vài phần, trong lòng quynh lên, định xuất ra Vãn Thiên đao pháp ngoan lệ, cũng là loại đao pháp tự tổn thương chính mình – ‘Vô Ngữ Vãn Thiên’!

Vạn Sĩ Thương sắc mặt rùng mình vội lui ra sau mấy trượng né tránh sát ý sắc bén, hung hãn vung một đao –

“Ách!”

Lệnh Hồ Diêu lui về phía sau hai bước, quỳ sụp xuống, con ngươi đen láy lạnh lùng nhìn Vạn Sĩ Thương đứng cách đó vài trượng, “Ta muốn gặp hần!”

Vạn Sĩ Thương nhú nhú mày, nhìn vết thương kéo dài từ vai trái đến bụng của hần, xoay người nhặt lên bạch cân mới vừa rồi vứt trên mặt đất, lau chùi vết máu trên đao, “Hần sẽ không gặp ngươi.”

“Ta..... nhất định phải gặp..... hần!”

Thấy hần như thế quật cường, Vạn Sĩ Thương đột nhiên nhớ tới hình ảnh bi thương của Nhạc Thu Hàn đêm đó huyết mạch không còn tiếng động, đột nhiên cảm thấy tức giận bùng phát, “Hảo! Ta đây thành toàn ngươi! Để Thu Hàn không phải cô đơn một mình đi xuống hoàng tuyền!”

Lệnh Hồ Diêu vốn định tiếp chiêu hần, đột nhiên nghe hần nói đến hoàng tuyền, trong đầu đột nhiên trống rỗng.....

Nhạc Thu Hàn, y..... chết?

Người nam tử luôn mang sầu dung lại vì ta cười mà thổi khúc Thiên Nhai.

Người nam tử thanh trong những lạnh lùng, cô tiêu ngạo thế.

Người nam tử có đôi mắt trầm tĩnh nhiếp phách lòng người lại mang ý cười thâm đạm nhìn ta.

Đã chết rồi sao?

Ta rốt cuộc không thể nhìn thấy nụ cười của y, không thể nhìn thấy gương mặt u sầu của y, không thể nghe thấy tiếng tiêu của y.....

Y rõ ràng đã hứa với ta, bất luận thế nào, cũng vì ta hàm một ngụm Mạnh bà thang.....

“Hàn.....”

Hơi hơi nhắm mắt lại, trong lòng không biết vì sao lại hiện rõ một mảnh thanh minh.

Có lẽ hiện tại, ta có thể nói với ngươi, ta thật sự, thật sự yêu thương ngươi.

Chính là ngươi không thể nghe thấy.

Như vậy, đến phiên ta đuổi theo ngươi.

Không sợ kiếp độ hồng trần, triển chuyển vạn thế, ta cũng muốn nói với ngươi một lời, rằng ta thật sự, thật sự yêu ngươi.....

Đương!

Lệnh Hồ Diêu, vốn tưởng rằng có thể giải thoát, mở mắt, đã thấy một thanh trường kiếm trong suốt hoành ở trước mặt mình ngăn trở, Vạn Sĩ Thương vẻ mặt giận dữ nhìn Phó Vô Thương đã ngăn đao thế của hần, “Có ý gì?”

“Là ý của Vu.”

“Buông tha hần?”

Phó Vô Thương lạnh lùng liếc mắt nhìn Lệnh Hồ Diêu một cái, “Thu Hàn sẽ tự mình động thủ, chúng ta sao lại tước đi lạc thú của y?”

“Đành vậy.”

Nghe hấy hai người bọn họ nói chuyện, Lệnh Hồ Diêu mơ hồ hiểu được một việc: Nhạc Thu Hàn vẫn còn ở nhân gian! Không khỏi trong lòng vui mừng như điên, "Hắn ở đâu? Ta muốn gặp hắn."

Vạn Sĩ Thương cùng Phó Vô Thương quay đầu đi một tiếng cũng không nói, chứ đừng nói đến chuyện trả lời hắn.

"Ách.....," hắn đứng dậy, muốn ngăn hai người kia lại khiến động đến phần ngực đang trọng thương, lão đảo một chút lại té ngã trên đất, không cam lòng dùng đao chống đỡ đứng dậy, thanh âm đã suy yếu chí cực, "Ta phải..... gặp hắn."

"Thiên Sơn."

Từ phía sau nhẹ nhàng truyền đến một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng ôn nhuận, mông lung lướt qua đầu hắn, "Thiên Sơn?"

Thượng Quan Vu nhíu nhíu mày nhìn Lệnh Hồ Diêu rõ ràng mất máu quá nhiều, thân thể đã hao tổn nội lực, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, từ trong ngực áo lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng hắn, "Sớm biết hôm nay, sao khi xưa còn vậy? Từ bỏ đi thôi."

Lệnh Hồ Diêu không lên tiếng, thu đao vào vỏ, xé hạ y trang bừa bãi che lên vết thương trên ngực, hướng đi đến chân núi.

Thượng Quan Vu lại mở miệng nói, "Trên người ngươi có Mộc Hồ Điệp?"

Lệnh Hồ Diêu cước bộ tiếp tục tiến về phía trước, lại nghe y tiếp tục nói, "Nếu như ngươi trong lòng vô hận, mỗi ngày sớm tối nuốt vào Linh Hoa Thảo, sau một giờ lấy máu tự chi, năm mươi ngày sau có thể luyện thành thiên hạ kì dược, khiến người chết sống lại, nhục bạch cốt, hóa thể gian kì độc!"

"!!!"

"Thu Hàn sau khi nuốt Đoạn Hồn được ta mang về Tiêu Diêu Lô, mọi người dùng công lực và nuốt vào Vong Xuyên mới miễn cưỡng cứu được tánh mạng, nhưng hắn lại phải quên đi tình ái, nếu không ắt bị Vong Xuyên phản phệ! Nhưng vào đêm trăng mười lăm mỗi tháng, Vong Xuyên cùng được lực ở trong cơ thể va chạm, sống không bằng chết, nếu ngươi thật sự muốn giúp hắn....."

"Ta hiểu", Lệnh Hồ Diêu đột nhiên tươi cười, "Ta nhất định luyện thành Mộc Hồ Điệp, nếu như không thể giải trừ Vong Xuyên, cũng tuyệt không hề xâm nhập cuộc sống của hắn, loạn tâm thần hắn....."

"Hiểu được thì tốt. Hôm qua hắn cũng đã nuốt vào Vong Xuyên, hắn ắt cũng đã quên đi cảm tình với ngươi, ngươi chính mình cũng tự bảo trọng."

"Đa tạ."

Nếu trên đời này thật có thứ cảm giác tâm đau như giảo thì Lệnh Hồ Diêu lần này cũng đã lĩnh hội. Loại cảm giác không thể có được cảm tình của Nhạc Thu Hàn, loại cảm giác đau đớn khi rõ ràng yêu y nhưng chỉ có thể đứng nhìn mà không thể tới gần.....

Từng bước đến gần y, nhìn thấy dung nhan y vẫn tuấn mỹ như trước nhưng lại thấp thoáng nhiều nét xa lạ...

Theo Tiết Vân Linh tìm đến Thiên Sơn cũng phải trải qua ngàn dặm đường! Thân thể vốn đã mang trọng thương nhưng hắn vẫn ngày đêm đi không ngơi nghỉ, nên không đến hai tháng đã tới được chân núi Thiên Sơn, Mộc Hồ Điệp kia cũng từ màu xám nguyên sơ chuyển thành đỏ sậm.....

Nhớ rõ lúc rời đi Tiết Vân Linh, Vu từng nói, Linh Hoa Thảo, vốn là một trong thiên hạ chí độc, người có nội lực thâm hậu tuy sẽ không mất mạng nhưng nội lực sẽ dần tiêu tan đến mức không còn. Dùng độc huyết luyện Mộc Hồ Điệp, sắc đỏ của dược hòa cùng sắc đen của độc, tạo thành linh dược thiên hạ khó cầu, có thể giúp Hàn thoát khỏi khổ hải bị tra tấn mỗi tháng.

Nghĩ đến đây, thân thể mệt mỏi của Lệnh Hồ Diêu cũng cảm thấy phấn chấn lên, mạnh mẽ áp chế huyền khí dương muốn tuôn trào trong ***g ngực, chăm chăm nhìn Nhạc Thu Hàn đang đến gần, "Ách....."

Nhạc Thu Hàn lạnh lùng liếc nhìn Lệnh Hồ Diêu, đứng lại cách hắn không xa, mở miệng nói mà đầu cũng không quay qua nhìn. "Các hạ vẫn chưa tính rời Thiên Sơn?"

Lệnh Hồ Diêu lần đầu tiên nghe thấy Nhạc Thu Hàn dùng loại thanh tuyến lạnh như băng này nói với mình, trong lòng đau đớn, "Hàn?"

"Hàn?"

Nhạc Thu Hàn chậm rãi quay đầu lại, dùng con ngươi tà lệ quyến rũ một phen đánh giá Lệnh Hồ Diêu, đột nhiên mở miệng cười lạnh nói, "Người là ai mà cũng dám dùng ngữ khí thân mật gọi tặc danh bổn tọa!"

Trông thấy nụ cười của y, Lệnh Hồ Diêu đột nhiên trong lòng một trận quặn đau, đã bao lâu, đã bao lâu không nhìn thấy y tươi cười?

Chỉ mấy tháng ngắn ngủi lại như xa xôi một đời. Nắm chặt trong tay linh dược dùng tâm huyết luyện thành, hắn mạnh mẽ áp chế đau đớn trong lòng mà tươi cười mở miệng, "Ta là Lệnh Hồ Diêu, người nhất định không nhớ rõ."

Y quả nhiên toàn bộ đều đã quên hết sao?

Quên y như vậy quyến rũ ta, như vậy yêu ta. Vong Xuyên vô tình, liền như vậy giết chết thâm tình khắc cốt ghi tâm kia? Là vui hay buồn? Chỉ biết trong ***g ngực từng trận đau nhức, phảng phất như vạn tiễn xuyên tâm.

"Lệnh Hồ Diêu?", Nhạc Thu Hàn hơi hơi nghiêng đầu, một trận gió thổi qua đưa mái tóc dài, lướt qua gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, khuôn miệng hoàn mỹ nhếch lên một chút nhưng không mang ý cười, "Người chính là Lệnh Hồ Diêu?"

"Người nhớ ta?!", Lệnh Hồ Diêu trong lòng hoan hỉ, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi con ngươi long lanh như nước.

"Cuồng Dao Lệnh Hồ Diêu.", đôi con ngươi xinh đẹp của Nhạc Thu Hàn một phen đánh giá hắn, rồi lại cười lạnh, "Bổn tọa nghe trong miệng bọn hắn rằng nhân vật anh hùng Cuồng Dao cùng bổn tọa có quan hệ huyết muội, lại nguyên lai chỉ là như thế! Thứ người phạm phu tặc tử như ngươi mà cũng xứng cùng bổn tọa đề luận?"

"Ta.....", Lệnh Hồ Diêu một trận chua xót, cuối cùng mỉm cười tự giễu cợt mình. "Người khác nói vậy, người cũng đừng tin."

"Bổn tọa đương nhiên không tin!", những sợi tóc theo cử động thân người mà phất phơ hai bên gò má, đôi con ngươi tuyệt lệ trong trẻo nhưng lạnh lùng ngập tràn vẻ cuồng ngạo, "Nhưng không có lửa sao lại có khói, người hôm nay tiến vào Thiên Sơn kiếm phái của ta là có ý gì?"

Nắm chặt Mộc Hồ Điệp trong tay, hắn từng bước chậm rãi đến gần Nhạc Thu Hàn, mỗi bước đi tâm liền càng thêm nặng nề, không khó phát hiện sự dễ phòng cùng sát khí toát ra từ Nhạc Thu Hàn, khiến hắn càng thêm thống khổ. Nhìn vào con ngươi thâm thúy chỉ thấy ngoài vẻ đau đớn tự trách cùng cảm tình nồng đậm, Nhạc Thu Hàn hơi hơi cau mày, gương mặt tên nam tử tiêu tụy trước mặt tựa hồ có chút quen thuộc, lại không biết đã nhìn thấy ở nơi nào.....

Đột nhiên trong đầu hiện lên một cảnh tượng, hình ảnh trạch viện bị thiêu đốt, một đôi con ngươi bi sáng.....

"Ách.....", trái tim y đột nhiên một trận đau nhức, giống như bị kẻ nào hung hăng dùng dao xuyên qua, mơ hồ trào ra một cảm giác ngọt ngào, lão đảo lui lại mấy bước, còn chưa trấn tĩnh lại đột nhiên thấy một bóng đen tóm lấy-

Không chút nghĩ ngợi, y theo bản năng rút ra Nguyệt kiếm, xuất chiêu đánh về phía người đang đi tới, người nọ lại giống như không hề có nội lực bị y đánh trúng, ném tới dưới tàng cây.

Khi thần trí tỉnh táo, y định nhân nhìn lại đã thấy tên Cuồng Dao kia đưa tay lên ngực, đang cố sức xoay người tựa hồ muốn tìm cái gì. Đột nhiên nhớ tới kẻ mới vừa rồi muốn tập kích mình, y không khỏi trong lòng cuồng nộ, không chút nghĩ ngợi bước tới phía trước, một phen tóm lấy Lệnh Hồ Diêu, "Tiểu nhân vô sỉ! Với vô công tâm thương như ngươi mà cũng vọng tưởng tập kích bổn tọa?!"

Lệnh Hồ Diêu tựa hồ vẫn chưa khôi phục ý thức, không nghe thấy Nhạc Thu Hàn nói gì, con người tối đen tiêu chuẩn nhìn quanh phiến đá, đột nhiên con người sáng ngời, hơi hơi vừa động liền chuẩn bị ngồi dậy, cũng không nghĩ đột nhiên cảm nhận một trận đau nhức ở đầu vai, lúc này mới định thần nhìn về mặt ngoan lệ của Nhạc Thu Hàn.....

“Hàn?..... Ách.....”

Cúi đầu, nhìn Nguyệt Kiếm đang xuyên qua bả vai, hắn tựa như quên mất đau đớn, ngẩng nhìn gương mặt trước mắt, mới mỉm cười yếu ớt dùng chút sức còn lại cử động tay phải nhẹ nhàng vươn tới gương mặt đối diện.

Tinh tế, tinh tế hiện lên gương mặt một mực khắc sâu trông óc, trong yết hầu cảm nhận vị tinh ngọt, hắn thở dài, “.....Đừng khóc.....”

Lần thứ hai bất đắc dĩ nhìn thấy người khóc.....

Ta thật sự thống hận chính mình khiến người vô thanh rơi lệ, rõ ràng đã thề không tổn thương người, rồi lại khiến cho một kẻ cao ngạo như người khóc.....

Ta phải làm thế nào? Như thế nào mới có thể khiến người không u sầu?

Cuống hòng đột nhiên dâng lên một thứ hương vị đặc quánh, hắn muốn ép xuống cũng đã không kịp, chất lỏng theo khe miệng rỉ xuống, nhìn thanh Nguyệt Kiếm trước nay chưa từng hướng mình hạ thủ, mặt hắn tự nhiên nhăn nhúm lại.....

Thực xin lỗi, người rõ ràng thề kiếp này không muốn cùng ta đao kiếm đối mặt, ta lại bức người hạ thủ.

Khiến người thương tâm đến vậy.....

Con người hé mở, đưa tay chỉ vào thứ màu đỏ sậm chói mắt, “Nhận nó..... Có được không?”

Không biết vì sao, Nhạc Thu Hàn nhìn thấy mình khiến cho Lệnh Hồ Diêu quần áo xốc xếch, vết thương ở vai trái nhìn thấy ghê người, ở chính giữa miệng vết thương sưng tấy chính là thanh trường kiếm của mình, trong lòng chợt một trận quặn đau, giống như có thứ gì từng đột từng đột siết chặt nơi nào đó thật sâu trong tim, đến khi ý phục hồi tinh thần thì lẽ đã rơi đầy mặt...

Dùng bàn tay lạnh như băng chùi đi dòng lệ, y lại xuy một tiếng như tự giễu cợt mình. Vươn tay rút kiếm, né tránh dòng máu đỏ tươi ứa ra, lấy ra bạch mạc trong ngực chùi đi sắc đỏ trên thân kiếm, rồi vứt xuống chân Lệnh Hồ Diêu.

Lúc này mới nghiêng đầu nhìn thứ đồ vật mà Lệnh Hồ Diêu mới chỉ, xoay người nhặt lên xem, cười lạnh một tiếng, “Thứ đồ vật rẻ tiền này mà cũng muốn tặng người?”

Lệnh Hồ Diêu mắt mở to, không thể tin khi nhìn tay y vung lên không, ném đi Huyết Mộc Hồ Điệp mà chính mình dùng huyết dương dục gần hai tháng, trong lòng một trận đau nhức, không chút nghĩ ngợi tiến về phía Mộc Hồ Điệp rơi xuống, hai tay đem nó ôm vào ngực.....

Lệnh Hồ Diêu ngày đêm kiên trì hướng đến Thiên Sơn, dù thân thể khỏe mạnh cũng không chịu được lao khổ như vậy, huống chi tại Tiệt Vân Lĩnh bị thương nặng đến nay chưa hẳn chữa trị, mỗi ngày lại nuốt vào Linh Hoa Thảo, dùng độc huyết mà luyện Mộc Hồ Điệp khiến khí lực đã sớm tổn hao, vốn hướng Thiên Sơn chỉ bằng ý niệm trong lòng, lần này ngã xuống bên phiến đá, không thể nghĩ ngờ tuyệt thượng gia sương.....

Xoay người dựa vào phiến đá bên cạnh, con người tối đen nhìn thẳng vào đôi con người của Nhạc Thu Hàn cũng đang nhìn hắn.

Đời người như giấc mộng dài, cuối cùng cũng chỉ là vô ích, kiếp này sợ phải phụ lòng người.

Kiếp sau, ta thật muốn, thà làm một gốc cổ thụ trăm năm, đơn độc, thanh tu một đời. Trả nợ tình duyên một đời cho người, có được không Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

“Tiểu Hàn?”

Thình lình nghe thấy thanh âm quen thuộc từ một nơi cách đó không xa truyền đến, Lệnh Hồ Diêu hơi hơi quay đầu, nhìn thấy sắc lam trường bào – là Nhâm Viên!

Nhạc Thu Hàn quay đầu đi, gương mặt tuấn mỹ hiện lên nét cười thản nhiên, thanh thanh nhợt nhợt, trong nháy mắt khiến tâm Lệnh Hồ Diêu băng lạnh, người cũng đã từng tươi cười như vậy với ta.....

“Viên? Không phải người nói ở dưới chân núi chờ ta sao?”

“Ta chờ hồi lâu vẫn không thấy người xuống núi, cho nên mới lên xem có kẻ nào muốn tìm người quấy phá.”

“Bọn hần?”, Nhạc Thu Hàn nhẹ nhàng cười tra kiếm vào vỏ, không chút quay lại nhìn về phía Lệnh Hồ Diêu, “Đã sớm cút xuống núi, e là cũng không dám quay lại.”

Lệnh Hồ Diêu một ngữ không nói mà chỉ nhìn con người điềm đạm ngạo nghễ của Nhạc Thu Hàn, trong ***g ngực lại là một trận quặn đau, kết cục như vậy, xem ra cũng không tồi, chút với hần mà nói, không gì có thể so sánh với việc bị y quên lãng.....

Nhâm Viên ngạc nhiên nhìn thân người đầy máu của Lệnh Hồ Diêu tựa bên phiến đá, quay đầu nhìn Nhạc Thu Hàn thản nhiên xuống núi, thấp giọng thở dài, đi đến bên người Lệnh Hồ Diêu.

“Người.....”

Lệnh Hồ Diêu mở mắt, lạnh lùng nhìn Nhâm Viên thật lâu, mới mở ra bàn tay phải, “Cái này, giúp ta giao người các người gọi là Thượng Quan Vu, nói với hần nghĩ mọi biện pháp trừ đi độc tính Vong Xuyên trong cơ thể Hàn, nhưng đừng khiến y nhớ ra trong thiên hạ từng có một kẻ tên gọi Lệnh Hồ Diêu.....”

Nhâm Viên cúi đầu nhìn bàn tay đầy máu của hần, Mộc Hồ Diệp đỏ sẫm hiện rõ trong lòng bàn tay, sắc mặt biến đổi, đem tay bắt mạch nhưng không nghĩ hần lại lạnh lùng rút tay lại, “Không cần, Lệnh Hồ Diêu tự biết nội công đã hủy. Các hạ cũng không cần làm điều thừa.....”

Quay đầu lại lẳng lặng nhìn bóng lam y ở xa xa, “Cầu Nhâm huynh nể tình quen biết, chấp thuận yêu cầu của ta, có được không?”

Nhâm Viên nhìn gương mặt tái nhợt của Lệnh Hồ Diêu, thấp giọng thở dài, “Các người sao lại khổ sở đến vậy?!”

“Chết dưới kiếm của y, ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Thấy Nhâm Viên đem Mộc Hồ Diệp kia bỏ vào ngực áo, Lệnh Hồ Diêu cuối cùng thở dài, cảnh vật trước mắt cũng càng ngày càng mờ lung, bóng trắng xa xa cũng không còn nhìn rõ.

Chất lỏng kia trong miệng lại trào ra, nhiều tới mức hần dùng tay cũng không thể ngăn được nên đành để mặc.

Nhưng mà... nhưng mà

Cũng không kịp nói với y rằng ta thật sự yêu.....

Như vậy chết đi, thật.....

Thật không cam lòng.....

Khi hần tỉnh lại đã là sau giờ Ngọ ba ngày sau. Vết thương trên người cũng đã được băng bó, cũng đã dùng thuốc thượng hạng trị thương, nếu không sẽ đau đớn cực kì. Ánh mặt trời cũng không quá chói mắt – lan tỏa một thứ sắc vàng sáng lạng như song lan, Nhạc Thu Hàn một mình ngồi bên cửa sổ trầm tư không nói, ánh sáng rơi trên gương mặt thanh nhuận lại mỹ lệ đến động lòng người.

“Hàn?”, Lệnh Hồ Diêu có chút vui mừng, mới vừa mở miệng lại phát hiện giọng nói của mình khàn khàn nghe thật có chút đáng sợ.

Nhạc Thu Hàn không nghĩ nghe thấy tiếng động kia truyền lại, lạnh lùng quay đầu nhìn hẩn liếc mắt một cái, "Không phải bốn tọa muốn cứu người, nếu không phải Viên đột nhiên thiện tâm đem người mang xuống núi, người có thể nào cũng không ai thềm quản! Cho nên người tốt nhất nằm yên ở đó, nếu nưê để cho bốn tọa phát hiện người có hành động gì, đừng trách kiểm hạ vô tình! Còn có, người không có tư cách gọi tục danh bốn tọa! Tốt nhất nên biết giới hạn!"

Lệnh Hồ Diêu cười cười, quay đầu đi không lên tiếng. Từ trong bụng một cỗ nhiệt lưu trực tiến yết hầu, muốn kìm xuống cũng đã không kịp, hẩn xoay đầu, tay phải miễn cưỡng kéo áo ngủ bằng gấm che miệng.....

Nhìn qua, hẩn lại phát hiện Nhạc Thu Hàn biểu tình có chút kì quái đứng trước mặt mình, thật vất vả mới lộ vẻ tươi cười nói, Ta không có gì đáng ngại."

"Kiện lam y trên người người là bộ y trang Viên thích nhất. Người chớ làm bẩn nó!"

"Nga.", Lệnh Hồ Diêu trong lòng đau xót, lại như trước cười cười nâng tay lam y kéo ra, "Ta không cần mặc cũng được."

".....", Nhạc Thu Hàn đưa tay tiếp nhận, quả nhiên đối Lệnh Hồ Diêu không nghe cũng không hỏi, đem lam y bước ra khỏi cửa.....

Lệnh Hồ Diêu liếc mắt nhìn thân ảnh y, nhẹ nhàng khép mắt lại.

Như vậy lại khiến hẩn nổi lòng tham. Nhiều lần nhìn dung nhan mà căđời hẩn sẽ không bao giờ quên. Chỉ sợ ngày sau sẽ không tái gặp mặt.

Trên đường trở về Trung Nguyên, Nhâm Viên dùng nội lực của mình giúp Lệnh Hồ Diêu khử độc chữa thương, Lệnh Hồ Diêu không ham thích cũng không từ chối, mỗi ngày cũng như những năm tháng còn ở Lạc Dương, lẳng lặng tựa vào cửa sổ uống rượu hoặc nhìn Nhạc Thu Hàn một cách xuất thần, đến khi nội lực tổn hao hết, dưđộc cũng chưa trừ xong, chưa đến hai tháng, mái tóc đen dài của Lệnh Hồ Diêu cũng đã xám xịt như người già.....

Nhạc Thu Hàn ngoài nói chuyện với Nhâm Viên thì vô luận đối bất luận kẻ nào cũng đều lạnh lùng, lập tức trương cuồng.

Mấy ngày trước Nhâm Viên ra ngoài tìm được, không biết phát sinh chuyện gì khiến thật lâu vẫn chưa về. Lệnh Hồ Diêu biết mỗi tháng đến ngày mười lăm, Nhâm Viên sẽ cạnh Nhạc Thu Hàn giúp y vận công áp chếđau đớn của Vong Xuyên, nhưng hôm nay mắt thấy sắc trời đã tối, Nhâm Viên vẫn chưa quay lại, nhất thời lo lắng.

Bởi vì Linh Hoa Thảo, nội lực của chính hẩn cũng bị hao tổn không còn bao nhiêu, đừng nói đến một cao thủđứng đầu như Nhạc Thu Hàn, sợ là bọn tam lưu mao tặc trên giang hồ cũng có thể dễ dàng đánh bại hẩn.....

Mắt nhìn trắng sáng nhô lên cao, Nhâm Viên như trước không có xuất hiện, Lệnh Hồ Diêu cuối cùng không thể ngồi yên màđẩy cửa phòng Nhạc Thu Hàn.

"Cút ra ngoài!"

Nhạc Thu Hàn nằm ở bên giường, một đầu tóc mềm mại bị mồ hôi lạnh thấm ướt dán ở hai bên, miệng dĩ nhiên bị cắn phá, nơi tay áo hiện ra nhiều điểm hồng gân.

Lệnh Hồ Diêu không nói một lời liền bước về phía trước ôm y vào lòng, không để ýđến bàn tay lạnh như băng của y chống trả tựa hồ như cào nát tay hẩn, mười ngón cào xé, lòng bàn tay cũng thành.....

"A!", Đau đớn quá mức, giống như theo tứ chi xé rách lý trí của Nhạc Thu Hàn, cơn đau từng đợt từng đợt cơ hồ khiến y phát cuồng muốn hủy diệt hết thảy.....

Y mơ hồ, mơ hồ cảm nhận có người đem y gắt gao ôm vào trong ngực, vô luận y như thế nào cắn xéđánh đập, đôi cánh tay khoan hậu ôn nhu kia thủy chung không chịu buông ra. Y mơ hồ, có thứ chất lỏng ấm áp rơi xuống má mình, mang theo mùi vị nồng đậm theo vạt áo thẳng nhập vào ***g ngực.....

Hàn.....

Hàn.....

Hàn.....

Thực xin lỗi.....

Giống như có thứ thanh âm thực quen thuộc, mang theo ôn nhu cùng đau lòng ở bên tai thấp thấp gọi tên y, lại nói thực xin lỗi.....

Vừa tỉnh lại, quần áo trên người đã được thay đổi, trong phòng cũng không có gì khác biệt với hôm qua. Lệnh Hồ Diêu đẩy cửa tiến vào, thấy Nhạc Thu Hàn đã tỉnh dậy, đem bồn đặt ở một bên, "Nước....."

"Đi ra ngoài!"

Sắc mặt Lệnh Hồ Diêu nguyên bản đã có chút tái nhợt lại trở nên càng thêm tái nhợt, thân hình cao lớn kinh hoàng một chút, không lên tiếng liền quay đầu lui ra.

Nhạc Thu Hàn không biết vì sao nhìn thấy sắc mặt tái nhợt kia của hắn, trong lòng đột nhiên đau xót, đầu cũng thoáng đau lên.

Cảm giác đau đớn này, mỗi lần nhìn thấy Lệnh Hồ Diêu mới phát tác, khiến cho Nhạc Thu Hàn càng thêm bài xích sự hiện diện của Lệnh Hồ Diêu.

Bằng qua một thời gian, Nhâm Viên rốt cục cũng vội vàng xuất hiện, thấy Nhạc Thu Hàn không việc gì mới nói, "Người không có việc gì."

"Người mong ta bị gì?", Nhạc Thu Hàn thản nhiên mở miệng, "Như thế nào hôm nay mới trở về?"

"Bên kia Thương xảy ra chuyện, trở về chậm trễ, thật may là người không có việc gì."

"Hắn có khỏe không?"

"Không tốt lắm, trở về Tiệt Vân Lĩnh chúng ta nói sau."

"Ngô....."

Nhâm Viên quay đầu nhìn về Lệnh Hồ Diêu đang uống rượu bên cửa sổ, bước nhanh đến trước nắm lấy tay hắn. Lệnh Hồ Diêu muốn rút tay lại, nhưng vì không phải đối thủ của Nhâm Viên nên đành để mặc.

Nhâm Viên xem mạch, quay đầu liếc mắt nhìn Nhạc Thu Hàn đang ngồi cạnh bàn không xa, lúc này mới nhìn về phía Lệnh Hồ Diêu, "Người muốn chết sao?"

Lệnh Hồ Diêu biết hắn đang nói gì, nhưng lại nói, "Bao lâu nữa vào đến Trung Nguyên?"

"Ngày mai xuất phát sớm, đại khái ba ngày là có thể đến. Người không theo chúng ta hồi Tiệt Vân Lĩnh? Vu có lẽ có biện pháp giúp người trừ độc, khôi phục công lực."

"Không cần."

Lệnh Hồ Diêu đứng dậy nắm trường đao hướng lên lầu, đi được hai bước liền lạnh lùng mở miệng, "Chớ quên lời ta nói ở Thiên Sơn!"

Ba ngày sau, một sáng Lệnh Hồ Diêu đứng ở trước cửa phòng Nhạc Thu Hàn hồi lâu, cuối cùng khiên mã quay đầu rời đi.....

Nhâm Viên đứng ở cửa sổ, nhìn thân ảnh cao lớn của hắn càng đi càng xa, sờ Mộc Hồ Điệp đỏ sẫm trong ngực, trầm mặc thật lâu mới thấp thỏm hạ giọng, "Nghịch duyên."

Chuyện thiếu chủ Thiên Sơn kiếm phái danh chấn giang hồ nguyên lai lại chính là Xuy Sầu của Tiêu Diêu Lâu từng khiến giang hồ huyền náo một thời gian. Cũng có kẻ muốn tụ tập kì hào tiến lên thảo phạt Thiên Sơn kiếm phái, cũng không nghĩ chưa đến nửa tháng liền thân thủ dị chỗ, bạo tử tha hương.

Cuồng Dao theo lưu truyền có quan hệ máu mủ với Xuy Sầu cũng không thấy lộ diện trên giang hồ, cũng có lời đồn đãi rằng, Cuồng Dao bị Xuy Sầu giết chết. Vì thế mà mỗi người trên giang hồ cũng không dám đề cập đến quan hệ của Thiên Sơn kiếm phái cùng Tiêu Diêu Lâu, và kiện tin tức oanh động một thời này cũng liền biến thành lời đồn đãi vô chứng khả khẩu trên chốn võ lâm.

– Bốn năm sau ở một nơi gần Lạc Dương –

“Phụ thân.”, một hài đồng tướng mạo thanh tú giơ ra mảnh giấy viết chữ, bính bính nhảy nhảy chạy đến người nam nhân đang trầm tư ngồi ở trúc đình, “Tiêu đã viết được tên của mình a, tiên sinh còn khen ta thông minh.”

Nam nhân sủng nịnh ôm lấy nam hài, tiếp nhận mảnh giấy từ trong tay hắn mở ra, “Ân, Tiêu thực thông minh, khụ khụ.....”

“Phụ thân, thân thể người vẫn không khỏe sao? Tiên sinh nói, bệnh của phụ thân chỉ có một thần y có thể chữa được, phụ thân vì sao không đi tìm vị thần y kia?”

Nam nhân mỉm cười, “Phụ thân chờ Tiêu lớn lên, làm thần y giúp phụ thân chữa bệnh a.”

“Ân!”, hài đồng mở to con ngươi long lanh nhìn nam nhân, “Tiêu nhất định chữa được bệnh của phụ thân, còn muốn làm tóc phụ thân biến thành màu đen như của tiên sinh.....”

Nam nhân cười cười không nói, ý bảo người hầu bên người mang hài đồng đi, hơi hơi nhắm mắt lại.

Đảo mắt một cái, Lệnh Hồ Diêu tuy võ công không còn như trước nhưng bằng hảo thương cổ thuật, xây dựng nên trang viên ở gần Lạc Dương này, thu nạp một hài đồng có tướng mạo giống Nhạc Thu Hàn, đặt tên là Tiêu.

Hắn đem bình sinh sở học truyền thụ cho Tiêu, cũng dặn hắn cả đời không được cùng Tiêu Diêu Lâu đối địch.

Có lẽ vì trải qua nhiều điều, tất cả tài phú, địa vị thậm chí sinh mệnh đối với hắn mà nói bất quá đều là mây khói thoáng qua, hắn chỉ sống rồi thám thính chuyện Tiêu Diêu Lâu, tin tức Xuy Sầu.....

Nếu dùng một câu để diễn tả thì phải nói rằng hắn giờ thật thỏa mãn.

Mất nhìn mùa thu đã qua, khắp núi tràn ngập sắc hoàng kim, thân thể hắn cũng dần trở nên suy yếu. Phụ tử của Tiêu vốn là cao nhân lánh đời, tinh thông văn chương cùng y thuật. Hắn hiểu được thần y mà phụ tử nói là ai, nhưng là hắn không muốn, cũng không nghĩ muốn, lại bước đến nơi chốn của người nam tử luôn khiến hắn bận tâm kia...

“Khụ khụ.....”

“Phụ thân.....”, Thanh âm trĩu nặng của Tiêu lại kêu lên, mơ hồ mang theo ý khóc.

Hài tử này tâm như kính thủy, sợ là sớm biết tình trạng thân thể của hắn, chỉ là cố nén để hắn không phải lo lắng.

“Tiêu.”

“Ân?”

“Nhớ rõ điều phụ thân muốn Tiêu đáp ứng không?”

“Nhớ rõ.”, đứa nhỏ rất nhanh cúi đầu, rầu rĩ mở miệng, “Tiêu đáp ứng khi phụ thân hạ thế, đem phụ thân mai táng ở rừng trúc ngoài trang viên.....”

“Tốt lắm.”, Lệnh Hồ Diêu khẽ mỉm cười cúi mắt nhìn rừng trúc nhỏ nhỏ kia, nhớ lại những khúc đẹp đẽ cùng Hàn.....

“Trang chủ.”, quần gia vội vàng chạy vào, tựa hồ có chút bất chấp lễ tiết.

Lệnh Hồ Diêu chậm rãi mở mắt, “Nói.”

“Ngoài cửa có một gã nam tử vừa đến, nói ngài thiếu nợ hắn còn chưa trả.”

“Đòi nợ?”, Lệnh Hồ Diêu đứng dậy, trước mắt chợt tối sầm lại, bám vào đình lan một hồi lâu mới ngẩng đầu lên, “Người nợ nói như thế nào?”

“Hắn nói, ngài nợ hắn nửa đời hồng đậu, nửa đời hắc đậu.”

“Hoang đường, ta như thế nào lại không nhớ rõ chuyện này. Tên nam tử kia hình dáng thế nào?”, Lệnh Hồ Diêu đột nhiên cảm thấy một trận buồn cười, lại là chuyện gì đây?

“Ách, chính là hắn.”, quần gia lấy tay chỉ hướng hành lang thủy tạ, cung cần trả lời, “Ta ngăn hắn không được, cho nên mới vội vàng hướng trang chủ bẩm cáo.”

Lệnh Hồ Diêu nheo mắt lại nhìn, nơi hành lang bên kia, thân ảnh lam y cùng ý cười quen thuộc, mái tóc dài tung bay theo ngọn gió thu.

Hắn?

Thật là y sao?

Người nọ mỉm cười điểm nhẹ rơi xuống trước mặt hắn, đang lúc mọi người còn ngửa đầu liên hôn lên miệng hắn, không chút để ý tới bốn phía truyền đến thanh âm trừu khí, con người thanh trong như nước mang ý cười ôn nhu chăm chú gắt gao nhìn hắn, đôi mắt tràn đầy vui sướng cùng ngạc nhiên.....

“Rốt cuộc, đã tìm được người.....”

“.....”

Nhạc Thu Hàn cười rồi nhìn mái tóc xám dài của hắn, đưa tay nâng lên áp vào mặt mình, nhẹ nhàng mở miệng, “Lệnh Hồ Diêu, người thiếu nợ ta, sao còn chưa trả?”

Thiếu nợ? Nửa đời hồng đậu, nửa đời hắc đậu? Tương tẩu là một nửa đỏ một nửa đen, mà nửa đời hồng đậu thêm nửa đời hắc đậu, chính là một đời.....

Mờ mịt nhìn đôi con người thuần tịnh kia, nhìn thấy bên trong tràn ngập tình ý nồng đậm.

Đột nhiên giật mình hiểu ra..... Nguyên lai, ta thiếu y chính là một đời tương tư..... Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11 PN1

Buổi sáng khi y tỉnh lại thì bên ngoài mưa phùn đang rơi.

Nhạc Thu Hàn xoay người đứng lên, khoác ngoại y đi ra ngoài cửa, Lệnh Hồ Diêu đang đứng ở tiểu đình không xa xem Lệnh Hồ Tiêu tập võ. Nghe được tiếng vang từ phòng khách truyền đến, hắn vội vàng quay đầu lại. Mái tóc xám trắng có chút quật cường phi tán trên đôi vai rộng lớn mà gầy yếu, đôi mắt thâm thúy không còn vẻ lạnh lùng như trước mà lại ẩn hiện nhiều cảm xúc xa lạ, trong vui sướng mang theo khiếm cứu, trong quyến luyến lại có khiếp ý, cái loại cảm xúc u uẩn này làm cho tâm Nhạc Thu Hàn lại nhói đau.

“Hôm qua nghỉ ngơi hảo chứ?”

“Ngô.”

Lệnh Hồ Diêu bước về trước, đem vật áo Nhạc Thu Hàn kéo lại, giọng nói trầm buồn, “Thời tiết thay đổi, thực lạnh.....”

Nhạc Thu Hàn nâng tay cầm lấy bàn tay lạnh giá của hắn, rõ ràng cảm giác được sự kháng cự của hắn, trong lòng giận dữ, “Điều người muốn nói với ta chỉ có như vậy?!”

Đứa nhỏ thông minh kia từ lúc Nhạc Thu Hàn xuất hiện cũng đã lặng lẽ rời đi, mảnh sân nằm tách biệt, ngoại trừ mấy khỏa Đường trúc cao ngất như trước tấp tập trong mưa thì bốn phía yên tĩnh cực kì.

“Điều người muốn nói với ta chỉ có như vậy ?!”, thấy hắn trầm mặc, Nhạc Thu Hàn nắm tay lại rồi mở miệng.

“Thực xin lỗi.”, Lệnh Hồ Diêu không biết nên như thế nào đối mặt với đôi con người sắc sảo kia, “Ta vẫn luôn muốn nói với người câu thực xin lỗi.”

Nhạc Thu Hàn từng bước lui lại phần nọ buông tay Lệnh Hồ Diêu, con người thanh lượng chăm chú nhìn hồi lâu, thấy gương mặt kia không chút thay đổi liền xoay người bước đi. Không đi quá hai bước, lại bị kéo

vào một vòng ôm ấm áp, đầu hắn tựa vào tai y, làm như cực kỳ sợ hãi mà gắt gao nắm lấy bả vai y, chiếc cằm tựa lên khiến vai chợt đau, "Đừng đi."

Nhạc Thu Hàn cười một chút, nâng tay kéo tay hắn xuống rồi nắm lấy trong tay y, "Đi theo ta."

Lệnh Hồ Diêu một chút liền đuổi kịp, ngẩng đầu nhìn về phía nam tử đi ở phía trước mình. Tình hình cũng tương tự như nhiều năm trước, thiếu niên gầy yếu cao ngất bên cạnh một kẻ không chịu được ánh mắt là hắn, cước bộ cũng là im lặng thông dong như vậy.

Chớp mũi hơi hơi đau xót, tuy biết không nên rơi lệ, nước mắt cũng không chịu không chế mà rơi xuống.

Nhạc Thu Hàn tựa hồ như cảm giác được, cước bộ khẽ run lên, nhưng cũng không quay đầu lại mà gắt gao nắm lấy bàn tay lạnh như băng kia. Liền như vậy đi qua ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thông thả mà kiên định đi ra đại môn.

Bốn năm, thời gian thấm thoát mang đi yêu hận dây dưa, đậm đi ân oán. Trú như trước, đình như trước, nhưng tâm tư rồi cuộc cũng không phục hồi như trước.

Im lặng đứng ở cạnh mộ phần của Dương Lê, bốn phía cảnh vật hoang tàn, chỉ duy có mộ phần nho nhỏ phá lệ được dọn dẹp tươm tất.

Nhạc Thu Hàn trầm mặc hồi lâu, đột nhiên quay đầu cười một chút, "Nàng từng thật sự rất yêu người."

"Thu....."

"Người im lặng nghe ta nói.", Nhạc Thu Hàn quay đầu nhìn Lệnh Hồ Diêu, trong đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng không có vẻ u buồn, mà là một mảnh thần nhiên, "Giờ đây ta lại thấy hối hận"

Thấy Lệnh Hồ Diêu thân hình chấn động, sắc mặt trắng bệch, Nhạc Thu Hàn đối hắn cười thanh thần, "Ta hối hận mình trong quá khứ lại tự phụ ngạo khí như vậy, khiến ta cùng người đều bị tổn thương. Ta kỳ thật chỉ cần có thể cùng người một chỗ cũng đã thỏa mãn, cho dù là thương hại, ta cũng không nên từ bỏ." Nhạc Thu Hàn lại dừng một chút, có chút đắm chiêu quay đầu nhìn mộ phần kia, "Cho nên, cho dù là vì trả nợ, cũng hy vọng người đừng rời bỏ ta, được không? Sau khi chết, ta nhất định đem người trả lại cho nàng, cười..... chúc phúc các người cùng một chỗ."

Lệnh Hồ Diêu kinh ngạc nhìn thân ảnh đang đưa lưng về phía mình, mái tóc dài phi tán ở phía sau dĩ nhiên có từng đợt từng đợt ngân tỉ, vẫn như trước quật cường chấp nhất.

"Không được."

Nhìn thấy thân ảnh thanh xám trước mặt rõ ràng cứng đờ, Lệnh Hồ Diêu rồi cuộc không thể chờ đợi mà vươn một tay ôm lấy y vào trong ngực, bàn tay run rẩy nắm lấy khuỷu tay y, "Thu Hàn..... Xin người tin tưởng ta yêu người, thật sự yêu thương người....."

"Ngô....."

Nhạc Thu Hàn không nói gì, chính là để mặc cho hắn ôm, tựa đầu ngưỡng cao.

"Đau lòng sao?" Một hắc y nữ tử đứng nơi chỗ khuất nhìn về phía nam nhân bên người. Người nọ nghiêng đầu cười cười, "Tiểu Hàn thật ngốc, ngay cả được yêu cũng như vậy ủy khuất."

"Ai kêu người lúc trước buông tay làm cho hắn khôi phục trí nhớ."

"Gả cho ta, người hối hận không?", Nhâm Viên thay đổi đề tài cười hỏi Mạc Tùy Vũ, "Ta không thể xen vào cảm tình của bọn hắn, cũng không nguyên phần bội tâm tình của mình, cho nên gả cho ta, người có cảm thấy ủy khuất hay không?"

"Cũng vậy thôi.", câu trả lời của Mạc Tùy Vũ có vẻ lạnh lùng nhưng lại chất chứa một phần ôn nhu. Thân ảnh đứng ở phía xa kia, e cũng đã thật sự hạnh phúc! Mặc dù đã phải chờ đợi quá lâu.

"Vì sao đáp ứng gả cho ta?"

"Cùng giống nguyên nhân của người. Yên tâm chưa? Nếu không trở về, Vu sẽ lo lắng."

“Ha ha.....”, Nhâm Viên giấu cợt cười cùng Mạc Tùy Vũ rời đi, trước khi đi còn quay đầu lại thật sâu nhìn thân ảnh của Nhạc Thu Hàn, Tiểu Hàn, sau khi chết, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho người.

Đảo mắt một cái mấy tháng đã qua, phong tuyết gào thét.

Nhạc Thu Hàn ngồi ở bên ấm lòu rượu, nghiêng đầu nhìn Lệnh Hồ Diêu nằm ở trên giường, thân nhiệt cao không hạ, lại tỏ vẻ quật cường.

“Thân thể không tốt, nhanh chóng nghỉ ngơi đi.”

Thân thể hẳn quả nhiên không thể so với bốn năm trước. Nhạc Thu Hàn không nhớ rõ ràng lắm chuyện tình khi y mất trí nhớ, nhưng khi giúp Lệnh Hồ Diêu chà lau thân thể, phát hiện miệng vết thương trên người hẳn lại khiến y đau lòng không thôi. Thông qua Nhâm Viên, cùng lời nói khi chữa trị của Vu, y cũng nhớ lại lúc kia trương cuồng không kiềm chế được Nguyệt Kiếm, như thế nào tử ngê thiên hạ, xuống tay vô tình.

“Người lại suy nghĩ lung tung.”, Lệnh Hồ Diêu cười nói, nghĩ muốn ngồi dậy lại bị ánh mắt Nhạc Thu Hàn dọa cho một trận, ngoan ngoãn nằm yên, “Chúng ta không phải đã nói qua không nghĩ đến chuyện trước đây sao?”

“Ngô.”

“Chờ ta thân thể hảo, chúng ta đi Tây Hồ đi. Đến thăm Tiêu Viễn, người thấy được không?”

Nhạc Thu Hàn liếc nhìn hẳn một cái, từ trong tiểu bình tùy thân lấy ra bột phấn màu đỏ hòa vào rượu, rồi đưa rượu ấm cho Lệnh Hồ Diêu, “Vu nói, thân thể người thế này, có thể lấy lại tính mạng cũng không nên khinh thường, trong vòng nửa năm không được đi đâu hết!”

Lệnh Hồ Diêu hắc hắc cười, “Hảo, toàn nghe lời người, lời Nhâm huynh nói ta vẫn đều để ý a.”

“Hắn lại nói bậy bạ gì đó!”

Lệnh Hồ Diêu cười phi thường giảo hoạt, thấy gương mặt sầm xuống của Nhạc Thu Hàn mới ngoan ngoãn mở miệng, “Hắn nói, ta nếu thân thể không tốt, như thế nào..... như thế nào.....”

“Như thế nào cái gì!”

“Ôm..... Ôm.....”

“Ôm cái đầu người! Sớm biết thế sẽ không cho bọn hắn ở lại đây!”, Nhạc Thu Hàn lớn tiếng, kéo tay Lệnh Hồ Diêu đặt chén rượu vào, “Có chút tanh, uống hai lần là có thể điều lí nội tức.”

“Nga.”, Lệnh Hồ Diêu nhận lấy, tựa vào người Nhạc Thu Hàn đang ngồi bên giường, “Phấn Mộc Hồ Diệp cũng không dùng hết.”

“Dùng xong thì người có thể chờ chết.”

“Ách.”, nghe thấy khẩu khí hung ác của y, Lệnh Hồ Diêu biết lại đụng đến chỗ đau của Nhạc Thu Hàn, cho nên vội vàng im miệng. Lại không nghĩ Nhạc Thu Hàn vẫn mở miệng nói, “Vì cái thứ đó! Người thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không còn! Người.....Ách.....”

Câu nói kế tiếp, biến mất ở trong miệng Lệnh Hồ Diêu, tửu hương nồng đậm cùng mùi máu tươi thản nhiên tràn ngập ở trong miệng, “Đừng nói đến chuyện đó, được không.”

“Ngô.....”

“Bất quá ta vẫn muốn biết người như thế nào khôi phục trí nhớ.....”

“Câm miệng!”, Nhạc Thu Hàn liếc mắt nhìn hẳn một cái, không có trả lời.

Bốn năm trước—

Nhạc Thu Hàn một sớm tỉnh lại phát giác cái người vẫn theo phía sau kia biến mất. Trong lòng tuy có nổi lạch không nói nên lời không hiểu rõ nguyên nhân.

Nhâm Viên chăm chú nhìn vẻ mặt tĩnh lặng của y, lặng lẽ đưa y trở về Tiêu Diêu Lâu.

Sau đó, Nhâm Viên dựa theo lời Lệnh Hồ Diêu nói lúc trước, đem Huyết Mộc Hồ Điệp giao cho Thượng Quan Vu, cũng chỉ thản nhiên mà nói một câu, "Lệnh Hồ Diêu, võ công toàn phế rồi."

Thượng Quan Vu gật gật đầu, nhìn thoáng qua Nhạc Thu Hàn đang ngồi uống trà, "Ta không chắc có thể làm cho Thu Hàn nhớ lại quá khứ. Cũng không biết làm như vậy có thật sự tốt hay không."

Nhâm Viên gật gật đầu, "Tiểu Hàn không phải đã nói sao, sinh tử tùy mệnh. Nếu Tiểu Hàn thật không thể nhớ ra Lệnh Hồ Diêu, chỉ có thể nói rằng bọn hán không có duyên phận."

Lúc trước Nhạc Thu Hàn nuốt vào Đoạn Hồn, mấy người hợp lực dùng Vong Xuyên lấy độc trị độc, cuối cùng khắc chế Đoạn Hồn. Nhưng tư niệm y vẫn quá mức chấp nhất khiến cho được trong Vong Xuyên không phát huy tác dụng, cho nên cứ mỗi mười lăm ngày, va chạm với phần được chưa bị hóa giải của Đoạn Hồn trong cơ thể, khiến Nhạc Thu Hàn thống khổ không lời nào tả nổi.

Một bộ được diễn từng ghi chép lại, Huyết Mộc Hồ Điệp có thể hóa giải thiên hạ kì độc, nhục bạch cốt, khiến người chết sống lại, là linh dược thiên hạ khó cầu. Thượng Quan Vu không biết Nhạc Thu Hàn trong thân chấp niệm như thế nào, hay Đoạn Hồn cùng Vong Xuyên hai loại độc được này như thế nào khắc chế trí nhớ, nhưng nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Thu Hàn cùng mỗi tháng hai lần phát tác khiến cho Thượng Quan Vu không còn lựa chọn.

Mà Nhạc Thu Hàn vẫn chưa nhận thấy được thay đổi của chính mình, ngoại trừ mỗi tháng hai lần độc tính phát tác, mỗi lần chấp hành hoàn thành nhiệm vụ trở lại Ti Nguyệt Phảng, lại cảm thấy một loại thương cảm mà y không tài nào lý giải được.

Trong viện dưới tàng cây quế hoa là phần mộ của một người hầu tên gọi Tiêu Viễn, nghe bọn Nhâm Viên nói, người này khi sống cực hận y mà cũng cực yêu y. Cuối cùng, vì bảo vệ y mà bị người chặt đứt hai tay ở dưới tàng cây quế hoa. Nhạc Thu Hàn nhíu mi im lặng nghe, đối với quá khứ hơn hai mươi năm, điều nên nhớ, y đều nhớ rõ, nhưng là ngẫu nhiên đêm khuya nghĩ lại, lại cảm thấy được chính mình như quên đi điều gì.....

Đến tận cùng là quên đi điều gì?

Mỗi khi y trầm tư, Nhâm Viên luôn ở một nơi cách đó không xa mà nhìn.

Một buổi chiều một năm sau, Tiểu Kinh đi đại mặc chấp hành nhiệm vụ bị thương được mang về, một thân đầy huyết ô. Gương mặt tái nhợt, ánh mắt trống rỗng, vết sẹo ghê mắt kéo dài từ lông mày đến tai. Đứa nhỏ vốn rất sợ đau kia, lại cứ nhiên ngay cả lệ cũng chưa từng nhỏ xuống.....

Một khắc nhìn thấy hán, Nhạc Thu Hàn không nói một lời xoay người rời đi, lại đột nhiên bị người kéo tay lại, "Oán hận của ta, ta tự báo!"

Trước khi hôn mê hải tử kia lại thản nhiên nói những lời này.

Rồi một khoảng thời gian dài sau đó, y liền rất ít có thể tái kiến Tiểu Kinh, chính là ngẫu nhiên Nhâm Viên hội nói đến thương thế của hán, tán thưởng y thuật xuất thần nhập hóa của Vu.

Mỗi ngày trôi qua, vẻ mặt Nhạc Thu Hàn càng ngày càng lạnh lùng, thủ đoạn cũng càng ngày càng tàn nhẫn vô tình. Nhạc Thu Hàn của trước kia, nhiều ít còn có thể chọn lựa nhiệm vụ mà đi, mà hiện tại y có thể hoàn toàn không để ý đến thân thể chính mình. Mà mỗi lần sau khi giết người, Nhạc Thu Hàn luôn ngồi ở mộ Tiêu Viễn suy nghĩ điều gì đó.

Ngày ấy trăng lên giữa bầu trời, Nhạc Thu Hàn thổi ngọc tiêu trong tay, không biết vì sao đột nhiên rơi lệ, Nhâm Viên trong lòng run lên, đến gần, "Tiểu Hàn, nhớ lại điều gì sao?"

"Nhớ lại điều gì?", Nhạc Thu Hàn chậm rãi nghiêng đầu mở miệng, ánh mắt trong suốt u thâm một mảnh, "Ta quên điều gì?"

Nhâm Viên trầm mặc một chút, đột nhiên dừng lại trước mặt Nhạc Thu Hàn, "Tiểu Hàn, chúng ta ở bên nhau nhiều năm như vậy, nếu ta nói ta yêu ngươi, ngươi có thể nguyện ý cùng ta một chỗ hay không?"

"Sẽ không.", Nhạc Thu Hàn trầm ngâm một chút rồi trả lời.

“Vì sao?”, nghe y thật lòng trả lời như vậy, Nhâm Viên nguyên bản tưởng rằng mình sẽ đau lòng nhưng không ngờ lại cảm thấy thật thản nhiên.

“Bởi vì ta thích một người bằng hữu như ngươi, nhưng vĩnh viễn không thể yêu ngươi.”

“Hôm qua, ta hướng Tùy Vũ cầu hôn.”

“Nga, Tùy Vũ là nữ tử tốt, chúc mừng các ngươi.”

“Ngô.”, Nhâm Viên cười cười đứng lên, cầm lên chén rượu trong tay Nhạc Thu Hàn, rồi đặt xuống, xoay người.

Nhạc Thu Hàn cười cười, phát tay.

Nửa năm sau, vào ngày đại hôn, Nhâm Viên đi đến trước mặt Thượng Quan Vu, lấy ra Mộc Hồ Điệp đỏ sậm.

“Đã nghĩ thông suốt?”, Thượng Quan Vu cầm lấy Mộc Hồ Điệp hỏi.

“Ta không muốn sau khi chết cũng mất đi cơ hội.”, Nhâm Viên hì hì cười trả lời. Mang tư tâm giữ lấy y ở bên người, lại chỉ nhìn thấy dung nhan y trầm hạ, thà là buông tay!

Thượng Quan Vu gật gật đầu, “Như vậy đối với các ngươi đều hảo.”

Sau đó hai năm trường lại trôi qua.....

Với công hiệu của Mộc Hồ Điệp, Nhạc Thu Hàn bắt đầu dần dần nhớ tới một người. Bắt đầu là trận đại tuyết tán loạn mùa đông, người thiếu niên tươi cười kia. Sau đó là quần hùng tụ thủ, người nam tử lạnh lùng.....

Rồi sau đó, y nhớ lại lời thề của mình, cùng với nỗi thương tổn khắc cốt ghi tâm.

“Hắn một mực chờ ngươi.”, Thượng Quan Vu đem phần được phần còn lại đặt trước mặt Nhạc Thu Hàn, “Tha thứ cho hắn, hay tha thứ chính mình, tùy ngươi lựa chọn.”

Bộ dáng người kia, vẫn như trước ẩn khuất trong sương mù, không rõ ràng lắm, Nhạc Thu Hàn cố gắng nhớ tới nỗi thống khổ, tư niệm mà y đã cố quên.

Rồi một ngày, Nhâm Viên biến mất đã lâu lại xuất hiện trước mặt y, vẻ mặt tuần lãng như trước nhưng lộ biểu tình không kiềm chế, “Hắn ở Lạc Dương. Ngươi hẳn là biết hắn trụ ở nơi nào.....”

Nhạc Thu Hàn ngẩn ra! Lạc Dương! Rừng trúc rậm rạp trên núi phía đông cửa thành, căn phòng nhỏ giữa rừng trúc, cùng con người kia! Người thiếu niên nắm lấy tay mình, người nam tử cả thân thương tích đưa cho mình Mộc Hồ Điệp!

Thấy y đột nhiên đứng lên phi thân nhảy ra khỏi cửa, Nhâm Viên thở dài, “Quên đi, xem như là thành toàn chính mình.”

(Toàn thư hoàn) Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuy-sau>